



KEVSER SÛRESİ TEFSİR



İsmail Dinçer



İÇİNDEKİLER

GİRİŞ / 5
KEVSERİN KÂMİLLERİ / 11
MÜRİD-MURŞİD HAKİKATİ / 36
YETİMLİK VE KEVSER / 48
KEVSER SÛRESİ / 63
EHL-İ BEYT / 151
İLM-İ LEDÜN / 165
SON DEĞERLENDİRME / 184



GİRİŞ

Kevser cennetin sırrıdır.
İlâhi huzurun makamıdır.
İlâhi aşkın ulvî hazzıdır.
Her yerden akan nûrun sırrıdır.
Âşıkların buluştuğu deryanın mânâsıdır.
Tüm resûl ve nebîlerin geldiği yerdir.
Tüm kâmillerin yetiştiği yerdir.
Allah'ın cemâlini gösterdiği yerdir.
Allah'ın ulûhiyetinin her yerden kendini göstermesidir.
Kevser, "Sidretül Münteha" makamından olan akıştır.
Âmâ buutundan Ehad buutuna, Ehad buutundan Nûr buutuna, Nûr buutundan Rûh buutuna, Rûh buutundan Beşer buutuna olan akıştır.
Ahzen-i Takvim üzere olan yaratılışın sırrıdır.
Kevser, Allah'ın rahîm boyutundan gelen hikmetlerdir.
Rahmânda olan rahîm deryasıdır.
Allah'ın nefesidir.
İlâhi aşkıta dirilmenin makamıdır.
"Nefah-tu fihi min rûhi" makamından gelen tecellilerdir.
Muhammed makamının kokusudur.
Âşıkların gönüllerinden akan kelâmdır.
Cennet bahçesinde açan güllerin kokusudur.
Cennet bahçelerinde öten bülbüllerin sesidir.

Kevser, mânâlar denizidir.

O denizden gelen damlalardır.

O denizin nefesidir.

O nefesden gelen, nefislerdir.

Bu kitabımızda Kevser hakikatini anlamaya çalışacağız.

Kevser Sûresinin tefsirini yapmaya gayret göstereceğiz.

Kevser'in nasıl bir mânâ taşıdığını hissettirmeye çalışacağız.

Kevser nasıl bir makamdır, açıklamaya gayret göstereceğiz.

Kevser Sûresi bir Mürşîd-i Kâmil'e olan sesleniştir.

Hakikat yoluna intisap eden talebelerin gönüllerine, hakikatlerin nasıl tebliğ edileceğinin uyarısıdır.

Varlığın ve kendinin yaratılışını merak eden gönüller, hakikati anlayan kâmil kimseleri bulurlar.

Ve onlardan hakikatleri öğrenmeye çalışırlar.

Nasıl ki doktor olmak isteyen bir talebe çok çalışıp ve Tıp Fakültesini kazandığında, ona doktor olma yolunda Tıp Fakültesindeki hocaları yardım ediyorsa, Allah'ı anlamak isteyen kimselere de Allah'a şahit olan kimseler yardım ederler.

Gönüllere düşen hakikatin arayışı, kişiyi hakikati arayanlarla buluşturur.

İnsanoğlu her zaman yaşamı merak eder ve yaşamın nasıl oluştuğunu sorgular.

Kendinin nasıl var olduğunu merak eder ve kendini var edeni anlamaya çalışır.

Hayat doğumdan ölüme akıp giden bir nehirdir.

O nehre niceleri girer, niceleri çıkar.

O hayat nehrine, doğulduğunda girilir, ölünce çıkılır.

Ölüm hayat nehrinden rûh nehrine olan bir karışımdır.

Bilene ölüm yoktur.

Buz eridiğinde ölür mü hiç!
Aslı olan suya döner.
Gelen mutlaka dönecektir.
Ölüm olumdur, olmaktır, oluşmaktır, karışmaktır.
Ölümü bilen akışın ne olduğunu bilir.
Ölüm bir damlanın deryadan gelip, deryaya olan dönüşüdür.
Her varlık gün gelir ortaya çıkar ve gün gelir gider.
Bu geliş gidiş, eceli müsemma sırrıdır.
Hayat, eceli müsemmayı taşır.
Her varlık kaderinde yazılı olan geliş ve gidişi taşır.
Her varlığın kendinde gelip gidicidir diye yazılıdır.
Her varlığın kendinde gidip dönücüdür diye yazılıdır.
Her varlık gelir, yazılımlar yapar döner.
Her varlık yüklü gelir, yeni yükler alır döner.
Her varlık bir zaman dilimine göre yaşar ve döner.
Her varlığın yaşamda bir zaman dilimi vardır.
Varlık mutlaka ölümlüdür.
Varlık onu var edenin eseridir.
O eserde var edicinin sırları gizlidir.
O eserde eserin sahibi gizlidir.
O eseri yaratan eserinde gizlidir.
O eserde var edicinin tüm hakikatleri vardır.
Kim varlığı okumayı bilirse, elbette o nice hakikatlere erişecektir.
Varlıkta sonsuz hakikatler gizlidir.
Varlık fânidir.
Var edici bâkidir.
Fâni bâkinin zâhire çıkmış boyutudur.

Bâki olan fâninin sahibidir.
Fâni olan bâki olana dönecektir.
Fâni olan bâki olanın bekâsıdır.
Ezelden gelen ebede akacaktır.
Ezelden gelen zâhir olarak görünecektir.
Zâhir olan ebede dönecektir.
Evvelin de, âhirin de, zâhirin de, bâtının da sahibi tektir.
Tüm âlem vahdet olanın zâhiridir.
Görünen O'nun kendisidir.
Görünen varlığın ardındaki görünmeyen de O'nun kendisidir.
O'nun evveli yoktur.
O sonsuzdan gelir sonsuzluğa akar gider.
O'nun sonu yoktur.
O sonsuzluğun sahibidir.
Cümle varlık O'nun kesret boyutudur.
Kesret gibi görünen varlık Vahdetin hücreleridir.
Vahdet, var edenin tekliğinin sırrıdır.
Var eden varlıkta tekliğini gösterir.
Suyun damlaları sonsuz olsa da hepsi bir denizin vahdetidir.
Kevser sırrı, kesretin vahdet sırrıdır.
Vahdetin içinde nehir olup akan kâmil insanlar Kevser nehrinin damlalarıdır.
Onlar secde makamının erleridir.
Onlar dâim secdededirler.
Onların sözleri, Kelâm makamından gelir.
Onların sözleri, ilim deryasından süzülüp gelir.
Onların sözleri, vahiy deryasının esintileridir.
Kâmiller, Kevser makamının âşıklarıdır.

Kevser makamını açan âriflerdir.
Sırlar deryasına kapı açanlardır.
Kâmiller, Kevser sırlarını gönüllere sunanlardır.
Onlar, gönüllere nehir olup akanlardır.
Tüm resûl nebîler Kevser nehrinin kayıklarıdır.
Onlar Kevser nehrinden aldıkları nimetleri gönüllere bırakırlar.

Kevser, Allah'ın İlm-i Ledün lütuflarıdır.
Bu kitabımızda Kevser hakikatini inceleyeceğiz.
Anladığımız kadarıyla anlatmaya gayret göstereceğiz.
Rabbim gönlümüze samimiyet ihsan etsin.
Rabbim Kevser hakikatini anlamayı ve anlatmayı nasip etsin.
Hatamız eksiklerimiz olursa affola.

İsmail Dinçer



KEVSERİN KÂMİLLERİ

Kevser sırrı, Hazreti Âdem'den Hazreti Muhammed'e akıp gelen tüm resûl ve nebîlerin sırlarıdır.

Kevser, Allah'ın ulvî lütuflarıdır.

Varlığın kendinde olan ulvîyet denizidir.

Hakikat yolunun nice kâmilleri Kevser deryasından nasip bulanlardır.

Kevser, Allah'ın resûl ve nebîler boyutundan akıp gelen "İlm-i Ledün" boyutudur.

Kevser, Muhammed sırrıdır.

Muhammed'in gönlünden akan İlm-i Ledün'dür.

Muhammed makamından Allah'ın vechîni göstermesidir.

Her varlıktan yansıyan Allah'ın nûru sırrıdır.

Kevser üç cemin cemidir.

Kevser'in kâmilleri Muhammed yolunun melekleridir.

Kevser sırrı nûrun ve o nûrun akışının sırrıdır.

Nûrdan akan sırlar sonsuzdur.

Kâmil insanlar bu sırlar üzere olanlardır.

Hakk yolunda her bir kâmil, Kevser'dir.

Onlar Kevser makamının erleridir.

Onlar varlık kitabının okuyucularıdır.

Onlar eserde müessiri görenlerdir.

Onlar "Semme Vechullah" makamının âşıklarıdır.

Hakikat deryasına karışanlardır.

Allah'ın zâtında fâni olanlardan olanlardır.
Allah'ın rûhunda bâki olanlardan olanlardır.
Allah'ın nûrunun Kevser olduğunu bilenlerdir.
O nûr ile nûrlananlardır.
Tüm resûl nebîlerin rûhaniyetine erenlerdir.
Muhammed nûrunun deryasına gark olanlardır.
Muhammedî mertebeye erenlerdir.
Hakk'ta Hakk olanlardır.
Halk'a Hakk nazarıyla bakanlardır.
Davranışları Hakk'çadır.
Onların duygu ve düşünceleri Hakk'çadır.
Onlar Hazreti Âdem'den beri gelen İlm-i Ledûn Sultanlarıdır.
Râhimiyet makamına erenlerdir.
Oradan rahmâniyete akanlardır.
Onlar mânâ yolunun dervişleridir.
Hakk'ın vahyinden nasiplenenerlerdir.
Hakk'ın nûrunu yansıtanlardır.
Onlar Kevser'in kâmilleridir.
Onlar Hakk yolunun âşıklarıdır.
Hakk yolunda dervişlerdir.
Aşkla gezen meczuplardır.
Hayret makamında yaşayan gariplerdir.
Tenlerin ardını gören delilerdir.
Cânları alan Azrâillerdir.
Kevserden heber getiren Cebrâillerdir.
Gönüllere rûh üfleyen İsrâfillerdir.
Onlar cân veren Mikâillerdir.
Ulvî âleminin yıldızlarıdır.

Kevser ırmağına dalanlardır.

Orada nice resûl nebîyi görenlerdir.

Onlar, nice resûl ve nebîyi bir vücûdda bulanlardır.

Şimdi bunları bir bir inceleyelim.

1- Hazreti Âdem-Havva Boyutu

İnsan iyi düşünmelidir; Âdem kimdir? Havvâ kimdir?

Âdem bir erkek midir? Havvâ bir kadın mıdır?

Âdem de Havvâ da kişinin kendisidir.

Havvâ anamız denilen, bizim ten boyutumuz, yâni toprak bedenimizdir.

Âdem baba denilen, bizim rûh boyutumuz, cân boyutumuzdur.

İşte bizler hepimiz, Âdem ile Havvâ'dan oluştuk.

Yâni ten ile cânndan oluştuk.

Kevser'in kâmilleri, Âdem ve Havva'nın sırlarına vücûd şehrinde erenlerdir.

Âdem boyutu olan rûh deryasına karışanlardır.

Âdem boyutu olan vücûdlarda, Hakk ile Hakk olanlardır.

Havva boyutunun ne olduğunu bilenlerdir.

Havva'nın kadın değil, tenler boyutu olduğunu bilenlerdir.

Âdem, bedenlerin rûh yönüdür, cân yönüdür.

Havvâ, bedenlerin ten yönüdür, bedenlerin hevâlar-istekler yönüdür.

Havvâ; hava, hevâ, hevâlar, hâviye, ehvâ, heyven, heveyânun, hüveyyen, hüviyet, ihvân, hayvan, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Havva Âdem'in eşidir.

Bu ne demektir?

Ten ve cân birbirine bağlıdır demektir.

Ten ile cân birbirinin eşidir demektir.

Kişinin “Havvâ” boyutu, ten boyutudur, ten boyutunun istekler boyutudur.

Hevâlar; bedenine ait olan istekler boyutudur.

Bu istekler toprak beden ile alakalıdır.

Bu istekleri yerine getirmek için, toprak boyutuna düşmek gerekir.

Onun için kâmil kimseler, “Hevâ” kelimesini “Düştü” diye yorumlamışlardır.

Âdem ile Havvâ; cinsiyet olarak kadın ya da erkek demek değildir.

Havvâ’yı kadın, Âdem’i erkek diye bilirse, kendimizdeki Âdem boyutunu, kendimizdeki Havvâ boyutunu anlayamayız.

Hevâlar boyutu olan Havvâ boyutu, bedenin her türlü istekler boyutudur.

Çünkü beden yaşamak için istekler boyutuyla hareket eder.

Nefes alıp verme isteği, korunma isteği, beslenme isteği, üreme isteği, uyuma isteği, dinlenme isteği, sevmek sevilme isteği, öğrenme isteği gibi istekler boyutu, “Havvâ-Hevâ” boyutundan gelir.

Tüm duygu ve düşünceler boyutu “Havvâ-Hevâ” boyutundan gelir.

Kadın denilen, yâni “Nisâ” denilen, bize öğretilen cinsiyet olarak bir kadın değildir. Bizim ten boyutumuz, ten boyutumuzun hevâlar boyutudur.

Bizim ten boyutumuz “Müennes” boyuttur.

Bizim rûh boyutumuz “Müzekker” boyuttur.

Müennes boyut, “Nisâ” boyutu demektir.

Müzekker boyut, “Zekr-Zikir-Zâkir: Rûh” boyutudur, yâni Nâs boyutudur.

Müennes boyut yâni nisâ boyutu “Dişil” boyutudur.
Müzekker boyut yâni zekr boyutu,”Er-Erl-Eril” boyutudur.
Er kişiden murad, kâmil kişidir.
Kâmil kişiliğin, cinsiyetle alakası yoktur.
Kâmil kişi, erkekten de olur, bayandan da.
Kâmil kişi, Allah hakikatine ermiş, Tevhîd şuuruna ermiş kişidir.
Kâmil kişi Kevser boyutuna erişmiş kişidir.
Her kişinin, kadın da olsa erkek de olsa ten yönü “Havâ-Hevâ” boyutudur, yâni “Dişil” boyutudur.
Dişil denilen yön, beden her an işleyiş, üreme, değişkenlik, doğurganlık boyutudur.
Bedenindeki hücreler, her an yeni bir hücre doğurur, beden her an işleyiş içindedir.
Rûh yönü ise “Erl-Eril” yönüdür.
Hem ten yönünün, hem rûh yönünün birlik boyutu ise “İnsan” yönüdür.
Kişi “Havvâ-Hevâ” yönünü iyi anlamalıdır.
Hevâlarını günaha dönüştürmemelidir.
Hevâlarının yâni bedensel isteklerinin ölçüsünü çok ama çok iyi anlamalıdır.
Çünkü günahlar boyutu “Havvâ-Hevâ” boyutu ile alakalıdır.
Kişinin bedeninin ihtiyaçları, istekleri vardır.
Kişinin bir de hakikati arama duyguları vardır.
Biri kişinin ten yönü ile alakalıdır.
Diğeri gönül yönü ile alakalıdır.
Âdem ile Havva’dan ikiz çocuklar doğdu diye bilgiler aktarılır.
Âdem ile Havva’nın ikiz çocukları sırrı ise şudur.

Hâbil kişideki; sevgi, rahmet, şefkat, yardım, edep, tevâzu gibi rahmeti duygular boyutudur.

Kâbil kişideki; kötülük, fitne, kıskançlık, fesatlık, hırs, dünya düşkünlüğü, makam düşkünlüğü gibi zülmanî duygular boyutudur.

Kur’ân’da Habil-Kâbil kıssasından çok sarsıcı bilgiler sunulur.

Hâbil gibi söyleyebiliyor muyuz?

Hâbil’in makamına erebiliyor muyuz?

Hâbil Kâbil’e nasıl karşılık verdi anlayabiliyor muyuz?

Hâbil olmak kolay değildir.

Hâbil gibi davranmak kolay değildir.

Muhabbetullah makamına ermek kolay değildir.

Hâbil gibi söylemek hiç kolay değildir.

Kâbil Hâbil’i öldürmek için geldiğinde, Hâbil şöyle söyledi:

“Eğer sen beni öldürmek için gelersen, ben tüm varlığı vücûdlandırıran Allah’a saygımdan dolayı seni öldürmek için gelmem.” Mâide Sûresi 28

Evet, şimdi düşünelim “ben de Hâbil gibi söyleyebilir miyim?” diye...

“Hâbil’in makamına erebilir miyim?” diye...

“Hâbil gibi davranabilir miyim?” diye...

Şimdi bunu daha geniş düşünelim.

Bize biri gelse: “Şu kişi senin hakkında şöyle şöyle dedikodu yapıyor” dese...

Ne yaparız, ne düşünürüz? lütfen düşünelim.

Şöyle söyleyebilir miyiz?

“O benim hakkımda dedikodu yapsa da ben onun hakkında dedikodu yapmam.”

“O beni kötülese de ben onun kötülemem.”

“O beni hor görse de ben onu hor görmem.”

Evet, “ben böyle olabilir miyim, böyle davranabilir miyim?” diye lütfen düşünelim.

“Hâbil ve Kâbil bizim hangi boyutlarımız?” düşünelim.

Hâbîl- Hbl- Hbl- Hab el- Hub el; sevgi içinde olan, bağlılık içinde olan, muhabbet bağıyla bağlanan, bağ içinde olan demektir.

Hablullah; Allah’ın ipi, kişinin kendi vücûdu Allah’ın ipidir demektir.

Habbe; kabarcık, tane, tohum, öz, damla,

Habl-i verid; şah damarı anlamına gelir.

Allah bize şah damarımızdan yakındır. Kâf Sûresi 16

Kâbîl- Kâb- Kâb el- Kbl- Kabul- Kabîle; kadar, miktar, nispet, kesmek, ayrılmak, ikilikte kalmak demektir.

Kendine varlık nispet eden, yalnızca kendi varlığını kabul eden, kendindeki Hakk’tan kesilen demektir.

Allah ile kulun yakınlığı derecesi damla ile deryanın ayrınlık derecesidir.

Kişi aynılık makamını iyi bilmelidir.

Bu yakınlığa ermelidir.

Bu yakınlığa eremezse ikilik içinde kalır.

Hâbîl, Allah’a teslimiyet boyutudur.

Kâbîl ise benlik-senlik kavgasının boyutudur, kibir boyutudur, kıskançlık boyutudur.

Unutmayalım ki Hâbil Kâbil kıssasında her ikisi de Allah’a inanıyorlardı.

Lâkin birinde tevazu vardı.

Diğerinde kibir ve kıskançlık...

Birinde teslimiyet vardı.

Diğerinde öfke ve kin...
Birinde sîretsel bakış vardı.
Diğerinde sîretsel bakış...
Her ikisi de aynı Allah'a inanıyorlardı.
Peki, yeterli miydi inanmak?
Neydi inanmak, neydi iman etmek?
Neydi sözde kalmak, neydi şahit olmak?
İnanmak değildi maksat, şahit olmaktı, hissetmekti, her an muhabbetullah teslimiyetiyle yaşamaktı.
Birinin inancı kendi çıkarı içindi.
Diğerinin inancı sadece Allah içindi.
Hâbil; teslimiyet boyutu idi, kulluk boyutu idi, nafile boyutu idi, nefes boyutu idi, sevgi boyutu idi.
Hâbil, bir gün gelip yok olup gideceğini biliyordu ama Allah'ın her dâim var olacağını biliyordu.
Onun için Hâbil'e aynı zamanda; boş ve telef olan şey de denilmiştir.
Hâbil olan; her varlıkta varlığın sahibini görendi.
Hâbil olan; Allah hakikatine erendi.
Hâbil olan; varlığa varlık olarak değil, bir elbise olarak baktı, elbisenin içindeki sahibini görendi.
Hâbil gibi söyleyebilmenin sırrı, her varlığın ardında varlığın sahibini görmek vardı.
Varlığın birbiriyle olan birlik bağını görmek vardı.
Kulluk şuuru vardı.
Kardeşlik şuuru vardı.
Evet, Hâbil olmak elbet kolay değildir.
Arınmak, temizlenmek, şahit olmak elbet kolay değildir.

Hakk üzere bakmak, her baktığında Hakk’a nazar etmek elbet kolay değildir.

Akıllar değişmeden, bakışlar değişir miydi hiç?

Hakikate ermeden, davranışlar değişir miydi hiç?

Hâbil olmak kolay mıydı hiç?

Hâbil gibi söylemek için; teslimiyet şarttı, tevekkül şarttı, Tevhîd şuuru şarttı.

Hâbil olan, zerre kadar zarar vermeyi düşünür mü hiç?

Onun için Hâbil Kâbil’e öyle söyledi:

“Eğer sen beni öldürmek için gelsen de ben seni öldürmek için gelmem.”

Yâni “Sen bana zarar vermeyi düşünsen de ben sana ve hiçbir varlığa zarar vermeyi düşünemem.”

Kolay mıydı böyle söylemek?

Hâbil olan söyleyebilirdi ancak.

Her vücûdda vücûdun sahibini gören söyleyebilirdi ancak.

İşte Hâbil olan söylerdi ancak.

Çünkü Hâbil her vücûdu tutanı biliyordu.

Vücûdun sahibini görüyordu.

Hakk ile Hakk’a nazar ediyordu.

Hâbil olan öyle söylerdi ve Hâbil öyle söyledi.

Peki sen, Hâbil gibi söyleyebilir misin?

Hâbil makamını hissedebilir misin?

Gel, Hâbil gibi söyle.

Gel, Hâbil gibi bakmanın hikmetine er.

Gel, Hâbil gibi söylemenin sırrına er.

Biri sana iftira atsa da Allah’a havale et, hiç karşılık verme.

Gel Hâbil gibi söyle

“O benim hakkımda dedikodu yapsa da, ben onun hakkında dedikodu yapmam” de.

“O beni kötülese de, ben onu kötülemem” de.

“O beni hor görse de, ben onu hor görmem” de.

“O bana zarar verse de, ben ona zarar vermem” de.

“O benim arkamdan konuşsa da, ben onun ardından konuşmam” de.

“Onun içinde kıskançlık olsa da, benim içimde olmasın” de.

Evet, Hâbil gibi ol ve Hâbil gibi söyle.

Bil ki Hâbil olmanın sırrı:

Elhamdulillâhi rabbil’alemin makamına ermekte gizlidir.

İslâm şuuruna ulaşmakta gizlidir.

Merhamet makamına ermekte gizlidir.

Îlâhî sevgiye ulaşmakta gizlidir.

Gel, içindeki Kâbil’i bitir.

Gel, içindeki Hâbil’i ortaya çıkar ve Hâbil gibi yaşa.

Ve Şit makamına eriş.

İşte kâmil insanlar, Âdem, Havva sırrını bilen kimselerdir.

Kendilerindeki Kâbil’i kontrol edenlerdir.

Kendilerindeki Hâbil’i açığa çıkaranlardır.

Şit boyutuna erişenlerdir.

2- Hazreti Şit Boyutu

Kişideki Tevhîd şuuru boyutu, denge boyutu, duyguları kontrol edebilme boyutudur.

Şit, eşitlik bakışıdır, birlik bakışıdır.

Kişinin kendinde olan olumlu ve olumsuz duyguları görebilme boyutudur.

Olumsuz duyguları yok etme, olumlu duyguları yeşertme boyutudur.

3- Hazreti İdris Boyutu

Kâmil kimseler İdris hakikatine erenlerdir.

İdris, ders, müderris, dersane, medrese, tedris, birbirine bağlı kelimelerdir.

İdris, kişinin kendini ve varlığın varoluşunu okuyabilme boyutudur.

Ders, dersane, medrese, müderris buradan gelir.

Kişinin varlık kitabından ders görme boyutudur.

Varlığı keşfetme boyutudur.

Kişideki, hem öğrencilik hem de öğretmenlik boyutudur.

Her kim ders alma boyutu ile tanıştı o kişi İdris makamına erişmiştir.

Her kim tüm varlığı dersane bildi, oradan ders aldı, işte o, İdris boyutuna erişmiştir.

4- Hazreti Nûh Boyutu

Kişinin kendi vücûduna dönme, onu tanıma boyutudur.

Kişinin beden gemisini fark etme ve beden yolculuğuna çıkma boyutudur.

Beden gemisinin nasıl yapıldığını ve onu yapan ustayı tanıma boyutudur.

Kişinin beden gemisinin nasıl yönetildiğini idrak etme boyutudur.

İlimle, teslimiyetle hareket etme boyutudur.

Ârifliğe giden yoldur.

Gönül boyutuna erme boyutudur.

Bedenin rûhun gemisinde olduğunu görebilmektir.

Rûh gemisinde tüm varlığı görebilmektir.

İnsan bedeni bir rûh gemisinde durur.

Nûhun gemisine binmek, kendi bedeninin rûhun gemisinde olduğunu anlamaktır.

5- Hazreti Hûd Boyutu

Kişideki Hidâyet boyutudur.

Hû, Hûda, Hidâyet, kelimesi buradan gelir.

Kişinin vücûduyla Hakk'a yol bulma boyutudur.

Kendi vücûdunun ve her varlığın vücûdunun yol gösterici olduğunu idrak etme boyutudur.

Kişideki Hû boyutunun beşerde görünme boyutudur.

Hûd, Allah'ın Hûdâ esmasıdır.

Allah her varlıktan Hûdâ esmasıyla yol gösterir.

Varlık, Allah'ın kendinden açığa çıkan, kendine yol alan O'nun gemilerdir.

Nûhun gemisi, her varlıktır.

Varlığı tutan rûhun sırrıdır.

Rûh gemisinde tüm mahlukât gizlidir.

Her varlık rûhdan beşere akan bir gemidir.

Her varlık Allah'tan gelip Allah'a yol alan bir gemidir.

6- Hazreti Sâlih Boyutu

Salih, sulh, ıslah, salâh birbirine bağlı kelimelerdir.

Cümle varlığın birbiriyle bağını anlama ve ıslâh olma boyutudur.

Kişinin Allah'ın ulviyetinde ıslah olma boyutudur.

Sâlih'lik boyutudur.

Bâtıl alandan kurtulma boyutudur.

Benlik hastalığından iyileşme boyutudur.

Ezandaki Hayyel Es Sâlah hakikatidir.

Kişinin ıslâh olma makamıdır.

7- Hazreti İbrâhîm Boyutu

Eb Râhim kelimesinden gelir.

Eb, baba, kaynağı, aslı demektir.

Her varlık aslı olan rahîm boyutundan gelir.

Râhimiyetten açığa çıkıp bedenlenme boyutudur.

Rabb boyutudur.

Yaratılış idrakinin boyutudur.

Tohumdan ağaca dönüşme boyutunun idrakidir.

Vücûdu tutan râhîm boyutu sırrıdır.

Vücûdları tutan Zât boyutu sırrıdır.

Vücûdlardaki Zâkir, Fâil, Mevsûf, Mevcûd boyutlarının hakikatidir.

Varlığın Fıtrat boyutudur.

Yâni varlığın nasıl yaratıldığıının nasıl şekillendiğinin hakikati boyutudur.

8- Hazreti Lût Boyutu

Geçmişin bâtil alanını “lâ” etme, yâni yok etme boyutudur.

İbrâhîm boyutuna geçme boyutudur.

Silme, temizlenme boyutudur.

Kendindeki putları yok etme boyutudur.

Kişinin kendinde olan tüm zulmanî doğuşları yok etme boyutudur.

Kendini ilâh edinmeme makamıdır.

9- Hazreti İsmâîl Boyutu

İşitme boyutudur.

Varlıktaki sesle buluşma boyutudur.

Varlığı tutan Elif’i işitme boyutudur.

Kendi vücûdundaki seslenişle birleşme boyutudur.

Sesin içindeki sesi işitme boyutudur.

İbrâhîm olanlar yâni hakikati arayanlar, İsmâîl ile buluşacaklardır.

Yâni varlıktan gelen Kelâm'ı işiteceklerdir.

10- Hazreti İshâk Boyutu

İbrâhîm boyutundan sonraki boyut.

Ölmeden önce ölme boyutudur

İsâ boyutuna yol alma boyutudur.

Üflenen Rûh'u hissetme boyutudur.

Ten ve Cân'ın birlik makamıdır.

Teni tutan rûhun sırrıdır.

Îlâhi huzura, sevince erişme makamıdır.

11- Hazreti Yâkûb Boyutu

Tenden câna olan yolculuk boyutudur

Vücûd şehrine açılan kapı boyutudur.

Arama, düşünme, akletme, keşfetme, idrak etme boyutudur.

Dünyaya esaretten kurtulma boyutudur.

Kişideki kâlb boyutudur.

Yaşamı anlama makamıdır.

Varlıktaki tecellileri idrâk etme makamıdır.

12- Hazreti Yûsuf Boyutu

Kişideki cân boyutudur.

Teni cânlı tutan, cân boyutudur.

Saf ve tertemiz olan cân boyutudur.

Cân şehrinin sırları boyutudur.

Cân şehrine adım atma makamıdır.

Saflaşma, temizlenme makamıdır.

13- Hazreti Yûnus Boyutu

Aklın ilâhî akla dönüşmesidir.

Gönül boyutunun açılmasıdır.

Varlığından geçme boyutudur.

Bedenin sahibine teslim olma makamıdır.

Tenleri tutan câna erişme makamıdır.

14- Hazreti Eyyûb Boyutu

Kişinin ayıplarını kusurlarını tamir etme boyutudur.

Kişinin müşkillerini çözmede sabırlı olmasıdır.

Kişinin ilim ile cevaplar bulma boyutudur.

Sorulara cevab arama makamıdır.

Sorgulama, araştırma, düşünme makamıdır.

Kendini muhasebe etme makamıdır.

Kendini şeytanlaştıran duygu ve düşüncelerini tanıma, onlarla mücadele etme makamıdır.

Şeytanını esir alma makamıdır.

Kendi şeytanının nasıl tuzaklar kurduğunu anlamaktır.

15- Hazreti Zülkifl Boyutu

Vücûdun Zâtıyla bir olma makamıdır.

Vücûdları tutan Zât'ı idrak etme boyutudur.

Bir olmak, karışmak boyutudur.

Kendi vücûdunu Hakk'la birleştirmek boyutudur.

Her bir varlıktaki aynılıkları görme makamıdır.

Varlığın sıfatlarla donatıldığını görme makamıdır.

Sıfatların Zâta bağlı olduğunu görme makamıdır.

16- Hazreti Şuayb Boyutu

Kişideki ışık boyutudur.

Işığın akıp giden bedene dönüşen boyutudur.

Işığın bedendeki ve varlıktaki dalgalanma boyutudur.

Işıkla gelen mesajlar boyutudur.

Kişinin beyninin işleyiş mekanizmasıdır.

Tüm bedeninin beyinle olan irtibatı boyutudur.

Aydınlanma boyutudur.

Varlığın işleyişine erişme makamıdır.

17- Hazreti Mûsâ Boyutu

Kişideki sıfatlar boyutudur.

Fiilden tecelli eden, sıfatlanma boyutudur.

Sıfatların işleyiş boyutudur.

Sıfatsal yasalara ulaşma boyutudur.

Kendi firavununu teslim alma boyutudur.

Kelamullah boyutudur.

Kelam etme, konuşma boyutudur.

Dil, ses telleri, küçük dil, beynin konuşma merkezi sırrıdır.

18- Hazreti Hârûn Boyutu

Kişideki hararet, istek, sıcaklık, ilgi boyutudur.

Kişideki ilâhi istek, ilâhî lisân boyutudur.

Sıfatların kelâma dönüşme boyutudur.

Aşk-ı lisân boyutudur.

Mûsâ'nın kelâmullah boyutudur.

Kelimelerin söze dökülmesi boyutudur.

19- Hazreti Dâvûd Boyutu

Davet, elest hitabı boyutudur.

Vücûdun davetine dönme boyutudur.

Kişinin vücûdundaki elest hitabı boyutudur.

Kişideki zikir, zâkir boyutudur.

Vücûdun mektup boyutu, o mektubun içinde ilâhî sırlara temas etme boyutudur.

Bâtıl şeyleri akıldan gönülden temizleme makamıdır.

Kendindeki zalimlikle savaşıma makamıdır.

Kendindeki gururu, kibiri, benliği yenme makamıdır.

Vücûdun savaşçıları olan lökositler boyutudur.

20- Hazreti Süleyman Boyutu

Kişinin selamete adım atma boyutudur.

Kişinin bedenindeki zâkirin zikriyle birleşme boyutudur.

İslâm olma yolunda olma boyutudur.

Fâil'in filine teslim olma boyutudur.

Selamete erişme makamıdır.

Allah'a teslim olma makamıdır.

Her varlıkta Allah'a şahit olma makamıdır.

Huzur ve mutluluk hormonları boyutudur.

21- Hazreti İlyas Boyutu

Varlığın işleyiş yasaları makamıdır.

Ulvî boyutun ilâhî yasalar boyutudur.

Kişinin vücûdundaki yasalar boyutudur.

Kişinin yasalara ulaşma boyutudur.

Varoluş yasaları ve işleyiş yasalarını idrak etme boyutudur.

22- Hazreti Elyesa Boyutu

Varlığın oluşmasına sebep olan yasalar boyutudur.

Bu yasalara göre hareket etme boyutudur.

Yaşam ile ilgili yasalar oluşturma boyutudur.

İşleyiş yasalarına göre hareket etme boyutudur.

İlimsel keşifler yapma boyutudur.

Adalet için yasalar oluşturma boyutudur.

Varlığın hukukuna erişme makamıdır.

23- Hazreti Zekeriyâ Boyutu

Zikir, Zâkir, Müzekker, Tezekkür, Zeker, kelimeleri buradan gelir.

Zikir ile açılan kapıdan, zikir ile hareket etme boyutudur.

Teslimiyet boyutu, zikirden açığa çıkan sistemle buluşma boyutudur.

Erlik boyutudur.

24- Hazreti Yahya Boyutu

Kişideki ve varlıktaki Hayy boyutudur.

Hayy sıfatının her yeri sardığını görme boyutudur.

Diri olanda diri olma boyutudur.

Varlığından geçme boyutudur.

Hayy olan, Kayyum olan Hakk'ta Hayy olma boyutudur.

Dirilerden olma boyutudur.

25- Hazreti Meryem Boyutu

Bâkirleşme boyutudur.

Tertemiz bir gönüle ulaşma boyutudur.

Tüm nisbetlerden kurtulma boyutudur.

Temizlenmişlik, arınmışlık boyutudur.

Fenâfillah boyutudur.

Meryem makâmına ermeden, İsâ makâmına erilmez.

Gönül Meryem olmadan, o gönülden İsâ doğmaz.

26- Hazreti İsâ Boyutu

Tenden geçip câna erme boyutudur.

Ten vücûdunu bırakıp, üflenen rûha erme boyutudur.

Teni çarmıha gerip, rûh deryasına erme boyutudur.

Fenâfillah boyutudur.

Üflenen rûh boyutudur.

27- Hazreti Üzeyr Boyutu.

Ten bedeninin sahibini idrâk etme boyutudur.

Hayvaniyet bedeninin Zâtına teslim olan demektir.

Nûr bedene bürünen demektir.

İlm-i irfan sofrasından yararlandıran demektir.

Yardımcı olan demektir.

Her yere koşup, insanlara manevi ve beşeri alanda yardım eden demektir.

28- Hazreti Lokman Boyutu

İnsanların gönlüne şifa verme makamıdır.

Lokman boyutuna erme makamıdır.

Varlıktan hastalıklara şifa olacak ilaçları bulma makamıdır.

Bitkilerden gelen himmetlere erişme makamıdır.

Gönüllere hakikatin lütuflarını sunma makamıdır.

Lokman kelimesi; İbrânice “Lot-Lôṭ” kelime kökünden gelir.

Arapça’ya Lokman olarak geçmiştir.

Anlamı; kılıf, örtü, kabukların ardındaki hikmetlere ulaşan demektir.

Lokma kelimesinin de aynı kökten geldiği düşünülür.

Lokma, varlığın ardında damla damla olan hikmetlerdir.

Lokman, varlığın hikmetlerine ulaşan ve o hikmetlerden yudum yudum beslenen ve besleyen demektir.

Kur’ân’da Lokman Sûresi vardır.

O Sûre, Lokman olmanın sırlarını verir.

O sırlar nedir dersek?

Lokman, varlığın hikmetleri üzereydi.

Varlığın sahibinin Allah olduğunu anlayıp, O’na teslim oldu.

Varlıktaki hikmetlerden lokma lokma, yâni yudum yudum beslendi.

Lokman boyutuna erişenler Kevser ırmağının lütuflarına gark olurlar.

Ve çevresindeki ehil kişilere oradan yardımcı olurlar.

Tüm resûl nebî boyutlarına erenler Lokman olurlar.

29- Hazreti Zülkarneyn Boyutu

Zû El Karn, Zülkarneyn, her yerin Zâtı olan Hakk’a teslim olan demektir.

Zû; Zât, her yerin sahibi demektir.

El Karn; yakınlık, dost, eş, arkadaş demektir.

Zülkarneyn makamına eren, her yerde Hakk’ın Zâtına nazar eder.

Hakk’el yakınlığa erer.

Hakk’a dostluk makamına erişir.

İşte bu makama eren, her nereye bakarsa baksın, Hakk nazarıyla bakmaya vâkıf olur.

Her yeri birlik içinde tutan Zâta ârif olur.

Zülkarneyn, her yerin Zâtına yakın olan demektir.

Dostluk makamına eren demektir.

Hakk ile Hakk olan demektir.

Mukarrebin olan demektir.

Kudret sahibine teslim olan demektir.

Onun kudretiyle güçlü olan demektir.

Nice hikmetlere tâbi olan demektir.

Hakk ile batılı çözen demektir.

Olayların ardını görebilen demektir.

30- Hazreti Muhammed Boyutu

Muhammed boyutu tüm resûl nebilerin cem boyutudur.

Nûr boyutudur.
Allah derya boyutudur, Muhammed damla boyutudur.
Hakk'ın Halk'a çıkmış zâhir boyutudur.
Nûr âlâ nûr boyutudur.
Nûr'un varlıktaki yansıma boyutudur.
Hamd boyutudur.
Şeriat, yâni nûr'un ilâhî nizam boyutudur.
İşte Âdem'den Muhammed'e tüm boyutlar Kevser ırmağıdır.
Bu ırmaktan Allah'ın hakikatleri akar.
Kâmil insanlar, tüm resûl nebî boyutlarını kendi vücûd şehirlerinde bulurlar.
Tüm resûl nebi boyutlarından gelen akışların zevkindedirler.
İşte onlar, onun için Kevser nehrinin erleridir.
Kevser Sultanları, Hakk'tan gelen akışın seyrindedirler.
Onlar Sevgi makamına erenlerdir.
Onlar Aşk makamında ilâhî aşka erişenlerdir.
Onlar şefkat, rahmet makamıyla nasiplenendirler.
Onlar sevgi makamında dirilirler.
Aşk makamında ölümsüz olurlar.
Sözleri, bakışları, hâlleri, davranışları ilâhî aşk içindedir.
Onların sabrı, tevekkülü, teslimiyeti tastamamdır.
İhlâs içinde, samimiyet içindedirler.
Güvenilen, emin olunan kimselerdir.
Yaptıkları her şey Hakk içindir.
Onlar gönül ehilleridir.
Onlar gönüllere Kevser'in lütuflarını sunarlar.
Onlarla oturan kimseler, ulvî bir âlemi hissedirler.
Onların dillerinden hep hakikatlerin sözleri akar.

Onların davranışları rahmet üzeredir.

Onlar merhamet makamının erleridir.

Onlar rahmet âyetlerinin muhataplarıdır.

Her kimin gönlünde rahmet tecelli etti, o rahmet üzere davranacaktır.

O kimse, Kevser ırmağının rahmet olduğunu anlayacaktır.

Enbiyâ Sûresi 107:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

Ve mâ erselnâke illâ rahmeten lil âlemîn

Ve mâ erselnâ ke : Göndermedik, sunmadık, açığa çıkarmadık,
sen,

İllâ rahmeten li el : Rahmetten başka, âlemler için, herkes,
âlemin

Meâli 1: “Seni âlemlere rahmet olmaktan başka bir şey için göndermedik.”

Meâli 2: “Biz seni bütün her şeye rahmet ile davranmandan başka bir şey için açığa çıkarmadık.”

Meâli 3: “Sen çevrendeki herkese karşı rahmet içinde davran.”

Enbiyâ Sûresi 84: “Festecebnâ lehu fe keşefnâ mâ bihî min durrin ve âteynâhu ehlehu ve mislehum meahum rahmeten min indinâ ve zikrâ lil âbidîn.”

Fe isteceb nâ lehu : Böylece icabet, cevap, biz, onun,

Fe keşef nâ : Böylece, tespit, keşif, anladı, biz,

Mâ bihi min dar : Şey, ona, zarar, sıkıntı haller, darlık,

Ve ateynâ hu : Sunduk, sunduğumuz hakikatler, o,

Ehle hu : Ehil olan, bilgili, o,

Ve misle hum : Misli, kadar, benzer, aynı, onlar,

Meâ hum : Beraber, birlikte, onlar,

Rahmeten min indi : Rahmet, katımızdan, bize ait,
nâ

Ve zikrâ li el âbidîn : Zikir, anmak, bir öğüt, kullar için,

Meâli: “Böylece o da aradığı cevapları Bizde buldu. Böylece sıkıntılı hâllerin içinden geçerek Bizi anlayanlardan oldu. O sunduğumuz hakikatlere ehil olanlardandı ve onunla birlikte onun gibi hareket edenler Bize ait olan rahmet üzere oldular ve hep Bizi anan kullardan oldular.”

Enbiyâ Sûresi 86: “Ve edhálnâhum fî rahmetinâ innehum mines sâlihîn.”

Ve edhal nâ hum : Dâhil olmak, girmek, anladı, hareket eden,
biz, onlar,

Fi rahmet nâ : Rahmetimiz,

İnne hum min es : Doğrusu onlar, Salih, iyi kimse, güzel
sâlihîne hallerde olan

Meâli: “Onlar rahmetimiz üzere hareket edenlerdendi. Doğrusu onlar da iyi kimselerdi.”

Âl-i İmrân Sûresi 107: “Ve emmellezîn ebyaddat vucûhum fe fî rahmetillâh hum fîhâ hâlidûn.”

Ve emmâ ellezîne : Amma, fakat, o kimseler,

Ebyaddat : Beyaz, mutlu, sevinçli, huzurlu,

Vucûhu hum : Onların yüzleri,

Fe fi rahmeti Allah hum : Artık, Allah’ın rahmeti, onlar,

Hum fî hâ halidin : Onlar, onun içinde, o halin içinde, ebedi,
devamlı,

Meâli: “Hakikatleri anlamış olanların yüzlerinde huzur vardır. Öyle ki onlar Allah’ın rahmetini içlerinde hissederler, onlar devamlı o halde hareket ederler.”

Âyetlerde de belirtildiği gibi Kevser ırmağının kâmilleri rahmet ehilleridir.

Onlar gönüllere rahmet tohumlarını ekerler.

Rahmet tecelli eden gönüller, çevrelerine huzuru hissettirirler.

İşte onlara Kevser sunulmuştur.

Onlar da çevrelerine Kevser ırmağının lütuflarını sunarlar.

Kevser makamıyla müşerref olanlar, Allah'ı bilenler, ona teslimiyet ve tevekkül içinde olanlar, rahmet makamına eren kimselerdir.

Onlar kâmil kimselerdir.

Kâmil kimseler, çevrelerine iyi davranan, insanların huzuru için uğraşan kimselerdir.

Kâmil insanların bedenlerinden akan enerji rahmet enerjisidir.

Onlar Allah'ı hatırlatırlar.

Onların yanında bulunduğumuzda, dünyalık sıkıntılarımızın etkisi azalır.

Dünyalık sıkıntılarımızı aşmak için kendimizi azimli hissederiz.

Çünkü kâmil kimselerin etrafında bulunanlar, hayata daha güçlü sarılırlar.

Onların gönülleri Allah ile meşguldür.

Onların gönülleri hakikatleri anlamak ile meşguldür.

Onlar dünyanın malına, mülküne, şanına, şöhretine esir olmazlar.

Onların gönülleri Allah'a teslim olmuştur.

Onların aklına zerrece birini hor görmek gelmez.

Onların aklına zerrece birine zarar vermek gelmez.

Onların gönüllerine zerrece birini kandırmak, birine çıkar için davranmak asla gelmez.

Onlar rahmet makamının erleridir.

Rahîm olan rahmân olan Allah'ı layıkıyla anlayan, her yerde O'na nazar edenlerdir.

Allah'a layıkıyla teslimiyet ve tevekkül içinde olanlardır.

Onlar bilirler ki her varlık Allah'ın kürsüsüdür.

Allah kendini o kürsüden gösterir.

Allah'ın kelâmı o kürsüden gelir.

Kevser'in kâmilleri, gönüllere Kevser'i akıtırlar.

İhtiyacı olana koşarlar.

Umutsuza umut olurlar.

Sevgiyle, saygıyla davranırlar.

Merhametin, şefkâtin ırmağıdırlar.

Gönüllere İlm-i Ledün olan Kevser'i sunarlar.



MÜRÎD-MÜRŞÎD HAKİKATİ

Hakikati arayanlar, hakikate erenleri bulurlar.

Yûnus Emre hakikati aradı.

Taptuk Emre'yi buldu.

Taptuk Emre, Yûnus Emre'nin hakikat yoluna girmesine vesile oldu.

Yûnus'u kendine döndürdü.

"Yol da sensin, yolcu da sensin" dedi.

"Senin vücûdun hakikatin yoludur" dedi.

"Aradığın hakikatler senin vücûdundadır" dedi.

Ve böylece Yûnus'un Kevser yolculuğu başladı.

Mürşîd, Kevser makamının sâkisidir.

Mürîd, o sâkiden nasip bulandır.

Mürşîd, Muhammed nûrudur.

Mürîd, o nûrdan lütuf bulandır.

Kevser'in sırlarına erenler, hakikati arayanlara yardım ederler.

Gönüllere Kevser'i sunarlar.

Mürşîd mürîd hakikati nedir?

Mürîd bir kişi midir, yoksa bir sıfat mıdır?

Mürşîd bir kişi midir, yoksa bir sıfat mıdır?

Mürîd olan da Allah'tır.

Mürşîd olan da Allah'tır.

Mürîd kelimesi de Mürşîd kelimesi de “İrâde” kelimesinden gelir.

Mürîd; Allah’ın âlemi halk etme murâdıdır.

Mürşîd; Allah’ın kendinden açığa çıkardığı varlıkta kendini ispat etmesidir.

Mürîd; İrâde eden, İrâdesini gösteren, İrâde sahibi demektir. İrâde etti, varlığı var eyledi.

Varlığın varoluşundaki, sıfatlardan biri “İrâde” sıfatıdır.

İrâde; misal vermek gerekirse, tohumdaki ağacın zâhire çıkma muradıdır.

Bu evrenin varoluşu, Allah’ın var etmedeki sıfatlarından biri olan “İrâde” sıfatı ileler.

Evrenin var edilmesindeki istek Allah’a aittir.

Bu istek “İrâde” sıfatıdır.

Yâ-Sîn Sûresi 82: “İrâde”

Burûc Sûresi 16: “İrâde”

Ya-Sîn Sûresi 82: “İzâ erâde şeyen en yekûle lehu kun fe yekûn”

Meâli: “O, bir şeye irade ettiği zaman, ona ol der, böylece olur.”

Burûc Sûresi 16: “Faâlnun limâ yurîd.”

Meâli: “Fail olandır, var olan her şey O’nun iradesindendir.”

Zâriyât Sûresi 56. âyetinde geçen; “Tanıdıklarınızı ve tanımadıklarınızı, ancak beni bilsinler ve kulluklarını anlasınlar diye yarattım”da belirtilen “Bilinmekliğimi murâd ettim, âlemi Halk eyledimdeki “murâd” irâdedir.

Kur’ân’ı incelediğimizde görüyoruz ki murîd; Allah’ın varlığı var etmedeki murâdıdır, isteğidir.

Küllî irâde, cüzî irâde denilen hakikat iyi anlaşılmalıdır.

Ama bir zerrenin ama Evrenin Halk edilişindeki irâde Allah'a aittir.

Kül, bütün demektir.

Cüz, zerre, parça demektir.

Yâni bütünü de yaratan Allah'tır, zerreyi de yaratan Allah'tır.

Misal vermek gerekirse:

Kişinin vücûdundaki, ama bir hücrenin ama tüm vücûdun tamamının yaradılışındaki ve çalışmasındaki irâde Allah'a aittir.

Bir tek varlığın da tüm evrenin de yaratılmasındaki ve işleyişindeki irâde Allah'a aittir.

Mürşîd; irşâd eden, rüşd sahibi, delillerle, işaretlerle kendini gösteren demektir, doğru yolu gösteren demektir.

Kehf Sûresi17: "Mürşîd"

Kehf Sûresi 17: "Ve hum fî fecvetin minhu zâlike min âyâtillâh men yehdillâhu fe huvel muhted ve men yudlil fe len tecide lehu veliyyen murşidâ."

Ve hum fi fecvetin minhu	: Onlar, geniş yer, genişlik, rahatlık, huzur, ondan
Zâlike min âyâtillâh	: İşte bu, âyetler, işaretler, Allah
Men yehdi Allah	: Kim, kimse, yol gösteren, Allah
Fe huve el muhtedi	: Böylece o, işte o, doğru yolu bulan,
Ve men yudlil	: Kim, kimse, dalalet, hakikatlerden sapan,
Fe len tecide	: Artık, yine, bundan sonra, bulamazsın,
Lehu veliy	: Onun için, dost,
Murşid	: İrşad eden, hakikatleri gösteren, doğru yolu gösteren,

Meâlî: "Allah'ın her varlıktaki âyetleriyle-işaretleriyle Allah'a yol bulan kimseler, bir huzurun içindedirler. Bir dalalet içinde olan kimselere de yol gösteren, Allah'tan başka irşat eden, dost olan yoktur."

Allah ilmiyle irşat eder.

Allah her varlıkla yol gösterir.

Allah varlıktaki âyetleriyle hakikatlere kapılar açar.

Allah varlıktaki lütuflarıyla dostluğunu gösterir.

Allah kendinden açığa çıkardığı varlıktaki işaretleriyle kendine yol gösterir.

Varlıktaki ilmiyle irşâd eyler.

İşte âyetle belirtildiği gibi mürşîd olan O'dur.

Açığa çıkan tüm varlık, varlığın geldiği boyutun ispatıdır.

İlim, Allah'ın mürşîd boyutudur.

Açığa çıkan varlığın özündeki işaretler, deliller; varlığın kendinde olan, varlığı tüm kudretiyle saran sahibini gösterir.

Allah kendini "Mürşîd" ismiyle ispat eder.

Allah bize şah damarımızdan yakındır.

"Biz" dediğimiz de O'nun kendisidir.

İrşat makamına eren bu hakikati bilecektir.

Bu makama erebilmek için, Kevser ırmağının kâmilleri ile buluşmak gerekir.

O kâmillerin yönlendirdiği kendi vücûd şehrimize dönüp, vücûdun oluş ve işleyişini, ilmen idrâk etmemiz gerekir.

İşte Allah'ın mürşîd boyutu, kendinden açığa çıkan varlıkta kendini ilmi olarak ispat etmesidir.

Allah ilim sıfatı ile kişiyi irşâd eder.

İlmi takip eden, ilmen varoluşu ve var edeni idrâk eden kişi, kâmil insandır.

Mürşîd-i Kâmil demek; irşâd yolunu gösteren kişi demektir.

Her Mürşîd-i Kâmil bir Kevserdir.

Onların gönül dillerinden Allah'ın kalamı akar.

Kâmil insan; mürîd olanın da, mürşîd olanın da Allah olduğunu bilir.

Kâmil insan, Allah'ın ilmini takip ederek kâmil insan olmuştur.

Kâmil kişi, ilmin ilim olduğunu bilir ve o ilim üzere hareket eder.

İlim, varlığın özünde satır satır yazılı olan, varlığın varoluş hakikatidir.

Buradan okuyan kişi kemâlata ulaşır.

Kâmil kişi; varoluşu ve var edeni anlamak isteyen kişiye, nereye bakmasını, nasıl bakmasını, varlığı nasıl okuması gerektiğini bildiren kişidir.

Kâmil kişi Allah'ın mürşîd esmasını giyinir.

Ve vazifesini o esmaya bağlı olarak yerine getirir.

Mürîd ise, Allah'ı anlamayı isteyen kimsedir.

Allah'ın mürîd esması ise irade sıfatıyla alakalıdır.

Varlığın varoluşundaki istek, irade-mürîd sıfatı ile ilgilidir.

Allah'ı anlamak isteyen kimsede bu esma tecelli eder.

Ve gönüllere varlığın varoluşunu anlama merakı düşer.

Mürîd; varlığın varoluşundaki ilâhî istektir.

Mürşîd ise; açığa çıkan varlıkta, varlığın sahibinin kendini ilmen ispat etmesidir.

Allah kendini "mürîd" ismiyle açığa çıkarır.

Allah kendini "mürşîd" ismiyle ispat eder.

Halk arasında mürşîd denilen, irşâd yolunu gösteren demektir.

Allah; bir çiçekten, bir böcekten, bir taştan, bir kuştan, bir hücreden, bir insandan, cümle varlıktan insanı irşâd eder.

Allah, insanı âyetleriyle irşâd eder.

Gökte, yerde her şey bir âyettir.

Onun için Yûsuf Sûresi 105. âyette: “Göklerde ve yerde nice âyetler vardır ki yanından gelip geçerler ve onlar onun farkına varmazlar” diye bizlere irşâd sistemini çok güzel bir şekilde açıklar.

Halk arasında mürşîd bir kişi olarak bilinir.

Mürşîd denilen kişi; Allah’ın ilmiyle doğru yolu bulmuş, irşâd yolunu bulmuş ve Allah’ın ilmiyle yol gösteren kişidir,

O kimsede Allah’ın mürşîd esması tecelli etmiştir.

Doğru yolu, irşâd yolunu bulan kişi yâni kâmil kişiyi an-lamanın incelikleri şunlardır:

Gelen kişiyi birinci saniyede Hakk’a yönlendirir.

Samimi bir arayışla talebelik makamına gelen kişiyi, ilk saniyede kişinin kendi vücûd şehrine döndürür.

Tüm aradığı soruların cevabının kendinde olduğunu belirtir.

Yolun da yolcunun da kendisinin olduğunu belirtir.

El etek öptürmez.

Tevhîd şuurundan ayrılmaz.

Sözleri ve yaşantısı birbirini tutar.

Alnının teriyle çalışır karnını doyurur.

Kimini büyük görüp, kimini küçük görmez.

İnsanları, inançlarına, ibadetlerine göre kültürlerine göre ayırmaz.

Kızmaz, kimseyi kötülemez.

İnsanları Allah ile şeytan ile korkutmaz.

Kendilerini gerçek mürşîd, başkalarını sahte ilan etmez.

Kendilerini evliya, veli, gavs, mehdî, mesîh, seçilmiş ilan etmez.

Dedikodu, fitnelik, fesatlık bilmez.

Sabırlıdırlar, her şeyin hikmetini ararlar.

Kendilerine hidâyet verilmiş başkalarını hidâyetsiz ilan etmez.

Zenginlik, makam, saltanat derdine düşmez.

Tekasür Sûresinde belirtildiği gibi, çoğalma derdine, bu kadar mürîdim var, halifem var derdine düşmez.

İnsanları şeriatlı-şeriatsız diye ayırmaz.

Onlar bilirler ki bu âlem Allah'ın şeriatıdır, ulvî nizâmıdır.

İşte o kimselerin gönlü ilâhi aşkla dolmuştur.

Onlar sadece tebliğ eder.

Onlar “biz irşad ederiz, biz hidâyet ederiz, biz şefaate ederiz” demezler.

Onlar irşad edenin, şefaate edenin, hidâyet edenin Allah olduğunu bilirler.

Allah'ın şefaati, El Şâfi esmasıyla ilgilidir.

Allah'ın hidâyeti, El Hâdi esmasıyla ilgilidir.

Allah'ın irşadı, El Mürşîd esmasıyla ilgilidir.

Kâmil insanlar sadece tebliğ ederler, yâni ilme dayalı bilgi verirler.

Kur'ân'da çok güzel bildirilmiştir.

Âl-i İmrân Sûresi 20 : “Fe innemâ aleykel belâg.”

Meâli: “Senin üzerine düşen sadece tebliğ etmektir.”

Mâide Sûresi 67: “Yâ eyyuherresûlu bellig mâ unzile ileyke min rabbik ve in lem tefal femâ bellagte risâleth vallâhu yasımuکه minen nâsi innallâhe lâ yehdîl kavmel kâfirîn.”

Meâli: “Ey Resul! Seni vücûdlandırmanın hakikatlerinden ulaştığın şeyleri tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan, artık sen hakikatlerin bilgilerini tebliğ etmemiş olursun ve sen insanlara Allah'ın koruyuculuğunu anlatmamış olursun. Muhakkak

ki hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler, Allah’a yol bulamazlar.”

Mâide Sûresi 92: “Ennemâ alâ resûlinel belâgul mubîn.”

Meâli: “Hakikatleri gösterenlerin görevi, sadece apaçık hakikatlerimizi tebliğ etmektir.”

Bu âyetlerden anlaşılacağı gibi, kâmil insanların görevi sadece tebliğ etmektir.

Onlar kesretin vahdetinde dururlar.

Kesreti tutan Zâtın birliğine nazar ederler.

Cem makamının zevkinde dururlar.

Üç cemi cem ederler.

“Hakk, Halk, Hû” makamlarının zevkiyle hareket ederler.

Cem makamı nedir?

Cem, cumâ sırrı nedir?

Ağacın yapraklarını ayrı ayrı görmeyelim.

Hepsinin bağlı olduğu gövdeyi görelim.

Varlığı ayrı ayrı görmeyelim.

Varlığı tutan tek kudreti hissedelim.

Damlaların ve deryanın birbirinden ayrı olmadığını bilelim.

Kesrette kalmayalım, vahdete erelim.

Cumanın, Cemin mânâsına erelim.

Her varlık bir olan Zâtın birliğindendir.

Ayrı ayrı bakmayalım.

Birlik şuuruyla bakalım.

Nasıl ki bedende olan sonsuz hücre, tek olan bir bedene bağlıdır.

İşte âlemdeki sonsuz varlık da tek olan Allah’ın zâtına bağlıdır.

İşte bu şuur, Cem-Cuma şuurudur.

Cumanın, Cemin mânâsına erenler Kevser erleridir.

Onlar Tevhîd Sultanlarıdır.

Onlar, birlik nazarıyla bakarlar.

Her varlığın özünün Allah olduğunu bilirler.

Her varlığın evveliyle, âhiriyle, zâhiriyle, bâtınıyla Allah olduğunu bilirler.

Cümle evrenler, cümle varlık, O'ndan ayrı değildir.

Evveliyle, âhiriyle, zâhiriyle, bâtınıyla O, O'dur.

Hadîd Sûresi 3: "Hu el evvel ve el âhir ve el zâhir ve el bâtın"

Meâli: "O evveli olmayandır, O sonu olmayandır, O zâhir olandır, O bâtın olandır."

Varlığın evveli vardır, ama Allah evvelsizdir.

Varlığın sonu vardır, ama Allah sonsuzdur.

Zâhir olan, yâni görünen, açığa çıkan, tezâhür eden ancak O'dur.

Bâtın olan, yâni görünmeyen, bilinmeyen, varlığın iç âlemi olan ancak O'dur.

Varlığın evveli Allah'tır.

Varlığın âhiri de Allah'tır.

Varlığın zâhiri de Allah'tır.

Varlığın bâtını da Allah'tır.

"Hû el zâhiri"

Meâli: "Zâhir O'dur-Görünen O'dur."

Görünen O'dur, yâni zâhir olan Allah'tır.

Allah zâhirdir, yâni görünür ne demektir?

Allah hangi boyutuyla görünür?

Allah, insanın kendinden ve her varlıktan her an apaçık görünür.

Bir tohumu düşünelim; tohumun içinde ağaç vardır, ama görünmez.

Tohum yarılıp, filizden ağaca akış başlayınca, tohumun içindeki zâhire çıkmış olur.

İşte görünen ağaç, tohumun özünden başka bir şey değildir.

İşte bu âlemin de açığa çıkması, görünmesi, Allah'ın kendinden başka bir şey değildir.

İşte, Allah, kendinden kendini zâhire çıkardı.

Bu görünen âlem, onun apaçık zâhire çıkmış boyutudur.

Fakat bu görünen Allah demek, Allah'ı görünen kayıtt etmek demektir.

Ki bu doğru değildir.

Bu görünen, Allah'ın zâhir boyutu demek daha doğrudur.

Ki insanın gördüğü varlığın eşya boyutu, sonsuz evrenlerin bir noktası bile değildir.

Allah'ın, evvel yönü, âhir yönü, zâhir yönü ve bâtın yönü vardır.

Bu dört boyutu anlamak, Allah hakikatini hissetmektir.

Bu görünen âlem O'nun "El Zâhir" esmasının tecellisidir.

Bu âlem; görünen, görünmeyen, evvel, âhir yönüyle O'ndan başka bir şey değildir.

Varlığın sûret boyutu, O'nun zâhir boyutudur.

Zâhir boyutunda her an bir değişim vardır.

İşte Allah'ın zâhir boyutu; görünen varlığın, görünen yönüyle ta kendisidir.

O'nun zâhir boyutuna; beşer denilir, sûret denilir, Dünya denilir, Evren denilir, Evrenler denilir, tecelliler boyutu denilir.

Görünen her varlık, O'ndan gelir, O'nunla kuşatılır, O'nunla işler, O'nunla O'na döner.

Zâhir boyutunun içinde, bâtın boyutu vardır.
Bu boyutlar evvelden âhire her an akar durur.
İşte özden açığa çıkmış boyuta zâhir boyutu denir.
Tohumun özünden açığa çıkana, ağaç denildiği gibi...
Bu âlem de Allah'ın râhimiyet boyutundan açığa çıkmıştır.
Açığa çıkan varlığa, Allah'ın zâhir boyutu denir.
Allah "El Zâhir" esmasıyla kendini aşikâr eyler.
Allah "El Zâhir" esmasıyla kendini zâhir eyler.
Allah "El Zâhir" esmasıyla kendini, kendiyile her an gösterir.
O'nu gören de O'dur.
Aynada kişinin kendini gördüğü gibi...
Allah da varlık aynasından her an kendini görür.
Gizli hazine idi, zâhir olmak istedi
Allah kendi özünden, kendini halk eyledi.
Beşer denen âlemde, zâhir oldu göründü.
Kendinde ne var ise, onu aşikâr eyledi.
İşte Kevser sırrı; "evveliyle, âhiriyle, zâhiriyle, bâtınıyla"
Allah'ın Ledün-i İlmidir.
İşte bu sırra erenler, Kevser'in kâmilleridir.
Onlar, tüm kâinatın Allah'ın tezâhürü olduğunu bilirler.
Her varlığın bir damla olduğunu ve damlanın deryadan
ayrı olmadığını bilirler.
Cumanın, Cemin mânâsına erenler, kimseye zerre kadar
kötülük yapmazlar.
Cumanın yâni bir olmanın hakikatine erenler, asla öldürmezler.
Tüm Kâinatta bir olanı bilenler, sonsuz olan varlığı tutan
tek Zât'ı bilenler, kimseyi üzmezler.
Cumayı gönlünde hissedenlerin içinde, asla kin, nefret olmaz.

Cem makamına erenler, asla kibir içinde olmazlar.
Onlar Ekber olan Allah'a teslim olurlar.
Kendilerine asla varlık isnat etmezler.
Allah'ın ulvîyetinin yanında "ben de varım" demenin gaf-
letine düşmezler.

Onlar; "Allah'ım senin ulvîyetinin yanında yokluğumu bi-
lirim" şuuruyla yaşarlar.

Onların tek derdi vardır, Allah hakikatlerini arayanların
gönlüne sunmak.

Kevser ırmağının sâkiliğini yapmak.



Şimdi Yetimlik ve Kevser hakikatini inceleyelim.

YETİMLİK VE KEVSER

Kevser ancak ve ancak yetim olanlara sunulur.

Kevser deryasına yetim olanlar girebilir.

Hakikatin kapıları yetim olanlara açılır.

Yetim, anasız babasız olan demek değildir.

Yetim, atalarının yargılayıcı inancından kopmuş, yalnız kalmış demektir.

Gönlüne samimi bir arayış düşmüş kimsedir.

Kevser ile yâni Mürşid-i Kâmil ile ancak yetim olanlar buluşur.

Gönlüne hakikatin arayışı düşen kimse, atalarının yargılayıcı inancından kopmuş yetim durumuna düşmüş kimsedir.

Yetimlik iyi anlaşılmalıdır.

Hakikati arayan kimselerin, arayışlarının samimiyetleri çok iyi anlaşılmalıdır.

Gönlünde samimi bir arayış olanlara kapılar açılır.

Yetim Allah hakikatini arayan kimsedir.

Yetim regâibi başlayan kimsedir.

Regâib, gönülde hakikati arayış ışığının tecelli etmesidir.

Nisâ Sûresinde, hem regâib hem de yetim kelimesi 127. âyette geçer.

Nisâ Sûresi 127: “Ve tergabûne en tenkihûhunne vel mustadafîne minel vildâni ve en tekûmû lil yetâmâ bil kıst.”

Ve tergabûne	: İstemek, dilemek, arzu etmek, rağbet etmek, aramak,
En tenkihû hunne	: Nikâh, birleştirme, uygunluk, bir şeyin bir şeye uyması,
Ve el mustadafne	: Savunması, zayıf olanlar, aciz olanlar,
Min el vildâni	: Çocuklardan, yeni doğuş, köle olan, kul olan,
Ve en tekûmû	: Yapmak, ortaya çıkarmak, olmak,
Li el yetâmâ	: Yetimler için, kendi inancından kopan, hakikati arayan,
Bi el kıst	: Adalet, doğruluk,

Meâli 1: “Atalarının inancından kopmuş yetim durumuna düşmüş, bir acziyet içinde hakikati arayanlara uygun bir şekilde yardım edin, hakikati dosdoğru sunun.”

Burada geçen “Regâib-tergabûne” kelimesi arayışın duygusuna işaretler.

Atalarının yargılayıcı inancından kopmuş, yâni yetim durumuna düşmüş kimsenin hakikati arama duygusu Regâibdir.

Regâibi başlayan, yâni gönlünde hakikati aramanın ışı-ğ-ı-kandili yanan kimse mutlaka kendine vesile olacak olan bir Mürşid-i Kâmil’i bulur ve onunla olan yolculuğu başlar.

Gerçekten yetim olanlar samimi bir arayışın içine düşerler.

Tam yetim olmayanların arayışları samimi olmayabilir.

Onların arayışları kendi çıkarı için olabilir.

Kur’ân’da da geçer “dünyalık sıkıntısı için arar, sıkıntı bitince Rabbini terk eder.”

Kendi çıkarı için arayanın maksadı kendisidir.

Hakikati samimi bir duyguyla arayanın maksadı ise, Allah’ı anlama isteğidir.

Onun için kâmil insanlar şöyle söylemişlerdir.

Hakikati aramak için mi geldin?

Dünyalık derdin için mi geldin?
Ararken mi buldun?
Kaçarken mi buldun?
Hakikat yoluna kendi derdin, çıkarın için mi geldin?
Yoksa kendi varoluşunun hakikatini aramak için mi geldin?
Hakikat yoluna dünyalık derdin için mi geldin?
Yoksa hakikati aramak için mi geldin?
Dünyalık bir boşluğunu doldurmak için mi geldin?
Gönlün hakikati arıyor diye mi geldin?
Mânâ yoluna kendini rahatlatmak için mi geldin?
Yoksa Allah hakikatinin ne olduğunu anlamak için mi geldin?
Mânâ yolunda dünyalık sıkıntına merhem mi arıyorsun?
Yoksa yaratılış ile ilgili nice sorulara cevap mı arıyorsun?
Yolu neden aradın?
Yolda neyi aradın?
Kendi sıkıntın için yolu arasan, aklına merhem olur.
Hakikati anlamak için arasan, gönlüne merhem olur.
Her ikisi de güzeldir.
Lakin kendin için aradığında, biraz da olsa merhem bulduğunda, geri dönüveriyorsun.
Ama hakikati aramak için geldiğinde, geri dönmüyorsun, hakikati yüklendikçe yükleniyorsun.
Âyetle şöyle bildiriliyor.
İnsan dünyalık sıkıntısından kaçmak için, Rabbine yönelir.
Sıkıntısı hafiflediğinde, tekrar kendi çıkarsal dünyasına döner.
İnsan dünyalık sıkıntılara düşebilir.
Her insan düştüğü sıkıntıdan kurtulmak ister.

Dünyalık sıkıntıdan kurtulmak için Allah'a sığınır.

Bir kâmile gider, ondan medet umar.

Hakikatin arayışı ise, dünyalık sıkıntıdan kurtulmak için değildir.

Bu arayış sadece varoluşun ve var edenin hakikatini aramaktır.

Zümer Sûresi 8: "Ve izâ messel insâne durrun deâ rabbehu munîben ileyhi summe izâ havvelehu nimeten minhu nesiye mâ kâne yed'û ileyhi min kablu ve ceale lillâhi endâden li yudille an sebîlih kul temetta bi kufrike kalîlen inneke min ashâbin nâr."

Ve izâ messe el insan	: İnsana dokunduğunda, isabet ettiğinde,
Darr	: Bir sıkıntı, darlık, müşkül,
Deâ rabbe hu	: Dua, ister, yönelir, rabbine,
Munîb ileyhi	: Ona yönelme, istifade için yönelme, ona,
Summe iza havvelehu	: Sonra, verildiği zaman, kavuştu, o,
Nimet	: Nimet, faydalı olan, ihsan, lütuf, rahatlama,
Min hu nesiye	: Ondan, kendisinden, unutan,
Ma kane yed'u	: Olmadı, olmaz, yönelir, ister, yönelmez,
İleyhi min kablu	: Ona, den önce
Ve ceale li Allah	: Yaptı, kıldı, etti, Allah,
Endaden	: Eşler, ortaklar, kendine varlık isnat eden
Li yudille an sebili hi	: Saptırmak için, hakikat yolu,
Kul temetta	: De, faydalan, yararlan, meta,
Bi kufrike kalilen	: Hakikatleri örten, az, biraz, azda olsa,
İnneke min ashâbi	: Muhakkak ki sen, sahip, arkadaş,
El nâr	: Ateş, yakıp yıkıcı haller,

Meâli: İnsana bir sıkıntı dokunsa, o sıkıntıdan kurtulmak için hemen Rabbine yönelir. Sonra o bir nimete kavuştuğu zaman unuttur, daha önce de yaptığı gibi yönelen olmaz ve o

hakikat yolunu bırakır dalalet içinde kalır, Allah'a karşı kendine varlık isnat eden olur. De ki: Yalnızca menfaatleri için yaşayanlar, az da olsa hakikatleri görmeyip örtenler, muhakkak ki yakıp yıkıcı hallere sahiptirler.

Evet, ne kadar çarpıcı bir âyet.

Hepimiz kendimize soralım.

Hakikat yoluna hangi duyguyla geliyoruz.

Gerçekten hakikati mi arıyoruz?

Yoksa dünyalık sıkıntıların, hevâların boşluğunu doldurmak için mi geliyoruz?

Arayışımız samimi mi?

En saf duyguyla mı gerçeği arıyoruz?

Kendi çıkarımız için mi arıyoruz?

Âyetle bildiriliyor ki dünyalık sıkıntınızda rahatlamak için gelirsiniz.

Biraz rahatladığınızda eski haline dönüverirsiniz.

Hepimiz bu âyeti düşünmeliyiz.

Kâmil insanlar çok güzel söylemişler.

Ararken mi buldun, kaçarken mi buldun?

Yâni gönlümün hakikati arama duygusuyla mı hakikat yoluna geldim?

Yoksa dünyalık bir sıkıntıdan kaçarken mi bu yola geldim?

Yolu kendi sıkıntım için mi aradım?

Yoksa yolu, yolda hakikati bulmak için mi aradım?

Âyet diyor ki, çoğunuzun arayışı kendi sıkıntılarınız için.

Kendinizi rahatlatmak için.

Kendi egosal arayışlarınız için.

Kendi sıkıntılarınıza merhem olması için.

Hakikat yolu kendi hevâlarımızı tatmin etmek için değildir.

Hakikat yolu gönül yoludur.
Bu yolda Allah'a teslimiyet vardır.
Bu yolda kendimizden kurtulmak vardır.
Bu yolda tüm dünyalık meselelerimizden sıyrılmak vardır.
Bu yola gönlünde aşk olanlar gelir.
Onların aşkları daha da artar ve davranışlarına yansır.
Onlar hakikatin yolunu ne olursa olsun asla terk etmezler.
Çünkü onlar aradığı şeyi burada bulmuşlardır.
Onlar hiçbir kardeşini yargılamazlar.
Hiçbir kardeşinin eksikliğini, hatasını aramazlar.
Onlar kimseyle alay etmezler.
Çünkü bu halleri onlar hakikatin aşkıyla terk etmişlerdir.
İşte hepimiz kendimize sormalıyız.
Ararken mi buldum?
Kaçarken mi buldum?
Gönlümün ilâhi arayışı içinde mi aradım?
Yoksa dünyalık sıkıntılarım, hevâlarım için mi aradım?
Gerçekten yetim durumuna düştüm mü?
Yoksa atalarımın yargılayıcı inancında kalmaya devam mı ettim?
Yetim olmayan kimse, anne babanın inancını takip eden kimsedir.
Anne babamız hangi inançta ise biz de öyle olduk.
Anne babamız da anne babasından ne gördüyse, öyle inandılar, öyle ibadet ettiler.
Onlar da atalarının inancı üzere oldular.
Ve hepimiz, kendi inancımızı diğerlerinden üstün gördük.
Çünkü öyle öğrettiler.

Ve kendi inancımızda olanları iman sahibi, diğerlerini kâfir gördük.

Çünkü öyle öğrettiler.

Ve kendi inancımızda olanları cennete gidecek, diğerlerini cehenneme gidecek diye öğrendik.

Çünkü öyle öğrettiler.

Yetim durumuna düşmeyen atalarından gelen yargılayıcı inancı takip eder.

Yâni kendi inancını üstün görür.

Benlik içine düşer, gurur içine düşer, haddi aşar, benlik senlik içinde hareket eder.

Hepimiz, zannımızda kendi var ettiğimiz Tanrı'ya inandık.

O Tanrıyla karşımızdaki kimseye hücum ettik.

Furkân Sûresi 43: "E raeyte menittehaze ilâhehu hevâh."

Meâli: "Hevasını Tanrı edineni gördün mü?"

Biz, bizi yaratanı tanımadık, ona hiç şahit olmadık.

Anne babamızın anlattığı Tanrı'ya inandık.

Evet, atalarımızın inanç yolu üzere olduk.

Kendi anne babamızdan bulduğumuz inancı doğru bildik, başkalarının inancını eğri gördük ve onlara saldırdık.

Bakara Sûresi 170: "Ve izâ kîle lehumuttebiû mâ enzelal-lâhu kâlû bel nettebiu mâ elfeynâ aleyhi âbâenâ e ve lev kâne âbâuhum lâ yakîlûne şeyen ve la yehtedûn."

Meâli: "Onlara Allah'ın sunduğu şeylere tâbi olun denildiği zaman, derler ki: Hayır, biz atalarımızı ne üzere bulduysak ona tâbi oluruz. Eğer ataları bir şeyi akıl etmiyorlar ve doğru yol üzere olmasalar da mı?"

Evet, Allah'ın varlıktan âyetlerle sunduğu hakikatlere değil, anne babamızdan gelen inanç üzere hareket ettik.

Hakikatler varlık kitabında satır satır yazılı idi, hiç oraya bakmadık.

Ne bulduk isek, onu doğru bildik.

Ne duyduk isek, onu doğru bildik.

Ne gördük isek, onu doğru sandık.

Yetim durumuna düşmedik.

Yetimlik nedir bilmedik.

Kevser ırmağıyla tanışmadık.

Kevser'in kâmillerini tanımadık.

Mâide Sûresi 104: "Ve izâ kîle lehum teâlev ilâ mâ enze-
lallâhu ve iler resûlî kâlû hasbunâ mâ vecednâ aleyhi âbâenâ
e ve lev kâne âbâuhum lâ ya'lemûne şeyen ve lâ yehtedûn."

Meâli: "Onlara; Allah'ın size sunduğu hakikatlere ve resulün
anlattıklarına gelin, denildiği zaman: Atalarımızı ne üzere bul-
duysak onlar bize yeter, dediler. Ataları hakikatlerden bir şey
bilmiyor ve hakikatin yolunu bulanlardan olmasalar bile mi?"

Evet, atalarımız ne sunduysa, onu doğru diye kabul ettik.

Atalarımızı ne üzere bulduysak, onu doğru kabul ettik.

Kendimiz gibi inanmayanı yargıladık, öteledik, bu durum
da bize normal geldi.

Varlığın suretinde kaldık.

Varlığın özüne bakmadık.

Hiç düşünmedik.

Hiç araştırmadık.

Hiç hakikatine şahit olmadık.

A'râf Sûresi 28: "Ve izâ faalû fâhişeten kâlû vecednâ aleyhâ
âbâenâ vallâhu emerenâ bihâ kul innallâhe lâ yemuru bil fahşâ
e tekûlûne alâllâhi mâ lâ talemûn."

Meâli: “Bir benlik içinde haddi aşanlar derler ki: Biz atalarımızı da bu yolda bulduk ve bu bize Allah’ın hükümleridir. De ki: Benlik içinde olmak, haddi aşmak, kesinlikle Allah’ın hükümleri değildir. Sizler Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri söylüyorsunuz.”

Bir benlik içinde kalıp, senlik benlik kavgasına düşenler yetim olamazlar.

Yetimlik yargılayıcı, öteleyici inançtan rahatsız olmak ve atalarının inancından kopmakla mümkün olur.

Yâni atalarının anlattığı Tanrı inancını bırakmakla olur.

Yetim olanlar şahit olmak ister.

Allah hakikatine erişmek ister.

Şahit olmadığımız bir Allah inancı, iman değildir.

Mü’minlik başka şeydir, atalardan gelen inanca bağlı olmak başka şeydir.

Mü’minlik şehadet ile başlar.

Varlıkta Allah’a ait olan tecellilere bir bir şahit olmak, mü’minlik kapısını açacaktır.

Atalardan gelen inanç kişiye yetiyorsa, o arayışa düşmez, yetim olamaz.

Her ezanda 4 defa, günde 20 defa söylenen “Eşhedü” kelimesi, “Şahit olun” mesajı, Allah’a şahit olun duyurusudur.

Şahit olmak, tanımak, hakikatleri görebilmek, iman boyutuna kapı açar.

Şahit olmak için; bakmalı, incelemeli, tanımaya çalışmalıdır.

İnanç, şahit olmadığımız bir Allah’a inanmaktır.

İman, şahitlik boyutu olan bir Allah inancıdır.

Yetimlik durumuna düşmeyen arayışa düşmez.

Hazreti İbrâhim dönemin yetimlerinden biriydi.

Toplumun inancını sorguladı ve toplumun inandığı Tanrı inancını reddetti.

Toplumu, atalarından gelen inancı terk etti diye onu dışladı.

Yetim olmadan arayış başlamazdı.

Yetim olmadan sorgulama başlamazdı.

İbrâhîm yetim oldu ve Rabbini aradı.

Görünen varlığın nasıl var olduğunu ve var edicisini aradı.

Yerlere göklere baktı.

“Bu görünenler nedir, varlık nasıl oldu, varlığı kim yarattı, beni kim yarattı?” diye sorguladı.

Anlamak için derin derin baktı, inceledi, düşündü.

İbrâhîm yetimlerin piridir.

İbrâhîm, bakmanın, gözlemlemenin, sorgulamanın, hakikati aramanın sembolüdür.

Yerlere göklere bakarak “Bu âlem nasıl var oldu, bu âlemi var eden kimdir, benim Rabbim sen misin?” sorularını sorarak, “Hakikati arayanların babası” olarak anılır olmuştur.

En’âm Sûresi 75-79

75- İşte böylece İbrâhim; göklerdeki ve yerdeki gücün sahibini anlamak, nurumuzu anlamak ve hakikatlerden emin olmak için baktı gözlemledi.

76- Sonra da, gece bir bilememezlik içindeyken bir yıldız gördü ve dedi ki: Rabbim bu mudur? Fakat o gelip geçtiği zaman, gelip geçenlerde sevgiye ulaşamam, dedi.

77- Sonra da, ortaya çıkan Ay’ı gördüğünde dedi ki: Rabbim bu mudur? Fakat o da gelip geçtiği zaman, eğer ben Rabbimin hidâyetini anlayamazsam, elbette dalâlette kalan kim-selerden olurum, dedi.

78- Sonra da, ortaya çıkan güneşi gördüğünde dedi ki: Bu daha büyük olan mıdır Rabbim? Fakat o da gelip geçtiği

zaman dedi ki: Ey kavmim! Ben sizin ortak koştüğunuz şeylerden uzağım.

79- Ben yüzümü Tevhîd üzere, gökleri ve yeri var eden o güce çevirdim ve ben O'nun varlığının yanında kendime varlık isnat eden değilim.

İbrâhim gibi yetim olmadan arayış başlayamaz.

Yetim olanlar, arayacaklardır, anlamak için soracaklardır.

Aslında hepimiz inanç konusunda yetim olarak doğduk.

Ama sonra anne babamızdan bulduğumuz inanca bağlandık.

Bir gün geldi, anne babamızdan bulduğumuz yargılayıcı, öteleyici, kendi inancını yüce gören yol gönlümüzü rahatsız etti ve bu inancı terk ettik, tekrar yetim durumuna düştük.

Oysa çocukken yetim duygusuyla, en saf bir duyguyla sorduk, varoluş hakikatini aradık, sorguladık.

Hepimiz çocuk iken annemize babamıza “Ben nasıl oldum, bu görünen âlem nasıl oldu?” diye sorular sorduk.

Ailemiz “Allah yarattı” dedi.

“Anne Allah nerede, ben onu görebilir miyim?” diye sorduk.

Çoğu anne baba çocuğuna “Allah görünmez, göklerde” dedi ve çocuğun saf sorgulamasının, anlamak istemesinin önüne geçti.

Yetim olmanın duygusuyla anlamak için baktık, şahit olmak için sorguladık.

Şunu çok iyi düşünmeliyiz “Saf masum çocuklara nasıl bir din anlayışı öğretiyoruz?”

Görünen varlığın, yaratılışını ve yaratıcısını anlamak için mi?

Yoksa, emirler, yasaklar, ibadetler, cennet, cehennem diyerek, dinin hakikatini öğretemediğimiz bir din anlayışı mı?

Allah korkusu, cehennem korkusu ile büyüyen bir çocuk, saf, temiz düşünebilir mi, anlamak, şahit olmak için bakabilir mi?

Çoğumuz, korkularla, emirlerle, yasaklarla büyütüldük.

Hiç şahit olmadığımız bir Allah inancı ile büyütüldük.

Bizlere öğretilen din anlayışıyla, bizim gibi inanmıyor diye karşımızdakini yargıladık, kâfir saydık, cehennemlik saydık, onlara saldırdık, zulüm ettik.

Çoğumuz eksik aramak için yetiştirildik.

Çoğumuz yargılamak için yetiştirildik.

Çoğumuz, karşımızdaki insanı yaratanın, bizi yaratanla aynı yaratıcı olduğunu anlamak için bakmadık.

Yetim olmak nedir bilemedik.

İbrâhim gibi yetim olmak nedir bilemedik.

İbrâhîm gibi aramak nedir öğrenmedik.

Oysa yetim olanlara açılacaktı kapılar.

Yetim olanlara sunulacaktı Kevser.

Âyette belirtildiği gibi, ancak yetim olanlara hakikatin bilgileri sunulacaktı.

Nisâ Sûresi 2: “Ve âtûl yetâmâ emvâlehum ve lâ tetebeddelûl habîse bit tayyîb ve lâ tekulû emvâlehum ilâ emvâlikum İnnahu kâne hûben kebîrâ.”

Ve âtû	: Verin, sunun, bilgilendirin,
El yetâmâ	: Yetim, yalnız kalan, kendi inançlarından kopmuş,
Emvâle hum	: Onların mallarını, değerlerini, hakikatlerin bilgileri,
Ve lâ tetebeddelû	: Yok, değiştirmek,
El habîse	: Zararlı, pis, kötü, zarar veren,
Bi el tayyîb	: Temiz, zararsız, iyi, güzel,
Ve lâ tekulû	: Yemeyin, beslenme, fayda, yarar,
Emvâl hum	: Mal, değer, bilgi, onlar,
İlâ emvâli-kum	: Mallarınız, değerleriniz, bilgi, siz, kendiniz,
İnne hu kâne	: Muhakkak ki o, oldu,
Hûben kebîr	: Günah, aldatma, vebal, büyük,

Meâli: “Atalarının inancından kopmuş olup, hakikati arayanlara hakikatlerin bilgilerini verin ve tertemiz hakikat bilgilerini cehaletin o zararlı bilgileriyle değiştirmeyin ve onların değerlerini kendi değerleriniz yapıp faydalanmayın. Muhakkak ki bu büyük bir vebaldir.”

Nasıl çarpıcı bir uyarı!

Yetim olanlara hakikatin bilgilerini verin.

Sakın tertemiz hakikat bilgilerini, inançlardan gelen yargılayıcı, öteleyici, başkasını hor gören, kendi inancını yüce gören bilgilerle değiştirmeyin.

Nasıl titretici bir uyarı!

Yetimlerin gönüllerinden doğan doğuşları sakın kendinize nispet etmeyin.

Evet, hakikat yolunda yetim olmaktı maksat.

Yetim olanlara sunulacaktı Kevser.

Gün gelip yetim olanlara Kevser’i sunma görevi verilecekti.

Şimdi kendimize soralım!

Yetimlik nedir anladım mı?

İbrâhîm gibi yetim oldum mu?

Varlığın nasıl var olduğunu anlamak için varlığa bakarak İbrâhîm gibi aradım mı?

Yerlere göklere baktım mı?

Bunlar nasıl var oldu dedim mi?

Yetimler İbrâhîm milletinden olanlardır.

“Millete ibrâhîm” Yetimlerin yoludur.

Yetimler İbrâhîm gibi arayanlardır.

Nahl Sûresi 123: “Summe evhaynâ ileyke enittebi millete ibrâhîme hanîfâ ve mâ kâne minel müşrikîn.”

Mêali: “Sonra sana vahyettik: İbrâhîm’in düzenlediği ilkelere tâbi olmanı, Tevhid üzere olmanı ve ortak koşanlardan olmamanı.”

İşte yetim olanlar; varlığın özüne bakarlar, gözlemlerler, işleyişi anlamak için tefekkür ederler.

Bu âlemin nasıl var olduğunu, her varlığın nasıl vücûdlandırıldığını düşünürler.

Varlığın nereden geldiğini, nereye gittiğini düşünürler.

Kimsenin inancını, ibadetini, giysisini, geleneğini yargılamazlar.

Çünkü onlar zaten yargı inancını terk etmiş olanlardır.

İnsanların inançlarını, ibadetlerini onlara bırakırlar, inançları asla küçük görmezler.

Kimsenin din anlayışını kerih görmezler.

Âyetleri can kulağıyla duyarlar

Bakara Sûresi 256: “Lâ ikrâhe fîd dîni-Kimsenin din anlayışını kerih görmeyin.”

Âyetini can kulağıyla duyarlar.

Duydukları, gördükleri her şeyi, aklederler, şahit olmaya çalışırlar.

Yetimlik makamına erişmişlerdir, o makama uygun davranırlar.

Varlığın, varoluşun, var edenin hakikatini anlamak için her zaman sorgularlar, bu yolda kâmil insanlarla birlikte olurlar.

Hakikat yolunu bulmuşlardır.

Kevser ile tanışmışlardır.

Kâmil insanlardan yardım bulmuşlardır.

Onlardan aldıkları İlm-i Tevhîd dersleri ile hareket ederler.

İşte Kevser ancak yetimlerin hakkıdır.

Kur'ân'da onun için "yetimlere hakkını verin" âyeti sunulmuştur.

İlm-i Tevhîd yolu ancak yetim olanlara sunulacaktır.

Yetimlerin gönülleri ilâhi bir aşkla arayış içindedir.

Onların gönülleri Allah hakikatini aramanın ateşiyle yanıp tutuşur.

İşte Kevser ırmağı onların hakkıdır.

Kâmil insanlar Kevser'in sırlarını onların gönüllerine sunarlar.



Şimdi Kevser Sûresini inceleyelim

KEVSER SÛRESİ

1-

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ

İnnâ ataynâkel kevser

İnna ataynâ ke : Muhakkak, şüphesiz, verdik, sunduk, sana,
El Kevser : İlm-i Tevhîd, çokluğun tekliği, hayırlar, bereket,

Meâli 1: “Şüphesiz Biz sana İlmi Tevhîd’i sunduk.”

Meâli 2: “Biz sana Kevseri sunduk.”

Meâli 3: “Biz sana mânâ ilmini sunduk.”

Meâli 4: “Biz sana kesreti tutan vahdet sırrını bahsettik.”

Meâli 5: “Muhakkak ki sana sunulan râhimiyetten süzü-
lüp gelen rahmâniyet akışının sırrıdır.”

Meâli 6: “Muhakkak ki nice resûl nebînin mânâ yolu sana
da sunuldu.”

Meâli 7: “Biz sana Halk’ı tutan Hakk sırrını bahsettik.”

Kevser’den maksat, varlığın varoluş değerleridir.

Kesreti tutan Vahdet hakikatidir.

Her varlığın taşıdığı, hayırlar, lütuflar, nimetlerdir.

İlmin sonsuzluğudur.

İlm-i Ledün’dür.

İlm-i Tevhîd’dır.

Nûrun akışıdır.

Tüm makamların taşıdığı sırlardır.

Allah'a ait olan sonsuz niteliklerdir.

Hakikat yolunda talebe, Hazreti İdris'den beri akıp gelen
İlm-i Tevhîd dersleri ile Allah hakikatine erer.

Makam makam, meratib meratib Allah'a şahit olur.

Her bir makamda nice sırlara vasıl olur.

Gönlünün samimiyeti ona nice kapılar açar.

İlm-i Tevhîd yolunda olanlara Kevser sırları sunulur.

Tevhîd-i derslerle talebenin gönlü nice hakikatlere erişir.

Mürşid-i Kâmil'den yetişen kişiye, gün gelir görev yüklenildiği zaman, ona Kevser Sûresi okunur.

Nice kâmil insan dönemin Kevser'idir.

Hazreti Muhammed tüm Kevser'lerin piridir.

Hazreti Muhammed'in yolundan gelen Ehl-i Beyt de Kevser ırmağının sâkileridir.

Ehli Beyt Kevser nehrinin damlalarıdır.

Mânâ denizinin âşıklarıdır.

O damlalar ezelden ebede akıp gideceklerdir.

Bu bölümde geçen "İnnâ ataynâkel Kevser-Sana Kevser'i verdik" bir Mürşid-i Kâmil'e verilen görevdir, mesuliyettir.

İlm-i Tevhîd, ancak ve ancak emaneti hak edene verilir.

Kur'ân'da "Emaneti ehline verin" âyeti buna işaret eder.

Nisâ Sûresi 58: "İnnallâhe yemurukum en tueddûl emânâti ilâ ehlihâ."

Meâli: "Allah'ın size hükmüdür: Emaneti sadece ehline verin."

Tevhîd yolunda ehil kimse, hakikati anlayan, hayatını hakikatin yoluna adayan kimsedir.

O kimsenin gönlü samimidir.

O kimse her dâim Halk'ta Hakk'a nazar eder.

O kimse Muhammedî nûra erişmiş kimsedir.

Muhammedî nûrdan doğanlar Muhammed makamının erleridir.

Onlar İlm-i Ledün yolunun kâmilleri.

Onlar gönül râhminden doğan meleklerdir.

Emanet ancak, bu makamdan doğanlara teslim edilir.

Bu makamda olanların gönülleri tertemizdir.

Gönülleri tertemiz olanların, gönüllerinden Muhammedî şuur tecelli edecektir.

Mürşid-i Kâmiller gönül rahmîne düşürürler.

Gönüldeki râhimden Muhammedî şuur doğacaktır.

Gönülde nûr-u Muhammed'in doğuşu budur.

Mevlid Kandilinin sırrı budur.

Her kim ki gönül râhminde ledün ilmine hamile kalmış, gönlünde Muhammed bebeğinin oluşumu başlamış, o gönülde Muhammedî şuur doğmuşsa, işte o kimse, ister kadın olsun ister erkek olsun "İnsan" olmuştur, "Mü'min" olmuştur.

İnsan olan, yâni Mü'min olan, yaşantısını Muhammedî şuurla geçirir.

Tevbe Sûresi 14: "Ve yeşfi sudûre kavmin mu'minîn."

Meâli: "Mü'min kimselerin gönüllerinde şifa veren hâl vardır."

Mü'min olan kişi; her an, çevresindeki herkese şifâ veren haller sunar.

Onun bir sözü, bir bakışı, bir davranışı, sıkıntıları unutturur.

Onlar gönüllere hakikatleri ekerler.

Gönüllerde oluşan meyveler "İlm-i Ledün" meyveleridir.

Mü'minlerin vasıfları Kur'ân'da birçok yerde geçer.

Mü'minûn Sûresi

1-

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ

Kad eflehal muminun

Kad efleha : Felah, kurtuluş, özü anlama, halk zevki, başarmak,

El mü'minun : Mü'minler, emin olanlar,

Meâli 1: "Mü'minler felah bulanlardır."

Meâli 2: "Allah'tan emin olanlar kurtulmuşlardır."

Meâli 3: "Eminlik makamına erenler, Halk'ta Hakk'a nazar ederler."

2-

الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ

Ellezîne hum fî salâtihim hâşiûn

Ellezîne hum : O kimseler, onlar, mü'minler,

Fî salâti-him : Salât, bağlılık, her an Hakk'a bağlı olma durumu,

Hâşiûn : Huşu, huzur, manevi haz,

Meâli 1: "O kimseler; huşu içinde, her an Hakk'a bağlı olma şuurundadırlar."

Meâli 2: "Mü'minler her an Allah'a bağlılık şuuruyla yaşarlar, manevi hazza erişmişlerdir."

Meâli 3: "Mü'minler her dâim Allah'a rabîta içindedirler, huşu içindedirler."

3-

وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ

Vellezîne hum anil lagvi muridûn

Ve ellezîne hum : O kimseler, onlar,
An el lagvi : Boş söz, batıl olan, aslı olmayan söz,
Muridûn : Yüz çevirmek, dönen,

Meâli 1: “O kimseler; aslı olmayan sözlerden dönmüşlerdir.”

Meâli 2: “Onlar dünya çıkarına tamah etmezler.”

Meâli 3: “O kimseler bâtil şeylerden uzak dururlar.”

4-

وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ

Vellezîne hum liz zekâti fâilûn

Ve ellezîne hum : O kimseler, onlar,
Li ez zekâti : Zekât, firâsetle temizlenmek, kendindekini
paylaşmak,
Fâilûn : Fâil olan, yapan, işleyen,

Meâli 1: “O kimseler; fâil olanı bilirler, temizlenme içinde olup kendilerindekini paylaşanlardır.”

Meâli 2: “Onlar fâilin hakikatlerini sunarlar.”

Meâli 3: Mü'minler fâil olana tertemiz bağlıdırlar.”

5-

وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوحِهِمْ حَافِظُونَ

Vellezîne hum li furûcihim hâfizûn

Ve ellezîne hum : O kimseler, onlar, mü'minler,
Li furûci him : İkilik, yarılma, iffet,
Hâfizûn : Muhafaza eden, koruyan,

Meâli 1: “O kimseler; ikiliğe düşmekten korunmuşlardır.”

Meâli 2: “Onlar günahlardan korunmuşlardır.”

Meâli 3: “Mü'minler insanları ikiliğe düşmekten korurlar.”

6-

إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ
غَيْرُ مُؤْمِنِينَ

İllâ alâ evzâcîhim ev mâ meleket eymânuhum fe innehum
gayru melûmîn

İlla alâ evzâcî him : Ancak, aynı yolda olan, eş, tür, birlik üzere,
onlar,

Ev mâ meleket : Ya da, değil, sahip, elleri, güçleri, hareket,
eymânuhum onlar,

Fe inne hum gayru : Muhakkak onlar, değil, başkası,

Melumîn-Melâmî : Melâmî, Hakk'ta Hakk olan, hakikatlerin
arayışında olan, çocuk saflığında eşyanın
hakikatini arayan,

Meâli 1: “Onlar, ancak birlik üzeredirler ve onlar kendilerindeki gücün sahibi olmadıklarını bilirler. Muhakkak ki onlar Melâmî'lerden başkası değildir.”

Meâli 2: “Onlar her varlığın birbiriyle eş olduklarını bilirler, onlar kendilerindeki gücün sahibini bilirler, onlar çocuk saflığında eşyanın hakikatini arayanlardır.”

Meâli 3: “Onlar Hakk'a eş olmuşlardır, kendilerindeki melekelerin sahibine teslim olmuşlardır, onlar Melâmî meşreptirler.”

7-

فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ

Fe menibtegâ verâe zâlike fe ulâike humul âdûn

Fe men ibtegâ : Artık, kim, isterse, arar, amaç,
arzular,
Verâe zâlike : Arkası, gerisi, eski cehaletleri, bu,
Fe ulâike hum âdûn : İşte onlar, haddi aşanlar, saldırgan,
dönen, adetler,

Meâli 1: “Bundan sonra kim hakikatlerden geri döner, eski cehalet bilişlerini ararsa, işte onlar âdetlerde kalıp haddi aşanlardır.”

Meâli 2: “Onların tek arzuları, hakikatten uzak olanlara, âdette kalanlara hakikatleri hissettirmektir.”

Meâli 3: “Onların tek amaçları benlik içinde olanlara, atalarının inancında kalanlara, hakikatleri anlatmaktır.”

8-

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ

Vellezîne hum li emânâtihim ve ahdihim râûn

Ve ellezîne hum : O kimseler, onlar, mü'minler,
Li emânâthim : Emanetlerine, görevlerine,
Ve ahdi him : Ahd, sözlerine, onlar,
Râûn : Riâyet, uyan, duran, sadık olan,
sahip çıkan,

Meâli 1: “Mü'minler; emanetlere ve verdikleri sözlere uyanlardır.”

Meâli 2: “Onlar yüklendikleri görevleri, yerine getirirler, verdikleri sözlere uyarlar.”

Meâli 3: “Onlara teslim edilen emanete sahip çıkarlar, görevlerini ahd içinde yerine getirirler.”

9-

وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ

Vellezîne hum alâ salavâtihim yuhâfîzûn

Ve ellezîne : O kimseler, onlar,
hum

Alâ salavât : Dua, saygı, her an Hakk’a bağlı olma, her şeyle
him yönelme,

Yuhâfızûn : Korur, muhafaza eder, hep o şuurda durur, öyle
hareket eder,

Meâli 1: “Mü’minler; her an, her şeyleriyle Hakk’a bağlılık
üzere hareket ederler, o şuurlarını muhafaza ederler.”

Meâli 2: “Onlar her anlarını Allah’a sadakat içinde geçirir.
Onlar sadakatlerini korurlar.”

Meâli 3: “Onlar emaneti korurlar, onlar Allah’a her an tes-
limiyet içinde hareket ederler.”

10-

أُولَئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ

Ulâike humul vârisûn

Ulâike hum : İşte onlar, mü’minler,

El vârisûn : Vâris, miras, hakikatlerin sırları, Tevhîd İlmi

Meâli 1: “İşte onlar Tevhid İlminin varisleridirler.”

Meâli 2: “İşte mü’minler, İlm-i Ledün yolunun sırdaşlarıdır.”

Meâli 3: “Mü’minlere İlm-i Tevhîd yolu emanet edilmiştir.”

11-

الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

Ellezîne yerisûnel firdevs hum fîhâ hâlidûn

Ellezîne yerisun : O kimseler, varisçi, teslim alan,

El firdevs : Halk’ta Hakk zevki, tecellileri idrak etme
huzuru, ilâhi aşk boyutu,

Hum fiha hâlidûn : Onlar, orada, o halde, ebedi, devamlı,

Meâli 1: “Halk’ta Hakk zevki o kimseleri teslim almıştır. Onlar devamlı o haldedirler.”

Meâli 2: “Onlar görevlerini ilâhi aşk içinde yerine getirirler.”

Meâli 3: “O kimselere verilen görevi, Halk’ta Hakk’a nazar ederek yerine getirirler, devamlı aşk içinde hareket ederler.”

İşte Mü’minin Sûresinin bu âyetlerinde, kimler İlm-i Tevhîd yolunun varisleridir çok güzel açıklanır.

Mü’minlik makamına gelmiş olanlar, yâni Hazreti Muhammed’in makamı olan Hazret makamı ile müşerref olanlar Kevser makamı ile nasip bulanlardır.

Onlar Melâmi meşrep olanlardır.

6. âyette de geçtiği gibi “Melûmîn-melâmî” meşrep, gönülleri çocuk saflığında hakikati arama duygusu içinde olanlardır.

Melâmi meşrebin ne olduğunu anlamaya çalışalım.

Melâmî kelimesini hep; kınamak, kınanmak, yermek, sövmek diye öğrettiler.

Oysa Arapça’da kınamak; Ta’n etmek, Zem etmek, Levme etmek kelimesidir.

Mezmun; kınanan demektir.

Melâmî ise; aramak, hakikatin arayışı, sorgulamak, çocuk saflığında eşyanın hakikatini öğrenme isteği, demektir.

Melâmî meşrebinde olan bir kimse hep bir arayıştadır, duyduklarını sorgular.

Duyduklarının, okuduklarının aslını öğrenmeye, anlamaya çalışır.

Gördüğü varlığı inceler, varoluşu anlamaya çalışır.

Kişi, atalarından gelen inançları sorgular, aslını anlamaya çalışır, atalarından gelen inanç kişiye yetmezse, kişi yeni bir arayışa girer ve yetim durumuna düşer.

Yetim olmak, atalarından gelen inancın yetmemesi durumudur.

Kişi inanç boyutundan, iman boyutuna erişmek isterse, ona şahitlik makamı açılır.

İnanç, atalardan gelen aktarılan bilgilere inanmak demektir.

İman ise; emin olmak, şahit olmaktır.

Bilmediği şeye inanmayı reddeden bu yolun yolcularını halk hep kınadı.

Sorgulamayı sevmeyenler, bu yolun yolcularını hep kınadılar.

Bu yolda gidenleri kınadıkları için kınananlar diye isim taktılar.

Kur’ân’da melâmî kelimesi var mıdır?

Melâmî’lik neşvesi nedir?

Melâmet neşvesi; kınamak, kınanmak mıdır, yoksa kişinin hakikatleri arama heyecanı mıdır?

Melâmî’lik; bir tarikat, bir cemaat midir, yoksa kişinin hakikati arama isteğinin heyecanı mıdır?

Melâmî’lik neşvesi; kişinin hakikati arama heyecanıdır.

Neşve; heyecan, merak, mest olmak, sarhoş olmak, sevinç duymak, keyif almak gibi anlamlara gelir.

Dünyanın neresinde bir kişi; varoluşu, kendinin nasıl var olduğunu, kendi aslının ne olduğunu, bedeninin varoluşu ile ilgili sırları, nereden geldiğini, nereye gittiğini, varlığın hakikatlerini merak eder, derin bir heyecan içinde hakikatleri arama isteğine düşerse, işte bu hakikatleri arama heyecanına “Melâmîlik” denir.

Ön yargısız, bir inanca bağlı olmadan, çocuk saflığında hakikati aramanın adı “Melâmîlik”tir.

Çocuk saflığında eşyanın hakikatini arama heyecanını çok iyi anlamalıyız.

Çocuk annesinden doğduğunda belli bir yaşa gelinceye kadar o çocukta asla ayrımcılık, yargılama yoktur.

Çocuk o kadar saftır ki, onda erkek kadın ayrımcılığı, inanç, mezhep ayrımcılığı, ibadet, ibadethane ayrımcılığı, mesleki ayrımcılık, millet ayrımcılığı asla yoktur.

Çocuk belli bir yaşa geldiğinde, tüm bu ayrımcılıklar anne baba tarafından çocuğun beynine ekilir.

İşte çocuk büyüdüğünde, artık onun beyni ayrımcılık kodlamaları içinde hakikatleri anlamaktan uzaklaşır.

Bu ayrımcılık bilgileri, kibri meydana getirir, o kibirsel duygu ve düşünceler, kişiyi Tevhîd şuurundan uzaklaştırır.

İşte kişi, varoluş ve var edenin hakikatine erebilmesi için, beynini çocuk saflığına getirmesi gerekir.

Mûsâ'ya kutsal Tuvâ vadisinde, nâlinların ve esasının bırakılması, onun beyninin çocuk saflığına tekrar getirilmesidir.

Her çocuk annesinden “Melâmî neşvesi” üzere doğar.

Çocuk doğduktan 2, 3 aylık olduğunda etrafına merakla, heyecanla, gördüğünü anlamak üzere bakmaya başlar.

Konuşmaya başladıktan sonra “Anne bu ne, anne bu ne” diye eşyayı anlamak için sorgular.

Bu saf sorgulamada tek niyeti vardır, gördüğünü anlamaya çalışmak.

Yoksa bu sorgulama; bilgiçlik taslamak, eşyadan menfaat elde etmek, makam elde etmek için değildir.

Yalnızca eşyayı tanımak için sorgular.

İşte, bir çocuk saflığında, eşyanın hakikatini anlamaya çalışmak Melâmî'lik neşvesidir.

Dünyanın neresinde bir kişi; kendisinin, varlığın, Evren'in, nasıl var olduğunu anlamak için en saf duyguyla, yargılı bir inanç bakışı olmadan, bir arayış içine giriyorsa, işte bu saf arayış Melâmî'lik neşvesidir.

Bu neşvede olan kişi;

Heyecan içinde hakikatleri arar.

Varlığı inceler, varoluşu düşünür.

Bir ömür boyu, talebe misali, varoluşu ve var edeni anlamaya çalışır.

Hep kendi öz eleştirisini yapar.

Hep kendini sığaya çeker.

Birinin kalbini kırsa pişman olur ve o kişiden özür diler.

İçinden dünya çıkarı ile ilgili bir şey geçse, hemen o düşünceden döner.

İçinden geçen tüm kötü halleri silmeye çalışır.

Kimsenin ardından konuşmaz, kimseyi kötülemez, kimseyi küçük görmez, kendini asla ve asla yüce görmez.

Sabah akşam, yâni her zaman kendi vücûdunun enfüsuna bakar ve kendi vücûdunda seyr-i sülûk eder.

İbadetlerin hikmetine erişir.

Kulluk makamı şuuruyla yaşar.

Kendi hevâsına değil, Allah’a kul olur.

Melâmî’lik; bi târikat, bir mezhep, bir cemaat, bir din değildir.

Melâmî’lik; Melâmî’liği tarikat haline getirenlerle alakalı bir kelime de değildir.

Melâmî’lik; çocuk saflığında eşyanın yâni görünen varlığın hakikatini arama heyecanıdır.

Kişi kendi aslını anlama isteğinin heyecanına düştüğünde, Yûnus Emre misali bir kapıya gelir ve kendini bilme eğitiminde, son nefesine kadar yol alır.

Dünyanın neresinde bir kişi; çocuk saflığında eşyanın yâni görünen varlığın hakikatini arama heyecanına düşerse işte o kişi de “Melâmilik neşvesi” tecelli etmiştir.

Kendi aslını anlama yolculuğunda kişi; kendi varlığının ve cümle varlığın nereden geldiğinin ve nasıl oluştuğunun arayışına girer.

Kendi aslını arama isteğinin heyecanına düşen kişi; atalarından gelen, doğduğunda anne babasından öğrendiği, Allah adına aktarılan tüm bilgileri bir kenara bırakır.

Yâni, nalınlarını ve değneğini terk eder.

Nalınları; dünyaya esir olduğu, makam, para, şan, şöhet, zenginlik gibi duygularıdır.

Değneği ise; atalarından gelen aklındaki dayandığı tüm bilgilerdir.

Bu arayışa giren kişinin kitabı; kendi vücûdu ve her varlıktır.

Bu arayış kişiyi; “İlmel Yakîn, Aynel Yakîn, Hakkâl Yakîn” boyutunda derin bir düşünceye sokar.

Görünen bu âlemi anlamanın ilmî yolu “İlmel Yakîn” yoludur.

Varlığın birbiriyle aynılık derecesinde yakınlığı ve aynı kaynaktan gelişini hissetmenin yolu da “Aynel Yakîn” hissidir.

Tüm varlığı tutan Hakk boyutu da “Hakkâl Yakîn” zevkidir.

İşte kişi, kendi aslını anladığında, kendini ve her varlığı ve tüm kâinatı var eden ve her an tutan Zât’ı anlar.

Kendinin ve her varlığın “İns” boyutunu anladığında “İnsan” makamına gelir, İnsan olur.

İnsan olduğunda istenen rızâya ulaşmıştır.

İnsan olan, hiç kimseye zerre kadar zarar veremez.

Kişi ben Melâmî’yim dememelidir.

Eğer böyle denilirse, farklı bir târikatlaşmaya yol açar.

Çünkü kişi Melâmî olamaz, Melâmî’lik, kişinin hakikati arama isteğinin heyecanıdır.

Yâni nasıl ki kişinin karnı acıktığında; ben yemeğim, yemek yediğimde de ben yemek oldum, diyemediği gibi...

İşte Melâmî'lik neşvesi: çocuk saflığında eşyanın yâni görünen varlığın hakikatini arama heyecanıdır.

Kur'ân'da 7 yerde "Melâmî" kelimesi geçer.

Mü'minin Sûresi 6: "Fe innehum gayru melûmîn."

Meâli 1: "Muhakkak ki onlar Melâmî'lerden başkası değildir."

Meâli 2: "Muhakkak ki onlar hakikatleri arayanlardan başkası değildir."

Meâric Sûresi 30: "Fe innehum gayru melûmîn."

Meâli: "Muhakkak ki onlar Melâmî'lerden başkası değildir."

Meâli 2: "Muhakkak ki onlar hakikatleri arayanlardan başkası değildir."

Saffat Sûresi 142: "Ve huve melimun."

Meâli: "Ve o Melâmî'lerdendi."

Meâli 2: "Muhakkak ki o, çocuk saflığında hakikati arayanlardandı."

Zâriyât Sûresi 40: "Ve huve melimun."

Meâli: "Ve O Melâmî'lerdendi."

Meâli 2: "Muhakkak ki o, çocuk saflığında hakikati arayanlardandı."

Zâriyât Sûresi 54: "Ente bi melume."

Meâli: "Sen Melâmî'sin."

Meâli 2: "Sen, çocuk saflığında hakikati arayanlardansın."

İsrâ Sûresi 29: "Fe takude melumen mahsuren."

Meâli: "Böylece Melâmî'liğe sarıl, o halde kal."

Meâli 2: "Çocuk saflığında hakikatleri aramaya devam et."

İsrâ Sûresi 39: "Fe tulka fi cehennem melumen medhuren."

Meâli: "Yoksa Melâmî'likten uzaklaşır cehaletin cehenneme bağlanırsın."

Meâli 2: “Hakikatlerin arayışından uzaklaşırsan, cehaletin cehennemine bağlanırsın.”

İşte Mü’minun Sûresi 6. âyette de belirtildiği gibi Melâmî meşrebe erişenler, kendilerine Kevser sunulanlardır.

Kevser makamı, Muhammedî şuur makamıdır.

İlm-i Tevhîd yolu ile tanışanlar, Melâmî meşrep olanlardır.

Onlar Hazreti Muhammed’in yolundan gidenlerdir.

Onlar Muhammed’in, Ehli Beyt’idir.

Muhammedî şuura ulaşmanın yolu, çocuk saflığında bir gönüle sahip olmakla olacaktır.

Gönül evini temiz eyle, temiz eyle ki orada Muhammed bebeği oluşacak.

Gönlünü temizle ki o temizlenen gönül ilâhi mesajları alacak.

Temiz eyle ki, ilâhi mesajları alan gönülde Muhammed şuru doğacak.

Tûr Sûresi 1: “İlahi mesajları alan o gönüle.”

Nasıl ki, kadının râhminde ayda bir temizlik olur ve orada bebek için zemin hazırlanıyorsa...

İşte bize de işaret edilirki, kişi gönlünü temiz eylemeli, gönül râhminde Muhammed bebeği tutunup gelişsin.

Ana râhminden doğan bebek, gün gelir zalim olabilir.

Gönül râhminden doğan er bebek ise zerre kadar zulüm üretmez.

Gönül râhminden doğan Muhammed âlemlere rahmet olur.

Enbiyâ Sûresi107: “Seni âlemlere rahmet olmaktan başka bir şey için göndermedik.”

Gönlünden Muhammedî şuur doğan kişi;

Kevser ırmağının eri olmuştur.

Kevser ırmağının sâkisi olmuştur.

Gönüllere Kevser ırmağından sunar.

Çevresine hep rahmet akıtır.

Çevresindeki her sıkıntıyı gönlünde hisseder ve onlara çareler arar.

O, ister ki; sıkıntılar, acılar bitsin

O, ister ki; huzur, mutluluk, sevgi, yardımlaşma, paylaşma olsun.

Onun her hâli şifâ verir.

O, gönüllere rahatlık, huzur, sabır, mutluluk verir.

O, sıkıntıları unutturur.

Kadının ay hâli dediğimiz olay, bir bebeğin ana râhminde tutunup gelişmesi için, tertemiz bir zeminin hazırlanma olayıdır.

Kadın hamile kaldığında, doğum oluncaya kadar ay hâli olmaz.

Ay hâlinin devam etmesi demek, biyolojik anlamda kadının yumurtasının sperm ile aşılardan ölmesi demektir.

Kadının her ay regl hâlinde iken akan kan, râhim içinin tekrar tekrar temizlenmesi anlamına gelir.

Eğer sperm ile yumurta döllendirse artık bebek doğuncaya kadar ay hâli olmaz.

Bebek râhimde doğuncaya kadar büyür, gelişir ve yaklaşık 9 ay sonra doğum gerçekleşir.

Nasıl ki bir kadın hamile kaldığında ay hâli artık olmaz ise, yâni kirli kan akamaz ise...

Gönlünde de ilâhi şuur tecelli edenin, Muhammed ilmine hamile kalanın, dilinden, halinden, davranışından zerre kadar zararlı kötü bir söz, bir hâl açığa çıkmaz.

Çünkü o gönül artık, Muhammed bebeğini taşıyordu.

Gönlü kirli olanın; kibirli halleri vardır.

Gönlü kirli olan kişi her dâim;

Kendi çıkarı için hareket eder.
Fesatlık içindedir.
Dedikodu, çekiştirme içindedir.
Dünya malına tamah içindedir.
Para, mal-mülk, şan-şöhret düşkünlüğü içindedir.
İsyân, moral bozukluğu, stres içindedir.
Kimini hor görme, kimini yüce görme gibi hallerin sıkıntıları içinde yaşar durur.
İşte tüm bunlar temizlenmelidir.
Gönlü kirli olanın gönlü, ay hâli geçirmelidir.
Yâni kişinin gönlü tertemiz olmalıdır.
Çünkü gönlü temiz olmayan kişide, Muhammedî şuur tecelli etmez.
Yâni gönül temizlenmeden, gönül râhminde Muhammed bebeği gelişmez.
Gönlüne “İlm-i Muhammed” ışığı düşen kimse temizlenmeye başlar.
Gönülde Muhammedî şuuru geliştikçe, o şuur bebeği büyüdükçe, artık o gönülde zulme sebep verecek hiçbir düşünce, hâl kalmaz.
Nasıl ki kadının ayda bir ay hâlinin olması; rahîm içi temizliğidir.
Yâni bir bebeğin oluşması için râhim içinde tertemiz bir zemin hazırlanma olayıdır.
Gönülde de ay halinin olması; yâni kibirden, kötü hâl ve düşüncelerden arınılması, o gönülde Muhammed bebeğine tertemiz gönül hazırlanması demektir.
Allah'ın ulvîyetine ancak tertemiz olanlar erişecektir.
Allah'ın nice sırlarına ancak tertemiz olanlar temas edecektir.

Vakîâ Sûresi 79. âyette bu çok güzel açıklanır.

Fakat bu âyet kadın için yorumlanır.

Bu doğru bir tespit değildir.

Âyeti, kadınlar ay halinde Kur'ân okuyamaz, namaz kılamaz, oruç tutamaz diye yorumlarlar.

Vakîâ Sûresi 79: Diyanet: Ona, ancak tertemiz olanlar dokunabilir.

Tevhîd-i Kur'ân Meâlî 79: "Ancak tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez, onu anlayamaz."

Âyette belirtilen temizlik, akıl ve gönül temizliğidir.

Kadının ayda bir gördüğü hâl Allah'ın sünnetullahıdır.

Kadın ayda bir bu hâli görüyor diye, kirleniyor demek doğru değildir.

İşte bunun için "Ancak tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez" âyeti iyi anlaşılmalıdır.

Tertemiz olmanın ne demek olduğu iyi anlaşılmalıdır.

İlâhi hakikatlere erişmenin yolu, akıl ve gönül temizliğidir.

Çocuk saflığında olmanın duygusu iyi anlaşılmalıdır.

Âyeti incelediğimizde, gönlü kirli olan kişi, ilâhi mesajları alamaz, okuyamaz, anlayamaz diye belirtiliyor.

Yoksa burada kastedilen, kadının ay hâli durumu değil, gönlü kirli olma durumudur.

Gönlünde her türlü kötülük, fesatlık, kibir olan kişi, ilâhi hakikatleri anlayamaz, Kur'ân'ın mânâsına eremez.

Allah, kadını, kendine mahsus olan râhim sıfatını taşıy bir şekilde yaratmıştır.

Bu bizi çok derin düşündürmelidir.

Binlerce yıldan beri kadını insan yerine koymayan inanç gruplarına en büyük tokat bu düşünce olsa gerek.

Evet, anlıyoruz ki, kadının râhminde doğan bebek gün gelir zalimlik yapabilir.

Lâkin, gönül rahminden doğan Muhammedî şuur, zerre kadar kötülük üretmez.

Sperm yumurtayı döller ve bebek oluşumuyla doğum gerçekleşir.

İlâhi akıştan gelen bilgiler, temizlenmiş gönüllerde Muhammedî şuuru döller ve Muhammedî hâl doğar.

Gönül râhminden layıkıyla Muhammedî şuur doğmuş olan insan, Kevser’le nasiplenmiş insandır.

Kevser ırmağı ancak, Allah’ın ulviyetine teslim olanın gönlünden tecelli edecektir.

Benlikten, şirkten temizlenen Kevser’e erişecektir.

Bu âyette Mürşid-i Kâmil’e “sana Kevseri sunduk” diye belirtilmesi, onun hakikat yolunda nasıl bir mesuliyet içinde olduğunu belirtmek içindir.

Ona nasıl ilim yolunda emek verildiyse o da hakikati anlamak isteyenlere aynı emeği vermelidir.

Ona nasıl anlatıldıysa, o da gelen talebenin idrak seviyesine göre tane tane hakikati izah etmelidir.

Bir Mürşid-i Kâmil, rahmet üzere, nezir üzere ve beşir üzere hareket eder.

Enbiyâ Sûresi 107 ve Furkân Sûresi 56. âyetlerde bu hakikat belirtilir.

Rahmet üzere ol.

Beşir üzere ol.

Nezîr üzere ol.

Enbiyâ Sûresi 107: “Ve mâ erselnâke illâ rahmeten lil âlemîn.”

Meâli: “Seni âlemlere rahmet olmaktan başka bir şey için göndermedik.”

Furkân Sûresi 56: “Ve mâ erselnâke illâ mubeşşiren ve nezîrâ.”

Meâli: “Seni, ümit vermek, sevindirmek ve hakikatleri açıklayıp uyarmaktan başka bir şey için göndermedik.”

Âyetlerdeki seslenişi iyi duyan Mürşid-i Kâmil, bu öğütlerden asla ayrılmaz.

Rahmet üzere ol.

Şefkatli ol, iyilik üzere ol.

Tevâzû içinde, tenezzül içinde ol.

Çevrene hep yardım için koş.

Acısı, sıkıntısı, derdi olanı gör.

Bak kendi vücûduna! Orada bir hücre, bir doku rahatsız olsa, diğer hücreler onu iyileştirmek için nasıl çırpınıyorlar.

Bak, güneş, hava, su, toprak sana hep rahmet için akıyor.

İşte sen de çevrene hep rahmet için koş.

Rahmetten başka bir şeyi aklına bile getirme.

Ne kadar acı çeksen de rahmet üzere ol.

Rahmet üzere olmak, senin gönlündeki Allah sevgisinden gelir.

Rahmet üzere olmak, gönlündeki şefkat hissinden gelir.

Rahmet üzere olmak, râhîm ve rahmân boyutlarını görmekle mümkün olacaktır.

Rahmet üzere olmak, her bir varlığın Allah'ın râhîmiyetinden süzülüp geldiğini anlamakla mümkün olacaktır.

Açığa çıkan her varlığın rahmetle kuşatıldığını görmekle mümkün olacaktır.

Açığa çıkan her şey rahmân boyutudur.

Rahmân rahmetin tecelli ettiği yerdir.

İşte bu değerlere erişen Mürşid-i Kâmil, Kevser'e erişmiştir.

O, Hakk yolunda her dâim;
Beşir üzeredir.
Sevindirici, müjdeleyicidir.
Muhabbet üzeredir.
Sevgi, aşk içinde hareket eder.
Güler yüzlüdür.
Bil ki güler yüzlü olan kişi, Allah'ın cemâlîni yansıtır.
Gelen her talebeye vazifesini en içten bir şekilde yapar.
Onun anlayışına göre, hakikatleri ince ince açar.
İşte Kevser'e erişen, Kevser'den sunacaktır.



فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ

Fe salli li rabbike venhar

Fe salli	: Tertemiz, kutsanmak, arınmak, yücelik, dua, bağlılık,
Li rabbi ke	: Rabbinin, seni vücûdlandırmanın,
Venhar	: Akıtmak, sunmak, aktarmak, fedakârlık, erozyon, nehrin akışı,

Meâli 1: “Bundan sonra o İlm-i Tevhîd’i Rabbine bağlılık içinde tertemiz aktar.”

Meâli 2: “Senin vücûdunun sahibi olan Rabbine sımsıkı bağlan ve sana sunulan İlm-i Ledûn sırlarını gönlü uygun olana aktar.”

Meâli 3: “Rabbine tüm saflığıyla uy, ehline mânâ ilmini aktar.”

Meâli 4: “Rabbine bağlılık üzere hareket et ve Kevser’in sırrını yetimlere aktar.”

Meâli 5: “Her an Rabbine bağlılıkla hareket et ve hakikati gönüllere akıt.”

Meâli 6: “Varlığının sahibinin kim olduğunu unutmadan, sana gelenlere İlm-i Ledûn’dan bahset.”

Meâli 7: “Rabbinin yüceliğine dayanarak, O’na ait olan ilimle arayanlara yol göster.”

Âyetle de belirtildiği gibi Kevser makamı ile müşerref olmuş kâmil insan, hakikati arayan yetimlere hakikati tertemiz bir şekilde sunar.

“Fe salli li rabbike venhar” âyetinde geçen kelimeleri inceleyelim.

Salî kelimesi; salât, salâh, sallâ, yusâlli, musâlli, salâvât kelimeleri ile bağlantılıdır.

Salî kelime olarak “namaz” olarak çevrilirse, kelimenin asli anlamını uygun düşmez.

Salî, salât, salâh, sallâ, yusâlli, musâlli, salâvât kelimelerinin hepsini namaz diye çevirsek, her bir kelimenin taşıdığı anlamı bir anlama indirgemiş oluruz, bu da doğru olmaz.

Bu bölümde geçen “salî” kelimesini dikkatlice incelersek farklı bir anlam karşımıza çıkar.

Meâric Sûresi 22: “İllel musallîn.”

İllâ el musallîne : Ancak, temizlenip teslim olan, kutsanmak, arınmak, teslim olmak,

Meâli 1: “Ancak hakikatlerle temizlenip teslim olanlar başka.”

Meâli 2: “Ancak Allah’ın ûlvîyetinde varlığından geçenler, Allah’a teslim olanlar başka.”

Bu bölümde geçen salî âyetini de müellifler namaz kılmak olarak meâl etmişlerdir.

Diyanet İşleri Meali: Ancak, namaz kılanlar başka.

Mehmet Okuyan Meali: Ancak [salât] (ibadet) edenler hariç!

Yaşar Nuri Öztürk Meali: Namazlarını/dualarını yerine getirenler müstesna.

Mustafa İslamoğlu Meali: Namazla dik duranlar müstesna.

Görüldüğü gibi müellifler “salî” kelimesini genelde “namaz kılmak” diye çevirmişlerdir.

Mehmet Okuyan hoca, “salî” kelimesini “salât” olarak çevirmiştir.

Oysa Kur’ân’da “salât” kelimesi ayrıca geçmektedir.

Sanki Allah “salî” kelimesini “salât” diye sunmayı unutmuş da biz düzeltiyoruz gibi bir durumla karşı karşıya kalıyoruz.

Bu da doğru değildir.

Kevser Sûresi 2. âyetteki “salli” kelimesini de müellifler “namaz kıl” diye meâl etmişlerdir.

Diyanet İşleri Meali: Öyleyse Rabbin için namaz kıl, kurban kes.

Diyanet Vakfı Meali: 1, 2, 3. (Resûlüm!) Kuşkusuz biz sana Kevser’i verdik. Şimdi sen Rabbine kulluk et ve kurban kes. Asıl sonu kesik olan, şüphesiz sana hınc besleyendir.

Süleyman Ateş Meali: Öyleyse Rabbin için namaz kıl ve nahret (kurban kes veya ellerini boğazına kadar kaldırıp tekbir al).

Mehmet Okuyan Meali: Rabbin için [salât] (ibadet) et ve kurban kes!

Yaşar Nuri Öztürk Meali: O halde sen de Rabbin için namaz kıl/ dua et ve göğsünü gererek dimdik dur/ ellerini bağlayıp kıyam et/namazı vakti girer girmez kıl/kavrayışını bilgi ile derinleştir/eti yenecek hayvan kes!

Yaşar Nuri Hoca sali kelimesini hem namaz kıl hem de dua et diye çevirmiştir.

Ve ayrıca namazın şeklini meâline koymuştur.

Bunun değerlendirmesini okuyucuya bırakıyoruz.

Salli kelimesini ve salât kelimesini incelemeye devam edelim.

Kur’ân’da geçen “Salât ve Salli” kelimelerini müellifler genelde namaz olarak çevirirler.

Salât kelimesi daha derin anlamlar içeriyor olabilir mi?

Salât geçen her âyeti “namaz kılın” diye çevirmek ne kadar doğru olabilir?

Oysa Kur’ân’da yirmiye yakın “Salât” âyetleri vardır.

Salâtı ikâme, salât-ı vustâ, salât-ı dâimûn, salât-ı sâhûn, salât-ı tayr olarak farklı ifadeleri vardır.

Salât kelimesini namaz diye çevirmek Farsça'ya olan çeviri olur.

Ve onu da bedeni ibadete bağlamak anlamını zayıflatır.

Kur'ân'da geçen her salât âyeti kendi içinde anlam taşır.

Musallî (Bakara Sûresi 25, Mâûn Sûresi)

Sallî (Âl-i İmrân Sûresi 39)

Salâh (Nahl Sûresi 119)

Salavât (Bakara Sûresi 238)

Salât (Bakara Sûresi 43 ve bazı sûrelerde)

Salât-ı sâhûn (Mâûn Sûresi)

Salât-ı ikâme (Nisâ Sûresi 103, Bakara Sûresi 110)

Salât-ı vustâ (Bakara Sûresi 238)

Salât-ı dâimûn (Meâric Sûresi 23)

Salât-ı hâfızûn (Meâric Sûresi 34)

Tayr-ı salât (Nûr Sûresi 41)

Kadâ salât (Nisâ Sûresi 103)

Salât kelimesi birçok anlamda ifade edilmiştir.

Salât; dua, tebrik, tezkiye, istiğfar, rahmet, ûlvî münasebet, ûlvî bağıllık, ûlvî irtibat, hareket, tahrik, bağıllık, yöneliş, Hakk'ı tefekkür etmek, okumak, buluşmak, ulaşmak, vâsıl olmak, birleşmek, iletişim gibi anlamlarda ifade edilmiştir.

Salât kelimesini Kur'ân'î mânâda incelediğimizde, Türkçe'ye olan çevrimi başka bir anlamla karşımıza çıkıyor.

Salât kelimesini Türkçeye namaz diye çevirmek doğru değildir.

Namaz Farsça olan bir kelimedir.

Türkçe karşılığını Hûd Sûresi 87. âyette buluyoruz ve Türkçe'deki karşılığının ne olduğunu anlıyoruz.

Hûd Sûresi 87: “Kâlû yâ şuybu e salâtuke temuruke en netruke mâ ya’budu âbâunâ ev en nefale fî emvâlinâ mâ neşâu inneke le entel halîmur reşîd.”

Kâlû ya Şuayb	: Dediler, ey Şuayb,
E salâtı ke te	: Salât, bağlılık, senin bağlı olduğun mu?
Emr ke	: İş, işleyiş, hüküm, sen,
En netruke	: Bırakmak, terk etmemiz,
Mâ yâbudu âbâu nâ	: Kulluk ettiğimiz şey, atalarımız,
Ev en nefale	: Ya da, veya, yapmamız,
Fî emvâli-nâ	: Mallarımız için, değerler, kutsal değerler,
Mâ neşâu	: Şey, ne, değil, istediğimiz,
İnne ke le ente el halîm	: Muhakkak ki sen, yumuşak huylu, iyi huylu,
El reşîd	: İrşad eden, hakikatleri açıklayan, aydınlat,

Meâli 1: “Dediler ki: Ey Şuayb! Atalarımızın kulluk ettiği şeyleri bırakmamızı, senin bağlı olduğun mu sana hükmediyor? Ya da kutsal diye bildiğimiz değerlerimiz için, istediğimiz şeyleri yapmamamızı mı söylüyor? Muhakkak ki sen iyi huylusun, bizi aydınlat.”

Meâli 2: “Dediler ki: Ey Şuayb! Atalarımızdan öğrendiğimiz şekliyle ettiğimiz kulluğu terk etmemizi, senin iletişim içinde olduğun mu sana bildiriyor? Ya da kutsal diye bildiğimiz değerlerimiz için, istediğimiz şeyleri yapmamamızı mı söylüyor? Muhakkak ki sen iyi huylusun, bizi aydınlat.”

Bu âyetin diğer bazı müellifler tarafından meâli şöyledir.

Diyanet İşleri Meali: Dediler ki: “Ey Şu’ayb! Babalarımızın taptığını, yahut mallarımız hakkında dilediğimizi yapmayı

terk etmemizi sana namazın mı emrediyor. Oysa sen gerçekten yumuşak huylu ve akıllı başında bir adamsın.”

Kur'an Yolu (Diyanet İşleri): Kavmi ise, “Ey Şuayb! Atalarımızın taptığı şeylerden yahut mallarımız hususunda dilediğimizi yapmaktan vazgeçmemizi sana ibadetin (dinin) mi emrediyor? Oysa sen uyumlu ve akıllı birisin!” dediler.

Süleyman Ateş Meali: Ey Şu'ayb, dediler, senin namazın mı sana, babalarımızın taptığı şeylerden, yahut mallarımız üzerinde dilediğimizi yapmaktan vazgeçmemizi emrediyor? Oysa sen, yumuşak huylu, akıllı(bir insan)sın!

Muhammed Esed Meali: “Ey Şuayb!” dediler, “(Şu) senin dua [alışkanlığın] mı, atalarımızın tapına geldiği şeyleri bırakmamız ve malımız mülkümüz üzerine keyfî tasarruflarda bulunmamamız yönünde bizi uyarmanı zorunlu kılıyor? Çünkü, [biz] sen[i] aslında yumuşak başlı, akıllı başında biri [olarak biliriz].

Bayraktar Bayraklı Meali: Dediler ki: “Ey Şu'ayb! Babalarımızın taptıklarını, yahut mallarımız hususunda dilediğimizi yapmaktan vazgeçmemizi sana imanın/dinin mi emrediyor? Oysa sen yumuşak huylu ve çok akıllısın.

Mehmet Okuyan Meali: (Medyenliler Şuayb'a) şöyle demişlerdi: “Ey Şuayb! Babalarımızın taptıklarını (putları) veya mallarımız hakkında dilediğimizi yapmayı terketmemizi sana [salât]ın (ibadetin) mi emrediyor? Şüphesiz ki sen çok hoşgörülüsün; akıllısın!”

İncelediğimiz zaman anlıyoruz ki salât; bağlılık, iletişim, birlik, irtibat içinde olmaktır.

“Kâlû yâ Şuayb, e salâtu ke te emru ke en netruke mâ ya'budu âbâunâ.”

Kavmi Şuayb'e sesleniyor: “Ey Şuayb! Atalarımızın kulluk ettiği şeyleri bırakmamızı, senin bağlı olduğun mu sana hükmediyor?”

Hazreti Şuayb kavmine hakikatleri gece, gündüz anlatıyor.

Kavmi de Şuayb'e diyor ki: "Ya Şuayb! Sen birine bağlısın, gidiyorsun o bağlı olduğundan bir şeyler öğreniyorsun ve bizlere gelip bir şeyler anlatıyorsun."

İşte bu âyetle anlıyoruz ki "Salât" kelimesinin Türkçeye uygun karşılığı; "Bağlanmak, birleşmek, bütünleşmek, iletişim içinde olmak, Ülvî bağlılık içinde olmak" anlamındadır.

Salât kelimesini Türkçe'ye namaz diye çeviremeyiz.

Eğer çevirirsek, Türkçe karşılığı olarak değil, Farsça karşılığı olarak çevirmiş oluruz.

Çünkü namaz kelimesi, Farsça'dır.

Farsça'ya da başka bir dilden geçmiştir diye bilinir.

Eğer salâtı namaz diye çevirirsek, Kur'ânî mânâda bunu kısıtlamış oluruz.

Beden boyutuna nispet edersek, salât-ı ve türevlerinin mânâsını örtmüş oluruz.

Kıyâmın, rükûnun ve secdenin hakikatine erişemeyiz.

Kur'ân'dan anlıyoruz ki salât; bağlanmak, birleşmek, bütünleşmek, iletişim içinde olmak anlamında karşımıza çıkıyor.

Tevbe Sûresi 103. âyetle hem "sallı" hem de "salât" kelimesi geçer.

Tevbe Sûresi 103: "Huz min emvâlihîm sadakaten tutahirûhum ve tuzekkîhim bihâ ve sallî aleyhim inne salâteke senenun lehûm vallâhu semîun alîm."

Huz min emvâli-him	: Almak, çekmek, gayret, sarılmak, mal, varlık, değer, onlar,
Sadakaten	: İçtenlik, samimi, doğruluk, sağlam, sadaka, vermek,
Tutahirû hum	: Temizleme, arıtma, saflaştırma, onları,
Ve tuzekkî him bihâ	: Aklama, temizlenme, aydınlanma, anlayış, kavrayış,
Ve salli aleyhim	: Bağlantı, yönelmek, temiz olmak, dua, onlara, onlarda,
İnne salâte ke	: Muhakkak, bağlılığın, salât, Hakk’a bağlılık,
Sekenun lehum	: Huzur, sükûn, onlar,
Ve Allah semiun alîm	: Allah, işittiren, ilmin sahibi, ilmiyle var eden

Meâli: “Onlar değerlere sarılınsınlar, onlar cehaletten temizlenip sadakat içinde olsunlar ve onlar hakikatlerle aydın-lansınlar. Muhakkak ki senin bağlılık şuurunda olduğun gibi onlar da bağlılık şuurunda olurlarsa huzur bulurlar. Allah işit-tirendir, ilmin sahibidir.”

Burada da salâtın nasıl olması gerektiği tarif edilmiştir.

Varlıkta ve kendi bedeninde Allah’ın değerlerini anlamak ve onlarla sarılı olduğunu bilmek.

Sadakat içinde olmak.

Taharet içinde olmak, yâni aklın ve gönlün her dâim ter-temiz olması.

Tezkiye içinde olmak, yâni fenâfillah makamına erişmek, hakikatlerin aydınlığı içinde olmak, her zaman zekâ makamında durmak.

Salli makamına erişmek ve o makam şuuruyla hareket etmek.

Ve böylece salât makamına erişmek ve her an Allah’a bağ-lılık şuuruyla hareket etmek.

Salât'ın sükûn makamına erişmek, sükûnatın huzuruyla yaşamak.

Salli, musalli kelimeleri birbiriyle bağlantılıdır.

Musalla taşı kelimesi de buradan gelir.

Musalli-sallî (Bakara Sûresi 25, Mâûn Sûresi)

Sallî (Âl-i İmrân Sûresi 39-Kevser Sûresi 2)

Sallu-salla-yusallu (Ahzâb Sûresi 56-Alâk Sûresi 10-Kıyâme Sûresi 31)

Âl-i İmrân Sûresi 39: "Fe nâdethul melâiketu ve huve kâimun yusallî fîl mihrâbi."

Fe nâdet-hu	: Artık, böylece, nida, seslenme, duydu, o,
El melâiketu	: Güç, kuvvet, her varlıktaki güç,
Ve huve kâimun	: O, kıyam, diri olan, dirilik, diri tutan, ayakta tutan,
Yusallî	: Kutsanmak, temizlenmek, arınmak, yönelmek,
Fî el mihrâbi	: İçinde, Hakk'a yönelme, her yerde Hakk'a yönelme durumu,

Meâli: "Böylece o, her varlıktaki gücün nidasını duydu ve o, kendini diri tutan Hakk'a yönelip arındı."

İşte âyetlerde görüldüğü gibi, sallı-sallu-musalli-yusallı kelimesi; temizlenip bağlanmak, tertemiz bağlanmak, uymak, tüm saflığıyla bağlanmak anlamındadır.

Alâk Sûresi 10: "Abden izâ sallâ."

Abden	: Kul, kulluk, köle,
İzâ sallâ	: Kutsanmak, arınmak, dua, korunmak, temizlenmek,

Meâli: "Kulun temizlenmesini."

Müddessir Sûresi 43: "Kâlû lem neku minel musallîn."

Kâlû lem neku : Dediler, biz olmadık, olamadık,
Min el musalline : Selamette, kurtulmuş, hakikate teslim olmuş,

Meâli: “Dediler ki: Biz benliğinden geçip, temizlenenlerden, teslim olanlardan olamadık.”

Kıyâme Sûresi 31: “Fe lâ saddeka ve lâ sallâ.”

Fe lâ saddaka : Böylece, artık, yok, tasdik edemedi, sadık,
doğruluk,
Ve lâ sallâ : Yok, kutsamak, temizlenmek, arınmak,

Meâli: “Böylece o hâlde olan tasdik edemedi ve temizlenemedi de.”

Meâriç Sûresi 22: “İllel musallîn.”

İllâ el musalline : Ancak, temizlenip teslim olan, kutsanmak,
arınmak,
Ve lâ sallâ : Yok, kutsamak, temizlenmek, arınmak,

Meâli: Ancak hakikatlerle temizlenip teslim olanlar başka.

Meâriç Sûresi:

22- Ancak hakikatlerle temizlenip teslim olanlar başka.

23- Onlar her an Hakk’a bağlılık şuuruyla hareket edenlerdir.

24- Onlar tüm değerlerin Hakk’ın olduğunu bilenlerdir.

25- Araştırma içindedirler ve yokluğunu bilenlerdir.

26- Onlar her zaman varlığın yaratılış yasalarına sadakatle bağlıdırlar.

27- Onlar sıkıntılara karşı Rabbin sevgisine sığınır.

İşte musalla-salla, musalla taşına yatmanın sırrı:

Benliğinden kurtulup temizlenmektir.

Tüm kötülüklerden arınma sırrıdır.

Öfkeden, hiddetten arınma sırrıdır.

Öteki görmeden kurtulma sırrıdır.

Aklını gönlünü temizleme sırrıdır.

Gafletten, dalaletten sıyrılma sırrıdır.

Müşriklikten, kibirden temizlenme sırrıdır.

Allah'ın ûlvîyetinin yanında ben de varım dememektir.

Fenâ fillah sırrıdır.

Ölmeden önce ölmek sırrıdır.

Kendi vücûdunun sahibine, tertemiz teslim olma sırrıdır.

Hakk'ın deryasına adım atma sırrıdır.

Bedenlerin aslına dönme sırrıdır.

Bedenler her zaman câna bağlıdır.

Kesâfetten letâfete dönme sırrıdır.

Salâh kelimesi de salli kelimesiyle bağlantılıdır.

Salâh, sâlih, ıslâh, sulh, ıslahat, aynı kökten gelen kelimelerdir.

İyileşmek, temizlenmek, arınmak, düzgünlük, doğruluk, barış, birleşmek, gibi anlamlara gelir.

Islâh olma makamıdır.

Dosdoğru hareket etme makamıdır.

Allah'ta ıslâh olma makamıdır.

Bâtıldan kurtulmak, ilme bağlanmak demektir.

İlimle sulh bulmak demektir.

Temizlenmek, arınmak demektir.

Zanlarından kurtulmak demektir.

Salâh kelimesiyle ilintili kelimelerden örnekler şöyledir.

صَلَح-saluha: İyi olan, düzgün olan,

أَصْلَح--aslaha: Düzeltmek, onarmak, barış sağlamak,

صَالَح-sâlaha: Sulh etmek, barış yapmak, ara bulmak, uzlaşmak,

تَصَالَح-tasâlahâ: Karşılıklı barışmak, küslüğün bitmesi,
صَلَح-salâh: Doğruluk, iyilik, erdem, faydalılık,
إِصْلَاح-islâh: Onarmak, düzeltmek, ehlileştirmek,
مُصْلِح-muslih: Onaran, düzelen, ıslah eden, barıştıran,
سُلْح-sulh: Ara bulmak, barış sağlamak, anlaşmayı gerçek-
leştirmek, uzlaşmak,

صَالِح-sâlih: İyi kimse, dürüst kimse, erdemli kimse, ha-
yırlı kimse,

Tüm bunların birleştirici anlamı, ezanda en güzel bir an-
lamda ifade edilir.

Ezanda okunan, “Hayye ale’s-Salâh”;

Haydin temizlenmeye, arınmaya, ıslâh olmaya...

Haydin sulh içinde yaşamaya...

Kavgaları, savaşları bitirmeye...

Barış içinde yaşamaya...

Kardeşçe yaşamaya, mesajıdır.

Bakara Sûresi 160: “İllellezîne tâbû ve aslahû ve beyyenû
fe ulâike etûbu aleyhim ve enet tevvâbur rahîm.”

İllâ ellezine tâbû : Ancak, o kimseler, tövbe, dönen, pişman
olan,

Ve aslahû : Islah olan, düzelen, temizlenen, iyileşen,

Ve beyyenû : Açıkladılar, gerçeği ortaya koyan,

Fe ulâike etûbu : İşte onlar, pişman olup dönen, onların,
aleyhim

Ve ene el tevvab : Ben, pişman olup dönülen yer,

El rahîm : Varlığı özünden var eden, rahîm olan,

Meâli: “Ancak yaptıkları hataları anlayıp dönenler ve ıslah
olanlar ve hakikatleri açıklayanlar, işte onlar; hatalarını anla-
yıp Bana dönenlerdir ve tüm varlığı özünden var edenin, piş-
man olunup dönülecek yer olanın Ben olduğumu anlayanlardır.”

İnsan her zaman hatalarını görebilmeli ve onları temizlemeye gayret göstermelidir.

Her zaman düştüğü gafleti görmeli, gafletten dönmeye gayret göstermelidir.

Salâh makamı, Allah'ın ûlvîyetinin yanında kendine benlik isnat etmeme makamıdır.

Salâh makamı, ıslah olma, terbiye olma, temizlenme arınma makamıdır.

Salâh makamı, Allah'a dönme, O'nda yokluğunu anlama makamıdır.

Salâh makamı, tüm varlığın tek özden geldiğini görme makamıdır.

İşte Kevser Sûresi 2. âyette geçen "salli" kelimesini incelediğimizde, temizlenip Allah'a bağlılık içinde olmak diye çevirmek kelimenin rûhuna daha uygun düşer.

Temizlenmekten maksat, Allah'ın ulviyetinin karşısında kendine varlık isnat etmemektir.

Musalla taşına yatmanın sırrı, fenâfillah olma sırrıdır.

Salli- musalli; varlığından geçip Allah'ın ûlvîyetine tertemiz teslim olmaktır.

Musalla taşı da aynı kelimededen gelir.

Musalla taşı, varlığından geçmiş, nûraniyete ermiş kimse-lerin teslimiyet boyutudur.

Nasıl ki musalla taşına ölümler yatırılır.

Yâni varlığından geçmiş Allah'a teslimiyet içinde olanlar yatırılır.

İşte sallu boyutu da fenâfillah makamıdır.

Salli-musalli makamında Allah'ın ûlvîyetinin yanında kendine varlık isnat etmekten kurtulunur ve bir üst makam olan "salât" boyutuna erişilir.

Böylece her an Allah’a bağlılık içinde olunur.

Ahzâb Sûresi 56. âyetinde üç yerde “sallu” kelimesi geçer.

Ahzâb Sûresi 56: “İnnallâhe ve melâiketehu yusallûne alen nebîyyi yâ eyyuhellezîne âmenû sallû aleyhi ve sellimû teslîmâ.”

İnne Allah	: Muhakkak ki Allah, Allah’a
Ve melâikete hu	: Kuvveler, her varlıktaki güç,
Yusallûne	: Bağlıdırlar, temizlik, birlikte, bir bağlılıkta,
Alâ el nebîy	: Haber veren, bildiren, nebîler, hakikati bildiren,
Ya eyyuha ellezine amenu	: Ey iman edenler,
Sallu aleyhi	: Bağlanın, temizlenmek, birleşin, birlik içinde, ona,
Ve sellimu	: Selamet, barış, huzur, teslimiyetle gelen kurtuluş,
Teslimen	: Teslim olmak, bütün varlığıyla teslimiyet içinde olmak,

Meâli: “Nebîler, muhakkak ki Allah’a ve O’nun tüm varlıktaki gücüne tertemiz bağlıdırlar. Ey iman edenler! Siz de O’na tertemiz bağlanın ve bütün varlığınıza teslim olup, selamet içinde olun.”

Bazı müellifler bu âyeti şu şekilde meâl etmişlerdir.

Bahaeddin Sağlam Meali: Şüphesiz Allah ve melekleri, Peygambere rahmet indirirler: (Onu desteklerler.) Ey iman edenler! Siz de, ona rahmet duasını okuyun (onu destekleyin) ve ona selam verin!

Bayraktar Bayraklı Meali: Allah ve melekleri peygambere destek oluyorlar. Ey iman edenler! Siz de peygambere destek olunuz, ona yürekten bağlılığınızı ifade ediniz.

Diyanet İşleri Meali (Eski): Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamberi överler: Ey inananlar! Siz de onu övün, ona salât ve selam getirin.

Diyanet İşleri Meali (Yeni): Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber'e salât ediyorlar. Ey iman edenler! Siz de ona salât edin, selâm edin.

Diyanet Vakfı Meali: Allah ve melekleri, Peygamber'e çok salevât getirirler. Ey mü'minler! Siz de ona salevât getirin ve tam bir teslimiyetle selam verin.

Mehmet Okuyan Meali: Allah ve melekleri, Peygamber'e [salât] ediyorlar (destek veriyorlar). Ey iman edenler! Siz de ona [salât] edin (destek verin) ve tam teslimiyet gösterin!

Mustafa İslamoğlu Meali: Elbette Allah ve O'nun melekleri Nebî'yi desteklerler. Ey iman edenler! Onu, siz de destekleyin! Ve onu her tür şaibeden ve ithamdan uzak tutun!

Süleyman Ateş Meali: Allah'ı ve melekleri, Peygambere salat etmekte(onun şerefini gözetmeğe, şanını yüceltmeğe özen göstermekte)dir. Ey inananlar, siz de ona salat edin, (onun şanını yüceltmeğe özen gösterin); içtenlikle selam edin (ona esenlik dileyin).

Âyeti incelediğimiz zaman, iman edenlere Allah'a nasıl teslimiyet içinde olacağı bildirilir.

Nebîler örnek verilerek, siz de nebîler gibi teslimiyet içinde olun diye bildirilir.

Çoğu müellif, Allah'ın ve meleklerin nebîsine namaz kıldığı şeklinde çeviri yapar.

Oysa âyeti dikkatlice incelediğimizde başka bir anlam vardır.

Allah'ın nebîsine namaz kılması diye çevrilmesi ne kadar doğru olabilir?

Oysa o âyette bildirilen mesaj, iman edenlere olan bir sesleniştir.

İman edenlere şöyle bir sesleniş vardır.

Nebîler, Allah ve meleklerine her an bağlılık içindedirler.

Nebîler, her an Allah'a ve her varlıktaki kudretine teslimiyet içindedir.

Sizde nebîler gibi olun uyarısı vardır.

Bu âyeti müelliflerin "Allah ve melekleri nebîye salât-namâz kırlarlar" şeklinde meâl etmeleri, Allah'ın, meleklerin ve nebîlerin birbirine bağıllığı olarak da düşünölebilir.

Âyetin "İnnallâhe ve melâiketehu yusallûne alen nebîyi-nebîler-hakikate erenler her an Allah'a ve O'nun varlıktaki gücüne tertemiz teslim olmuşlardır" şeklinde çevrilmesi daha uygun düşer.

Âyette devamla; "yâ eyyuhellezîne âmenû sallû aleyhi ve sellimû teslîmâ-ey iman edenler siz de nebîler gibi Allah'a tertemiz bağlanın ve her an teslimiyet içinde olun" şeklinde bildirilmiştir.

İşte Kur'ân ölçüsüyle sallî-musallî kelimesini incelediğimizde "temizlenip arınıp teslimiyet içinde olmak" anlamı karışımıza çıkıyor.

Kevser'in kâmilleri her an Allah'a teslimiyet içindedirler.

Onların gönülleri tertemiz bir hâlde Allah'a bağılıdır.

Onlar musallî gönüllerdur.

Onların gönülleri ilâhî ışığın akışına bağılıdır.

"Fe sallî li rabbike venhar" âyetindeki "Li Rabbike venhar" bölümünü inceleyelim.

Burada geçen "Rabb" kelimesi ve "venhar" kelimesini dikkatlice inceleyelim.

Râbb esmâsı; Allah'ın her bedendeki, bedenın sahibi ve o bedendeki işleyişin esmâsıdır.

Allah'ın, bir vücûddaki karşılığı "Rabb" esmâsıdır.

Yâni bir vücûdun sahibine “Rabb” denilir.

Tüm vücûdların sahibine “Allah” denilir.

Allah’ın, bir vücûddaki sahipliği “Rabb” esmâsıdır.

Tüm âlemlerin sahibi olarak “Allah” kelimesi kullanılır.

Bir vücûddaki zâtın karşılığı olarak “Rabb” kelimesi kullanılır.

Onun için, bir evin sahibine de “Rabbü’l dâr” denir.

Bir malın, bir mülkün, bir sermayenin sahibine de “Rabbü’l mâl” denilir.

Rabbim kelimesi, efendim anlamında da kullanılmıştır.

İnsanın bedeninin efendisi Allah’tır, bedendeki Allah’ın efendi boyutu Rabb’dır.

Terbiye, mürebbiye kelimeleri de Rabb kelimesinden gelir.

Bir beden hücre hücre, doku doku, organ organ şekillenmesi Rabb esması ile alakalıdır.

Allah, Rabb esması ile bedeni terbiye eder, yâni şekillendirir, işlevsel hâle getirir.

“Rabbül Âlemin-Âlemlerin Rabbi” demek, her bir varlığı yaratan, şekillendiren, yöneten, varlığı efendisi demektir.

Yûsuf Sûresi 6. âyette geçen Rabb kelimesinin meâli şöyledir.

“Ve kezâlike yectebîke rabbuke.”

Meâli: “Seni vücûdlandırana tâbi ol” demektir.

“İnne rabbeke alîmun hakîm.”

Meâli: “Muhakkak ki seni vücûdlandıran, tüm varlığa ilmiyle de hâkim olandır.”

Yûsuf Sûresi 23. âyetin meâli de şöyledir.

“Ma âzallâhi innehu rabbî ahsene mesvây.”

Meâli: “Her türlü kötülükten Allah’a sığınırım, muhakkak ki O’dur, benim vücûd evimde her an tecelli eden.”

Şöyle düşünelim, bir tohumda Rabb esması gizlidir.

Ne zaman tohumdan ağaç adım adım açığa çıkmaya başlar, işte Rabb esması orada tecelli eder.

Allah, Rabb esmasıyla, ağacı şekillendirir, terbiye eder, işletir, sıfatlandırır.

İşte, kişinin vücûdunu şekillendiren, yâni kişiyi vücûdlandırıran ve her an o vücûdda işleyişiyle kendini gösteren, vücûdu tutan, Allah'ın kişideki adı Rabb'dır.

Her vücûdu tutan Allah'ın vücûd boyutundaki karşılığı Rabb'dır.

Tâ-Hâ Sûresinde, firavun ile Hazreti Mûsâ'nın konuşması geçer.

Firavun, Mûsâ'ya sorar: "Ya Mûsâ! Rabbim dediğin kimdir?"

Tâ-Hâ Sûresi 49:

قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَا مُوسَى

Kâle fe men rabbikumâ yâ mûsâ

Kâle fe men rabbi : Dedi, sizin Rabbiniz kimdir,
kumâ

Yâ Mûsâ : Yâ Mûsâ,

Meâli: "Firavun dedi ki: Ya Mûsâ! Rabbim dediğin kimdir, nedir?"

50-

قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدَى

Kâle rabbunellezî atâ kulle şey'in halkahu summe hedâ

Kâle rabbu nâ : Dedi, Rabbimiz, bizi vücûdlandırıran,

Ellezi atâ : Ki o verdi, lütfetti, ihsan etti,

Atâ kulle şeyin : Bütün her şeyi, halk eden, var eden, yaratan,
halka hu

Summe hedâ : Sonra, hakikatlere ulaştırandır, tecellileriyle yol gösteren,

Meâli: “Mûsâ dedi ki: Bizi vücûdlandırıandır. Ki O’dur bütün her şeyi tecellileriyle halk eden, sonra da tüm varlıktaki tecellileriyle yol gösteren.”

51-

قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَى

Kâle fe mâ bâlul kurûnil ûlâ

Kâle fe mâ bâlu : Dedi, öyleyse, durum, hakkında, ne halde,

El kurûni el ûlâ : Nesil, önceki,

Meâli: “Firavun dedi ki: Öyleyse daha önceki nesillerin durumu ne olacak?”

52-

قَالَ عَلِمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنْسَى

Kâle ilmuhâ inde rabbî fî kitâb lâ yadıllu rabbî ve lâ yensâ

Kâle ilmu hâ : Dedi, ilim, o

İnde rabbî : Rabbin katında, ona ait,

Fî kitâbin : Kitabın içinde, varlık kitâbının içinde,

Lâ yadıllu rabbî : Yok, yanlış, sapma, rabbi, vücûdlandırıan,

Ve lâ yensâ : İhmal yoktur, önemseme, unutmaz,

Meâli: “Mûsâ dedi ki: Bütün varoluştaki ilim Rabbime aittir. Varlık kitâbının içinde hakikatler vardır. Bizleri vücûdlandıranda yanlış yoktur ve ihmal yoktur.”

Firavun, Mûsâ’ya sordu; “Rabbim dediğin nedir?”

Mûsâ; “seni de beni de, tüm varlığı da yaratan, şekillendiren, varlıkta her an tecelli eden, varlığı Zâtı ile kuşatandır” dedi.

Firavun yine sordu; “daha önce yaşayanların durumu ne olacak.”

Mûsâ açıkladı; her bedende tecelli eden Rabb, işleyişi, sıfatları, Zâtı ile kendini gösterir.

Her beden öldüğünde Rabbin tecellisi, sükûn boyutta devam eder.

Hareke boyutu, sükûna geçmiştir.

Yâni Mûsâ şunu izah etti:

Bir insan ölse de Rabb ölmez, doğuşlar devam eder gider.

Ki bir insan öldüğünde onun kemikleri bin yıl geçse de, işlemeye devam eder.

Kemiklerin yaşı tespit edildiğinde, kaç bin yıl önce yaşamış belli olur.

Rabb hakikati bedenlerdeki hayy boyutudur.

Âyette belirtildiği gibi, Rabb; varlık boyutundaki her varlığın vücûdlarında olan Allah'ın işleyişi, tecellileri boyutudur.

Allah'ın varlığı vücûdlandırma boyutu "Rabb" boyutudur, "Rabb" esmâsıdır.

Kâinatı var edeni, yöneteni Allah olarak değerlendirsek, bir varlığı yaratan, onu yöneten ise Allah'ın Rabb boyutudur.

Yâni bir varlıktaki Allah'ın esması Rabb'dır.

Tüm varlıktaki bütünsel esma Allah'tır.

Allah'ın bizleri vücûdlandırması, vücûdlarımızı bir şekil içinde terbiye ederek, açığa çıkarması, Allah'ın Rabb esmâsıdır.

"Rabbim Allah'tır" denilmesi, vücûdumun sahibi Allah'tır anlamındadır.

Yâni kişi "Rabbim!" dediği zaman, kendindeki Allah'a seslenmiş olur.

Bu sesleniş tüm vücûdların sahibi olan Allah'a olan bir sesleniştir.

Fâtiha Sûresi 2. âyette "her bir varlığı vücûdlandıran Allah'tır" diye bildirilir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

El hamdu lillâhi rabbil âlemîn

El hamdu	: Övgü, tüm tecelliler, tüm varlığın niteliklerinin
lillâhi	sahibi, Allah,
Rabb	: Vücûdlandırıran, şekillendiren, düzenleyen, bedenin Zâtı,
El âlemîn	: Âlemler, her şey, tüm varlık, tüm kâinat, tüm topluluklar, insanlar,

Meâli 1: “Allah; her bir varlığı vücûdlandırandır, tüm niteliklerin sahibidir.”

Bu âyette hem Allah hem de Rabb kelimeleri geçer.

Âlem; her varlık, görünen görünmeyen her şey, tüm topluluklar, insanlar topluluğu demektir.

Rabbil âlemin; her varlığı bedenlendiren, düzenleyen, şekillendiren, işleten demektir.

Her varlıktaki sonsuz niteliklerin ve varlığın tek sahibi Allah’tır.

Allah tüm bedenlerin tek sahibidir.

Allah, Rabbil âlemindir, yâni her bir varlığı var eden ve şekillendirendir.

Her bir vücûdu şekillendiren Allah’tır.

Allah Rabb esmasıyla her bir varlığa şekil verir.

Varlığın fitratına uygun beden verir.

Eğer, vücûdun sahibini bilemezsek, vücûdu kendimize nispet ederiz ve benlik içine düşeriz.

Ben benim sen sensin diyerek, bendeki sendeki Allah’ı görmekten uzaklaşırız.

Vücûdların sahibini göremeyiz, senlik benlik kavgasıyla kibir içine düşeriz.

Allah'a ait vücûda benim deme gafletine düşerek kibir içinde kalırız.

Gizli kibir kişiyi firavun eder.

Firavun kişi, kendi şahsi çıkarları için çevresine zulüm eden kişidir.

Firavun kendine Rabb'lik nispet eden kişidir.

Yâni ben benim, ben yüceyim, ben üstünüm gafletinde yaşayan kişidir.

Nâziât Sûresinde Firavunun kendine Rabb'lik nispet etmesi izah edilir.

Yâni vücûdun sahibi Allah iken, benim deme gafletine düşmenin durumu belirtilir.

Nâziât Sûresi 23:

فَحَشَرَ فَنَادَى

Fehaşere fe nâdâ

Fe haşere : Sonra, toplandı, kalabalık,

Fe nâdâ : Sonra seslendi,

Meâli: "Böylece halkını topladı, sonra da seslendi."

Nâziât Sûresi 24:

فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى

Fe kâle ene rabbukumul a'lâ

Fe kâle : Sonra, böylece, dedi,

Ene rabbu kum : Ben, rabbinizim, sizin,

El a'lâ : Yüce, büyük, ulu,

Meâli: "Dedi ki: Ben, sizin Rabbinizim, yüce olanım."

Nâziât Sûresi 25:

فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى

Fe ehazehullâhu nekâlel âhireti vel ûlâ

Fe ehaze hu : Aldı, çekti, nispet etti, sarıldı, götürdü, sürdü,
o, hak,

Allah : Allah, ilâhi kudret,

Nekâle : Ders, ibret, nakil, kötü,

El âhiret ve el ûlâ : Sonrakilere, sonra ve ilk, önce, öncekilere,

Meâli: “Ve o kendine Allah’lık nispet etti. Bu hâl önceki-
lere ve sonrakilere bir ders oldu.”

Burada belirtilen muhteşem hakikat, kişinin vücûdunu
kendine nispet etmemesi gerektiğidir.

Firavun, “Rabb benim” dedi.

Allah’a ait olan vücûdu kendine nispet etti.

Allah’a ait olanı kendine nispet etmek, Allah’a ortak koş-
maktır.

Yâni Firavun ribâya düşmüş oldu.

Ribâ, Allah’a ait olan vücûda benim deme gafletidir.

Ribâ; kendi vücûdunun sahibini bilmeyip, vücûdu Allah’a
nispet etmemek, kendine nispet etmenin durumudur.

Yâni ben benim deyip, firavun durumuna düşmektir, her
türlü şahsi çıkar peşinde koşmaktır.

Toplumda ribâ, fâiz diye çevrilir.

Peki, bu Kur’ân ölçüsüyle doğru mudur?

Ribâ kelimesi hep fâiz olarak tanımlanıyor.

Fâiz kelimesini ise bankada paranın getirisi olarak biliriz.

Oysa Arapçada hem fâiz, hem de ribâ kelimeleri vardır.

Her iki kelimayı de araştırdığımızda görüyoruz ki, her iki
kelime de kendi içinde farklı anlamlar taşıyor.

Arapçada, ribâ, fâiz kelimesinin yerine “istismar” keli-
mesi kullanılır.

İstismar kelimesinin kökeni de “semere” kelimesidir.

Sömürmek, semirmek kelimesi de buradan gelir.

Türkçede; ribâ ya da fâiz diye kullanılan kelimenin yerine Arapçada; “İstismar-semirmek-sömürmek” kelimeleri kullanılır.

Ribâ kelimesi, Rabb kelime kökünden gelir.

Ribâ kelimesini, fâiz diye çevirmek doğru değildir.

Mü'minûn Sûresi 111: “Enne hum hum el fâizûn.”

Meâli: “Muhakkak ki onlar feyz bulanlardır, hakikat yolunda aydınlananlardır.”

Kur'ân'da görüyoruz ki fâiz kelimesi, bambaşka bir anlamda kullanılmıştır.

Hakikati anlamada başarılı olmak, Hakk yolunda aydınlanmak anlamında kullanılmıştır.

Feyz bulmak kelimesi de buradan gelir.

İşte bedenın sahibi Allah'tır.

Bedendeki sahiplik esması Rabb'dir.

Bedene benim demek ise ribadır.

Tüm bedenlerin sahibi Allah'tır.

Yâni tüm bedenleri yaratan, şekillendiren Allah'tır.

Bir bedendeki Allah'ın var edici şekillendirici esması ise Rabb'dir.

Şimdi Kevser Sûresi 2. âyette geçen “Venhar” kelimesini inceleyelim.

Müellifler “Venhar” kelimesini burada kurban kesmek olarak çevirirler.

Kurban kelimesinin, Türkçe'ye Farsça'dan, Farsça'ya İbranicedeki “Korban” kelimesinden geçtiği sanılır.

Kur'ân'da hayvan kesmeye karşılık olarak kurban kesmek kelimesi geçmez.

Arapçada olan “krb-kurb” “yakın olmak, yakınlık” anlamındadır.

Kevser Sûresinde; “وَإِنْحَرْ-venhar” âyetini, müellifler kurban kes diye çeviriyorlar.

“Venhar” kelimesi “Nahr”dan türemedir ve Nahr kelimesini deve kesmektir diye yorumlarlar.

Araplar “Nahr” kelimesini deve kesmek olarak yorumlarlar.

Bu yorum Hazreti Muhammed öncesinde de vardı.

Oysa Arapçada kesmek “Zebh”kelimesine uygun düşer.

Mezbaha kelimesi de buradan gelir.

Dikkatlice incelediğimizde وَإِنْحَرْ venhar âyeti Elif ile başlar.

Nahr kelimesinin yazılışında ise “Elif” harfi yoktur.

Bazı müellifler “Venhar” âyetini “kan akıtmak” diye de yorumlarlar.

Bu yorumun, ilk çağlardan beri kurban kesme âdetindeki asıl amacın “kan akıtmak” olmasından dolayı bu şekilde oluştuğu sanılır.

Hatta, kesilen hayvanın kanının düz akmasının, kurbanın kabul edilmiş olduğu inancı da aynı temel inancın bir parçasıdır.

Arapçada “Enhar” “Nehir” anlamına gelir.

Venhar, nehrin akıp gitmesi demektir.

Venhar; akıtmak, sunmak, nehrin akması anlamlarına gelir.

Venhar kelimesini, kurban kesmek diye çevirirsek, venhar kelimesini aslına uygun çevirmemiş oluruz.

Hayvan kesmeyi, kurban diye öğrettiler.

Halbuki, kurban, kurbiyet, mukarrebin, akraba kelimeleri farklı anlam içeriyordu.

Öğrenemedik, Kurban sırrının kendi varlığımızdan geçmek olduğunu anlayamadık.

Allah’a kurban olmak nedir bilemedik.

Allah’a yakınlığın ne olduğunu düşünmedik.

Oysa Allah bize şah damarımızdan yakındı, bu yakınlığı anlayamadık, bu yakınlığın kurbiyet olduğunu düşünemedik.

Hayvan kesmeyi kurban sandık.

Kurban'dan içeri kurban'ın ne olduğunu anlayamadık.

“Karrebâ kurbânen” âyetinin sırrına eremedik.

Hayvan kesmekle Allah'a yakın oluruz sandık.

Allah'a yakınlık olan kurbiyet sırrını unuttuk.

Yüzbinlerce hayvanı kestik.

Kendi hayvaniyetimizi kesemedik.

Kendi varlığımızdan geçemedik.

Kurban vardı, kurbandan içeri, anlayamadık.

Kurban vardı, kurbiyete kapı açan, o kapıyı bulamadık.

Allah'ı kendimizden uzakta, gökte bir yerde sandık.

O, her an bizde imiş, bilemedik, fark edemedik.

Kâf Sûresi 16: “Ve nahnu akrebu ileyhi min hablil verîdi.”

Ve nahnu akrebu ileyhi : Biz, yakınlık, yakın, ona,

Min hablil el verîd : Damar, candamarı, şahdamarı,

Meâli: “Biz ona şahdamarından daha yakınız.”

Burada geçen kurb kelimesi farklı anlama geliyordu, kurban kesmek değildi.

Kur'ân'da “kurb” kelimesini kurban kesmek diye çevirdik.

Kâf Sûresinde geçen “kurb” kelimesinin mânâsına eremedik.

Kur'ân'da birçok farklı kelimeyi hep kurban kesmek diye çevirdik.

Farklı anlamları da olabileceğini hiç düşünmedik.

“Hediye” kelimesini kurban kesmek diye çevirdik.

Vücûdumuzun, Allah'ın bize hediyesi olduğunu anlayamadık.

Vücûdları tutanın, Allah olduğunu göremedik.

Vücûdların, Allah’a açılan bir kapı olduğunu anlayamadık.

Vucudlardan, Allah’ın “Hûdâ” ismiyle yol gösterdiğini bilemedik.

Vücûdumuzu sahibine verip, O’na hediye edemedik.

“El hedye -الْهَدْيِ” kurban kesmek. Bakara Sûresi 196

“Bi kurbânin” kelimesini de “bir kurban kesmek” diye çevirdik.

“Kurb” kelimesinin yakınlık olduğunu düşünemedik.

Bu yakınlığın ne olduğunu çözemedik.

Kul ile Allah yakınlığının şuuruna eremedik.

“Bi kurbânin-قُرْبَانٍ” kurban kesmek. Âl-i İmrân Sûresi 183

“Nusuk” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

Tüm günahlardan arınıp, Allah’a teslim olmanın “nusuk-nâsik” olduğunu öğrenemedik.

Varlığından geçip, benliğinden eriyip, kulluk elbisesi giyenin “nusuk-nesike” olduğunu bilemedik.

Varlığından geçip, tüm benlik kirlerinden arınan, kulluk makamına eren kişiye “nâsik” denildiğini hiç duymadık.

“Nusuk” kelimesinin “düzen, intizam, donanım, sistem, ter-tip” olduğunu, tüm âlemin Allah’ın sistemi olduğunu ve o sisteme nasıl teslim olacağımızı öğrenemedik.

“Nusuk-نُسُكٍ” kurban kesmek. En’âm Sûresi 162

“Budn” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

“Budn” kelimesinin “gövde, vücûd, beden” anlamına da geldiğini öğrenemedik.

Vücûdların, Allah’a teslim edilmesi gerektiğini bilemedik.

Vücûdları tutan Zâtın Allah olduğunu bilemedik.

Vücûdlara benim demekle, ne kadar büyük bir gaflete düş-tüğümüzü fark edemedik.

“El budne-الْبُدْنُ” kurban kesmek. Hacc Sûresi 36

“Kalâid” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

“Kalâid” kelimesinin; varlıktaki işaretler, varlıktaki şekiller, süsler, varlığın değerleri olduğunu bilemedik.

Ve tüm bu değerlerin, Allah’a ait olduğunu anlayamadık.

Bizdeki tüm sıfatların, Allah’a ait olduğunun sırrına eremedik, sıfatları sahibine teslim edemedik.

“El kalâid-الْقَلَاِيدُ” kurban kesmek. Mâide Sûresi 2

“Karrebâ kurbânen” kelimesini de “birer kurban kesmek” diye çevirdik.

“Karrebâ kurbânen” kelimesinin, yakınlığın içindeki yakınlık olduğunu çözemedik.

“Kurban var kurbandan içeru” sırrına eremedik.

“Karrebâ kurbânen-قَرَبًا قُرْبَانًا” kurban kesmek, yakın olmak için kurbanlar. Mâide Sûresi 27

Ki buradaki her iki kelime de aynı kökten geliyor, bunu anlayamadık.

Fakat, kelimenin birini yakınlık, birini kurban olarak çevirdik, neden böyle diye kendimize sormadık.

“Keffaret” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

“Keffaret” kelimesinin; “kefarete, arınmak, temizlenmek, gidermek, yok etmek, benlikten, günahlardan arınmak olduğunu, Allah’ın ilmiyle temizlenmek olduğunu hiç düşünmedik.

Kâfir kelimesinden geliyordu anlayamadık.

Allah’a ait olan bedene benim demekle, hakikati örttük, bunun kâfirlik olduğunu bilemedik.

Kendimize varlık isnat etmenin günahından arınmanın, nasıl olduğunu anlayamadık.

Fenâfillah, yâni Allah’ta yok olmanın sırrına eremedik.

Bedenimizin kefareti veremedik.

Allah'a ait olan vücûda benim dememek gerektiğini düşünmedik.

“Keffaret-كَفَّارَةٌ” Kefaret kurbanı. Mâide Sûresi 95

“Venhar” kelimesini de kurban kesmek diye öğrendik.

“Venhar” kelimesinin “enhar” kelimesinden geldiğini bilemedik.

“Enhar” kelimesini, bir nehrin akıp gidişi olarak öğrene-medik.

Gönüllere Allah'ın ilminin aktarılmasının ne olduğunu bilemedik.

Bu âlemin, bir nehir gibi Allah'tan geldiğini, Allah'a akıp gittiğini, göremedik.

Vücûdumuzda olan ilâhî bir akışın sırrını çözemedik.

“Venhar-وَانْحَرْ” Ve el Nhr, kurban kesmek. Kevser Sûresi 2

“Zibhın” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

“Mezheb-Mezbaha” kelimesi de oradan geliyordu, anlamı neydi bilemedik.

“Zibhın” kelimesinin, Hakk'ın yolunda kendinden geçmek, varlığından geçmek, olduğunu idrak edemedik.

Özünü görmek, içini görmek, aslına ulaşmak, olduğunu anlayamadık.

“Zibhın-يَذْبَحْ” kurban kesmek. Saffat Sûresi 107

“En'âm” kelimesini de kurban kesmek olarak çevirdik.

“En'âm” kelimesinin; nimetler, varlıklar, mahlukât, hareketli olan her şey olduğunu düşünmedik. Hacc Sûresi 34

Bu âyetleri neden hep kurban kesmek diye çevirdik? Düşünmedik.

Her bir kelimenin farklı anlamları da var mıydı? Anlayamadık.

Kurban'ı hayvan kesmek sandık.

Kurbîyet sırrına eremedik.

Oysa Kur'ân'da birçok yerde geçen "Kurb" kelimesini yakınlık olarak çevirdik.

Lakin yakınlık nedir, idrak edemedik.

Bu kelimelerinin hepsinin Hazreti Muhammed öncesi kullanan kelimeler olduğunu bilemedik.

Aynısıyla Kur'ân'a neden yansıdığını çözemedik.

Kurban'ın kurbîyet olduğunu, yakınlık olduğunu çözemedik.

Hazreti Muhammed öncesi Hacca gelenler "Zemzem kuyusu yanında Allah adına hayvan keserler, buna kurban derlerdi ve kestikleri hayvanın kanını Kâbe'ye sürerler ve "Allah'ım kurbanımızı kabul et" diye dua ederlerdi.

Hacc Sûresi 37: "Kurbanlıklarınızın kanları ve etleri Allah'a ulaşmaz" âyeti bu olaylar üzere inzal etmiştir diye bilinir.

Evet, çok düşünelim, nedir kurban? Nedir kurbîyet?

Nedir "mukarrebîn" çok düşünelim?

Hayvan kesmek, kurban kesmek midir?

Kurban, hayvan kesmek midir?

Hayvan kesmekle mi Allah'a yakın olunur?

Yoksa kendi varlığını, Hakk'a teslim etmekle mi yakın olunur? Çok düşünelim.

Allah'a olan yakınlık hakikatini anlamak bir ilim üzeredir.

Kur'ân âyetiyle sabittir ki Allah bize şah damarımızdan daha yakındır.

İşte bu yakınlığı anlamak "Kurb-Kurban" kelimesiyle anlatılmak istenmiştir.

Kur'ân; "İlmel Yakîn, Aynel Yakîn, Hakkel Yakîn" âyetleriyle, Allah'a olan yakınlığı anlamamızı bize tavsiye etmiştir.

Ki Allah ile kul arasında mesafe yoktur.

Damla ile deryanın arasında mesafe olmadığı gibi...

İnsan, Allah ayrı kendi ayrı zanneder ve araya zan ile mesafe koyar.

İşte bu mesafeyi kaldırmak kurbiyyet sırrıdır.

İşte toplumda Kurban Bayramında hayvan kesmeyi, kurban kesmek diye biliriz.

Kevser Sûresinde “Li Rabbike Venhar” kelimesini “Rabbin için kurban kes” diye çeviriyoruz.

Kurban sırrına, kurbiyet sırrına, mukarrebın sırrına ermenin ne olduğunu çok iyi düşünmemiz gerekir.

Gelenek haline gelmiş, Kurban denen bayram günü, hayvan kesilir.

O gün çocuklar ayrı bir neşeyle bayram yaparlar.

Çünkü atalardan böyle gelmiştir.

Oysa hayvan kesmek başkadır, kurban sırrı başkadır.

Hayvan kesmekle Allah’a yakın olunmaz.

Hakikatte bayram, varlığından geçerek Allah’a olan yakınlığın ne olduğunu bilmektir.

Allah ile bir olduğunu bilmektir.

Bakara Sûresi 214: “E lâ inne nasr Allâhi karîb.”

Meâli: “Yakınlığı anlamak isteyenlere Allah her zaman yardım eden değil midir?”

Kur’ân’ı incelediğimiz zaman anlıyoruz ki kurban “Yakınlık, akrabalık” anlamındadır.

Peki, hayvan kesmekle Allah’a yakın olabilir miyiz?

Yakınlıktan maksat nedir?

Kul ve Allah birbirinden ayrı mıdır?

Yoksa insan bir zan içinde kendini Allah’tan ayrı mı görmektedir.

Birçok kâmil insan bu yakınlığı şiirlerinde dile getirmişler.

Fuzuli:

“Yılda bir kurban keserler halk-ı âlem îyd için

Dem be dem sâat be sâat ben senin kurbanınam”

Yâni “Halk senede bir kez ibadet için hayvan keserler
ben ise her an Allah’a kurban olarak yaşarım” demiştir.

Yûnus Emre:

“İsmail'im, Hakk yoluna canımı kurban eylerim,

Çünkü bu can kurban sana, ben koç kurbanı neylerim” demiştir.

Kâmil insanlar ne güzel belirtmişler.

Hakikatte kurban; kişinin ben egosundan kurtulması, canının sahibinin Allah olduğunu anlaması ve ona kendini kurban etmesidir.

Kurban'ın hakikat ciheti, kişinin Allah’a olan yakınlık sırrıdır.

Bu yakınlık boyutu mesafesizliktir.

Kişi zanneder ki, kendisi ayrı Allah ayrıdır.

Oysa canlı kitap olan kendi vücûdunu ve varlığın vücûdunu ilmî olarak incelediğinde kişi anlar ki Allah ile arasında bir mesafe yoktur.

Kur’ân’ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki “Venhar” hayvan kesmek anlamında değil, kendi hayvani varlığından geçmek, Allah’a yakınlık sırrına ermek anlamındadır.

İşte Kevser Sûresi 2. âyette “Fe sallı li rabbike venhar-Rab-bine tertemiz bir şekilde bağlı kalarak, sana sunulan İlm-i Tevhîd’i tebliğ et” mesajıdır.

Hakk yolunda, hakikati anlamak isteyenlere vesile olan kâmil bir kimse, gelen talebenin akıl seviyesine göre hakikati açıklar.

Yâni Rabbine en içten, samimi bir duyguyla bağlı olarak gelen talebeye, hakikati en anlaşılır şekilde anlatır.

Hakikat yolunda yetim olanlara hakikatin bilgileri sunulur.

Yetim olanlar, atalarının yargılayıcı inancından rahatsız olup, o inançtan kopan kimselerdir.

İşte kâmil insan, hakikatin bilgilerini bir edeb içinde yetime sunmalıdır.

Çünkü kâmil insan da zamanında yetim durumundayken bir arayışa çıkmıştır.

Ona da bir kâmil insan yardım etmiştir.

Şimdi kendisi de yetim olana yardım etmelidir.

Duhâ Sûresinde sunulan mesaj, kâmil insanın yetime hakikati sunma konusunda nasıl dikkat etmesi ile ilgilidir.

Duhâ Sûresi:

6-

أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ

E lem yecidke yetîmen fe âvâ

E lem yecid ke : Bulmadı mı, kalmadı mı, etmedi mi? Sen,

Yetîmen : Yalnız kalma, arayış hali, atalarının inancından kopan,

Fe âvâ : Barınmak, sığınmak, korunmak, himaye,

Meâli 1: “Sen bir yalnızlık içinde bir arayışta iken, seni himaye etmedi mi?”

Meâli 2: “Sen yetim bir duruma düştüğünde, himaye edildin.”

7-

وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ

Ve vecedeke dâllen fe hedâ

Ve vecede ke dallen : Seni buldu, ayrılmış, kayıp, şaşırmış, sapmış,
Fe hudâ : Hûda, hidâyet, kılavuz, yol gösterme,

Meâli 1: "Sen şaşırmış bir halde iken sana yol göstermedi mi?"

Meâli 2: "Sen atalarının yargılayıcı yolundan sapmış iken, sana hakikatin yolu sunuldu."

8-

وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَى

Ve vecedeke âilen fe agnâ

Ve vecede ke âilen : Ve seni buldu, âile, yokluk, yoksul, ihtiyaç,
yoksun,

Fe agnâ : Sonra zengin kıldı, zenginliğe,

Meâli 1: "Sen hakikatlerin bilgisinden yoksunken, sonra seni ilmin zenginliğine ulaştırmadı mı?"

Meâli 2: "Sen hakikatten yoksun bir halde iken, gönlün ilmî bilgilerle donandı."

9-

فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ

Fe emmel yetîme fe lâ takher

Fe emma el yetime : Bundan sonra, yetim, atalarının inancından kopmuş,

Fe lâ takher : Üzme, kahretme, horlama, küçük görme,
dışlama, tahkir etme,

Meâli 1: "Bundan sonra, atalarının inancından kopmuş olup, bir arayış içinde olanı horlamak yok."

Meâli 2: "Bundan sonra sen yetimlere hakikatleri sun, sakın onları dışlama."

10-

وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ

Ve emmes sâile fe lâ tenher

Ve emmâ es sâile : Amma, fakat, isteyen, soru sormak, sual,
danışmak,

Fe lâ tenhar : Azarlamak yok, çıkışmak, yok, çökertmek yok,

Meâli 1: “Soru sorup araştırana çıkışmak yok.”

Meâli 2: “Nasıl soru sorarsa sorsun, sakın dışlama.”

11-

وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

Ve emmâ bi nimeti rabbike fe haddis

Ve emma bi nimeti : Amma, bundan sonra, nimet, incelik, nitelik,
hakikatler,

Rabbi ke : Rabbinin, seni vücûdlandırان,

Fe haddis : Söylemek, anlatmak, bahsetmek, konuşmak,

Meâli 1: “Bundan sonra, seni vücûdlandırana ait olan ulaştığın hakikatleri anlatmak var.”

Meâli 2: “Artık sen sadece Rabbine bağlı olarak, Rabbinin nimetlerini, varlığın nasıl işlediğini yetim olanlara anlat.”

İşte bu âyetlerde kâmil insana, yetimlere nasıl davranacağı tarif edilir.

Kâmil insan, her an her varlığa Hakk nazarıyla bakar.

Zâhir boyuta, Hakk'ın tezahürü olarak bakar.

Yetimlere böyle bakmayı öğretir.

Her gelene gösterilen saygının Hakk'a olduğunu öğretir.

Sevgiyle bakmanın Hakk'a olduğunu öğretir.

Verilen selamın Hakk'a olduğunu öğretir.

Ettiği hizmetin Hakk’a olduğunu öğretir.

Evvelimiz Hakk’tır.

Âhirimiz Hakk’tır

Görünen Hakk’tır.

Özümüz Hakk’tır.

“Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtin” Hadîd Sûresi 3

Her gelene Hakk nazarıyla bak.

Herkese Hakk’ça davran.

Saygın, sevgin Hakk’ça olsun diye öğretir.

Mûsâ’nın şu kıssasında derin hikmetler sunulur.

İnsan, bu kıssadan çok önemli dersler çıkarmalıdır.

Allah Mûsâ’ya seslenir.

Yâ Mûsâ!

“Hasta idim geldin mi?”

“Aç idim doyurdun mu?”

“Çaresizdim yardım ettin mi?”

“Takatsız idim elimden tutun mu?”

Yâ Rabbi!

“Sen hasta olur musun?”

“Sen aç olur musun?”

“Sen çaresiz olur musun?”

“Sen takatsız kalır mısın?”

Yâ Mûsâ!

“Bir kulum hasta ise ben hastayımdır.”

“Sen ona yardım edersen, bana yardım etmiş olursun.”

“Bir kulum aç ise, ben açımdır.”

“Onu doyurmakla beni doyurmuş olursun.”

“Çaresiz bir kuluma yardım edersen, bana yardım etmiş olursun.”

“Takatsız bir kulumun elinden tutarsan, benim elimden tutmuş olursun.”

Gönüllerini Hakk’a rabıta edenler, sadık olanlardır.

Sıdkıyet makamına erenler, her yerde Hakk’a nazar edenlerdir.

İşte yetim olanlar onlardır.

İşte Kevser’den nasip bulanlar yetimlerdir.

Kevser’i sunacak olanlar da zamanında yetim olan, Kevser’in kâmilleriidir.

Kâmil insan gelen yetimi asla dışlamaz.

Ona anlayışı nisbetince hakikatin bilgisini sunar.

“Fe salli li rabbike venhar” âyetinde işaret edildiği gibi, tüm bedenlerin sahibinin Allah olduğunu unutmadan gelenin gönlüne hakikatin bilgilerini sunar.

Venhar’dan maksat da zaten budur.

Hakikati gönüllere sunmak, akıtmak, tebliğ etmek, aktarmaktır.

Kâmil insan her an Allah’a bağlılık duygusuyla hareket eder.

Çevresine gelenlere de hakikatleri onların meşreplerine göre anlatmaya çalışır.

Eğer, ataların yargılayıcı inancından kopmuş, kendi çıkarı için hareket etmeyen samimi bir gönül taşıyan bir yetim gelirse, ona olan emeği daha farklı olur.

Kâmil insanlar, İlm-i Ledün erleridir.

Onlar, İlm-i Ledün’den nice hakikatleri, gönülleri uygun olanlara adım adım açarlar.

“Fe salli li rabbike venhar” âyeti onlara olan sesleniştir.

“Rabbini hiç unutmadan gelen yetimlere hakikatleri sunmalısın” uyarısını hiç unutmazlar.



إِنَّ شَانِيكَ هُوَ الْأَبْتَرُ

İnne şânieke huvel ebter

İnne şânie ke : Muhakkak, nefret, ayıplayan, kin, buğz, öfke,
sen,
Huvel ebteru : O, kesik, eksik, zelil, anlamaktan uzak,
hayırdan yoksun,

Meâli 1: “Muhakkak ki senin anlattığın hakikatlere karşı içinde kin taşıyan o kimse, hakikatleri anlamaktan uzaktır.”

Meâli 2: “Hakikatin yoluna tâbi olmayanlar, mânâdan uzaktırlar.”

Meâli 3: “Senin sunduğun ilme karşı tavır alanlar, hakikati anlayamazlar.

Meâli 4: “Senin sunduğun ilme karşı içlerinde öfke taşıyanlar, ebterdirler.”

Meâli 5: “İlm-i Tevhîd yolundan kopanlar, senin sunduğun ilmi gönüllerinde bulmamışlardır.”

Meâli 6: “Kendi yargılayıcı inançlarına dönenler, hakikat yolundan düşeceklerdir.”

Meâli 7: “Senin sunduğun İlm-i Ledün’ü gönüllerinde yeshertemeyenler, hakikat yolunda kendi benliklerine geri düşeceklerdir.”

Bu bölümde geçen “ebter” kelimesini iyi anlamalıyız.

Bu sûrenin, Hazreti Muhammed’in soyunun kesildiğini iddia edenlere cevap olarak nuzûl ettiği söylenir.

Hazreti Muhammed’in erkek çocukları vefat ettiği için, “soyu kesildi, ebter oldu” dediler.

Ebter, soyu kesik anlamına gelir.

Beter oldu kelimesi de buradan gelir.

Hazreti Muhammed zamanında ve öncesinde, bâtıl alanda yaşayanlar, bir insanın erkek evladı vefat ettiğinde, başka bir erkek evladı yoksa soyunun kuruduğuna inanılırdı.

Soyu kuruyanın davasının da kuruyacağına, biteceğine inanılırdı.

Burada soy meselesini iyi anlamalıyız.

Hepimizin soyu Allah'tır.

Hepimiz Allah'tan geldik, O'na dönmekteyiz.

Asıl ebterlik, soyumuzu unutmaktır.

Hepimizin tek soyu vardır, O da Allah'tır.

O soydan düşenler, kibre düşenlerdir.

Asıl ebter olanlar, "İnne şânieke huvel ebter" içinde kibir, öfke, hiddet, benlik taşıyanlardır.

İnsanın içindeki Kâbil boyutu, insanın hakikat yolundan ebter eder.

Yâni koparır, düşürür, uzaklaştırır.

İnsan içinde hem Kâbil'i hem Hâbil'i taşır.

Kâbil, kişinin kendindeki olumsuz duygularıdır.

Hâbil ise olumlu duygulardır.

Kur'ân'da geçen Hâbil ve Kâbil kıssası iyi anlaşılmalıdır.

İnsan kendindeki olumsuz, zararlı, duygu ve düşünceleri yok etmeden Kevser makamlarıyla tanışamaz.

İnsan her zaman kendini muhasebe etmelidir.

Kendini Kevser makamından ebter eden, Kâbil duygularını kontrol etmelidir.

Kendini gaflete düşüren her şeyi inceden inceye düşünmelidir.

Gurur, kibir, öfke, hiddet, hasetlik, fesatlık gibi duyguları iyi tanımalıdır.

Bu duyguların kendini nasıl bir ateşe düşürdüğünü anlayabilmelidir.

Bu duyguların Kâbil olduğunu anlamalıdır.

Kıssada Kâbil Hâbil'i öldürdü diye anlatılsa da bunun hakikati bambaşkadır.

Kâbil Hâbil diye bir kişiyi öldürmedi.

Kâbil kendindeki Hâbil'i öldürdü.

Lütfen düşünelim, içimizde neleri öldürüyoruz, neleri yersertiyoruz?

Aklımız, gönlümüz, bizi Kevser boyutundan ebter eden, hangi duygularla meşgul?

Lütfen düşünelim; duygularımız ve duygularımızdan kaynaklanan yaptıklarımızla, kendimizde neleri öldürüyoruz, neleri aktif ediyoruz?

Lütfen düşünelim; olumlu ya da olumsuz düşüncelerimiz, bizdeki hangi duyguları öldürmeye başlıyor, hangi duyguları hareketlendiriyor?

Duygular, nedir duygular?

Duygularımız Hâbil ya da Kâbil boyutu olabilir mi?

Duygularımızdan gelen davranışlarımız, Hâbil ya da Kâbil boyutu olabilir mi?

Kendimizdeki olumlu, güzel duygular nedir?

Kendimizdeki olumsuz, zararlı duygular nedir?

Bu duygular nereden gelir?

Her davranışın altında, duygular yatıyor olabilir mi?

Hangi duygularımız bize hâkimdir.

Hangi duygularımızla hareket ederiz.

Dünyaya geldiğimizde, hem olumlu hem de olumsuz duygular, değişik tohumlar misali "DNA" yazılımımızda vardır.

Hangi duygularımızı beslersek, sularsak, düşüncelerimiz, hâl ve hareketlerimiz ona göre şekillenir.

Ve bizden Hâbillik ya da Kâbillik açığa çıkar.

Bu duyguların çocukta aktif olması, anne babanın davranışları ve sözleri, çevrenin davranışları, sözleri, aktarılan bilgiler ve olaylar ile yakın ilgilidir.

Anne baba; kavga ederse, dedikodu yaparsa, birilerini kötülerse, öfkeli ise, kavgacı ise, çalarsa çırparsa, bunlara şahit olan çocuğun kendi içinde Kâbil boyutu aktif olmaya başlayabilir mi?

Anne baba; şefkatli, yardımsever, koruyucu, sevgi dolu, tatlı dilli, çalışkan, üretken ise, bunlara şahit olan çocuğun kendi içinde Hâbil boyutu aktif olmaya başlayabilir mi?

Evet, başlayabilir.

Hâbil Kâbil kıssası buna işaret eder.

Nedir kişideki Hâbil, Kâbil boyutu?

Nedir, Kâbil'in Hâbil'i öldürmesi?

Nedir bir kıskançlıkla gelen öldürme olayı?

Bir kişi bir kişiyi mi öldürdü?

Yoksa bir kişi kendindeki Hâbil boyutunu mu öldürdü?

Kâbillik bir kişide açığa çıkarsa, hangi duyguları ölmeye başlar.

Vücûdumuza:

Hâbil mi hakîm, Kâbil mi?

Mûsâ mı hakîm, Firavun mu?

İbrâhîm mi hakîm Nemrut mu?

Kâbil Kevser'den ebter eder.

Firavun Kevser'den ebter eder.

Nemrut, Kevser'den ebter eder.

İnsan kendini hakikatten ebter eden her şeyden uzak olmalıdır.

Kendindeki Kâbil'i iyi bilmelidir.

Firavun, Nemrut Kâbil'in çocuklarıdır.

Hâbil Kâbil bedenimizdeki duygulardır.

Âdem'in çocuklarıdır.

Hâbil Kâbil, vücûd boyutumuzdaki olumlu ya da olumsuz duygulardır.

Bu duyguları iyi tanımalıyız.

Hangi duygumuz bizi esir alırsa, diğer hangi duygumuz ölmeye başlar.

Eğer "kıskançlık" duygumuz bizi esir alırsa, "güvenmek, örnek almak, birliktelik" duygumuz ölmeye başlar.

Eğer "gaddarlık" duygumuz varsa, "merhamet" duygumuz ölmeye başlar.

Eğer "nefret" duygumuz varsa, "sevgi, şefkat" duygumuz ölmeye başlar.

Eğer "kavga, hiddet" duygumuz varsa, "barış, kardeşlik" duygumuz ölmeye başlar.

Eğer "kötülük" duygumuz varsa, "iyilik" duygumuz ölmeye başlar.

Eğer "fesatlık, hasetlik" duygumuz varsa, "birleştiricilik, beraberlik" duygumuz ölmeye başlar.

Eğer "hırsızlık, çalıp, çırpma" duygumuz varsa, "emaneti sahibine verme, hakkını verme, emek" duygumuz ölmeye başlar.

Bizim Hâbil boyutumuz; iyilik, şefkat, sevgi, merhamet, tevazü, barış, çalışkan, gibi olumlu pozitif duygularımızdır.

Kâbil boyutumuz ise; kötülük, gaddarlık, zalimlik, savaş, nefret, kıskançlık gibi olumsuz, negatif duygularımızdır.

Hangi duygularımız ön planda ise, onun zıttı olan duygular, pasif olmaya, ölmeye başlar.

Biri hakkında; bir dedikodu yapıp arkasından çekiştirdiğimizde, hangi duygularımızı öldürüyoruz, lütfen düşünelim.

Bize; kıskançlık, fesatlık, öfke, nefret, gibi duygularımız hakîmse, hangi duygularımız ölüyor, lütfen düşünelim.

“Sâlih insan olma yolunda mıyım yoksa zalim insan olma yolunda mıyım? lütfen düşünelim.

“Merhametli, şefkatli, koruyan biri miyiz, zalim, acımasız biri miyiz?” lütfen düşünelim.

Lütfen düşünelim: “Bize Hâbil boyutu mu hakîm, Kâbil boyutu mu?”

Kur’ân çok güzel bir mesajla, Hâbil ile Kâbil boyutuna işaret eder.

Mâide Sûresi:

27- Onlara Âdem’in oğullarının hakikatlerinden bahset. Hani onlar Hakk’a yakınlığı anlamak için bir yakınlık içinde olmuşlardı. Onlardan birinin hareketleri uygun, diğerinin uygun değildi. Dedi ki: Seni mutlaka öldüreceğim. Diğeri dedi ki: Doğrusu ben sadece Allah’a yönelir, fenalıklardan sakınırım.

28- Eğer sen beni öldürmek için gelirsen, ben tüm varlığı vücûdlandırıran Allah’a saygımdan dolayı seni öldürmek için gelmem.

29- Ben kendi fenalarımдан tövbe etmeyi isterken, sen kendi fenalarımla beni öldürürsen, ateşe sahip olursun ve işte zalimliğinin karşılığı da budur.

30- Sonra da o kendi hevâsına uydu, kardeşini öldürmek için davrandı, sonra da onu öldürdü. Böylece hüsrana uğrayanlardan oldu.

31- Sonra da Allah’ın var ettiği bir karga ortaya çıktı, yeri eşeledi. O kardeşinin cesedine ne yapacağını onu görerek

anladı. Dedi ki: Yazıklar olsun bana! Kardeşimin cesedine ne yapacağım konusunda bu kargadan bile aciz oldum. Sonra da pişman olanlardan oldu.

Kimin içinde; zarar verme, zalimlik yapma duygusu varsa, onda Kâbil'lik aktiftir.

Kimin içinde; merhamet, sevgi, şefkat, yardımseverlik duygusu varsa, onda Hâbil'lik aktiftir.

Merhamet ehli, asla kimseye zarar vermez, kimsenin hakkını yemez.

Zalim kimse ise, hep kendi çıkarını düşünür ve ölümü unutarak yaşar ve bir zalimlik içinde yaşar.

Kâbil, çevresine zalimlik yapan kişidir.

Hâbil, çevresine merhamet, şefkat, iyilik yapan kişidir.

Peki, kargadan murat nedir.

Gurâben yebhasu: karga, arayış, bakıyor, eşelemek,

Gurb “ غُرَاب ”: Garga, Karga

Gurâben-Gurûb- Gurb- Gar- Garib- Gurbet- Garga aynı kökten gelen kelimelerdir.

Batma, batış, kaybolmak, gömülen, pasiflik, karanlığa geçmek, uzaklaşmak, mağara, gibi anlamlara gelir.

Bizlere burada çok güzel bir mesaj verilmiş.

Her kimde; Kâbillik duyguları var ise, o kişide Hâbillik duyguları kaybolmaya başlar, pasif olmaya başlar.

İşte o kişide; tekrar Hâbillik duyguları oluşması için, yeri deşeleen bir karga misali o kişi, kendindeki olumlu duyguları aktif edebilmesi gerekir.

Yâni kendi aslını tanıması, kendine arif olması, Allah'a yönelmesi ve kendini yaratan Allah'a her şeyiyle teslim olması gerekir.

“Dedi ki: Seni mutlaka öldüreceğim. Diğer dedi ki: Doğrusu ben sadece Allah’a yönelir, fenalıklardan sakınırım.”
Mâide Sûresi 27

Olumlu duygular derinlerde kalıp, olumsuz duygular bedene hakîm olduğunda, olumsuz duyguları nasıl pasifleştirmek, olumlu duyguları nasıl aktifleştirmek gerektiğini, çok iyi düşünmemiz gerekir.

Ve ilimsel keşiflerle ve gönülsel yolculukla, bunu nasıl başarabiliriz, çok iyi düşünmemiz gerekir.

Birçok olumsuz duyguları bitirmek için, Kur’ân’da sunulan karganın yeri eşelemesiyle nasıl bir derin mesaj veriliyor, anlamamız gerekir.

Zalimlik duygusunu yenmenin yolunu keşfetmeliyiz.

“DNA” kodlarının derinliklerinden, neleri aktif, neleri pasif hâle getirebiliriz, bunun için bizlere karga misaliyle ne mesaj veriliyor? Bunu çok ama çok iyi düşünmeliyiz.

Karga kardeş:

Nedir senin sırrın?

Kur’ân’da anılıyorsa senden gelen mesaj nedir?

Maide Sûresi 31: “Gurâben” “غُرَابًا”

“Sonra da Allah’ın var ettiği bir karga ortaya çıktı, yeri eşeledi. O, kardeşinin cesedine ne yapacağını onu görerek anladı.”

Bu eşelemedeki derin mesaj nedir ey karga kardeş?

Ey karga! Sen insanoğluna ne mesajlar sunuyorsun?

Unutmayalım, Hâbillik Kâbillik bizdedir.

Ve asla unutmayalım:

Bilgiler ve öğretiler, hislere-hissetmeye

Hisler, yoğunlaşmış duygulara

Duygular isteklere

İstekler düşüncelere

Düşünceler; âlâkaya, plan yapmaya
Plan yapma; karar verme ve uygulamaya
Uygulama; eylemlere, davranışlara, hallere dönüşür.
İşte eylem, davranış, hallerimiz, ya iyilik ya da kötülük
üzeredir.

İşte Hâbillik Kâbillik burada gizlidir.
İşte, Kâbil çevresine zalimlik yapan kişidir.
Hâbil, çevresine Allah'ı unutmadan yaklaşan kimsedir.
Kâbil halinde yaşayanlar asla huzurlu değildir, işte ce-
hennem onlardır.

Hâbil halinde yaşayanlar huzurludurlar, işte cennet onlardır.
Kâbil olan, Kevser'den ebter olacaktır.
Hâbil olan, Kevser'den nasip bulacaktır.
Şimdi düşünelim; "biz Hâbil'miyiz, Kâbil'miyiz?"
Kur'ân'da belirtildiği gibi Hâbil gibi davranabiliyor muyuz?
Hâbil gibi söyleyebiliyor musun?
Hâbil'in makamına erebiliyor musun?
Hâbil neden öyle söyledi, anlayabiliyor musun?
Hâbil olmak kolay değildir.
Muhabbetullah makamına ermek kolay değildir.
Hâbil'in gibi söylemek hiç kolay değildir.
Kâbil Hâbil'i öldürmek için geldiğinde, öyle söyledi:
"Sen bana kötülük için gelsen de ben sana kötülük için
gelmem."

"Senin içinde öldürme duygusu olsa da ben böyle duygu-
lardan Allah'a sığınırım."

Hâbil gibi söylemek gerekir.
Hâbil gibi davranmak gerekir.

Hâbil'in makamına ermek gerekir.

Duygu ve düşüncelerimiz Hâbil gibi olmalıdır.

Davranışlarımız Allah'ı unutmadan olmalıdır.

Biri bizim âleyhimizde konuşsa, bizi kötülese, ne düşünürüz, ne yaparız?

İlk andaki tepkimiz nasıl olur?

İlk andaki duygumuz nasıl olur?

Duygularımız şöyle olabilir mi?

"O beni kötülese de ben yine de onun âleyhinde konuşmam."

"O benimle alay etse de ben etmem."

"O beni aşağılasa da ben onu aşağılamam."

Çünkü onun bedeninde de Allah var.

Her bedende Allah'a nazar eden kimse, birine kötülük yapabilir mi hiç.

Kötü düşünebilir mi hiç?

Zarar verebilir mi hiç?

Her insan kendine sormalı, "ben Hâbil'miyim, Kâbil'miyim?" diye.

Hâbil, sevginin, saygının, her varlıkta Allah'a nazar etmenin makamıdır.

Hâbil, Allah'ın ipine sımsıkı sarılma makamıdır.

Her varlık Allah'ın ipidir.

Her varlık Allah'ın zâtının göstergesidir.

Allah 'Habl-i Verid'dir.

Allah her insanı her varlığı zâtıyla kuşatmıştır.

İnsan, kendi bedeninin sahibi olan Allah'ı unutmadan yaşamalıdır.

İşte bu duygular Hâbil duygularıdır

Kâbil ise, Allah'tan kopuk yaşamaktır.

Kâbil, öfkenin, hiddetin, kavganın yeridir.
Kâbil, kıskançlığın yeridir.
Kâbil, hor bakmanın duygusudur.
Kâbil, zulüm vermenin yeridir.
Kâbil, kibrin, şirkin yeridir.
Kâbil, her zaman zalimlik duygusuyla yaşamamanın yeridir.
Firavunluk, nemrutluk Kâbil olmaktır.
Anlıyoruz ki Hâbîl; sevgi boyutudur, muhabbet boyutudur, teklik suur boyutudur.
Kâbîl ise; zulüm boyutudur, ikilikte kalma boyutudur, katletme boyutudur, kibir boyutudur, kıskançlık boyutudur.
Hâbil Kâbil kıssasında her ikisi de Allah'a inanıyorlardı.
Lâkin birinde Allah'a teslimiyet vardı.
Diğerinde zannına, çıkarına teslimiyet vardı.
Birinde sevgi vardı.
Diğerinde hiddet.
Birinde her varlıkta Ekber olanı görmek vardı.
Diğerinde kendini yüce görmek.
Birinde tevekkül vardı.
Diğerinde isyan etmek.
Birinde öze bakış vardı.
Diğerinde toprak boyutunda kalmak.
Oysa her ikisi de Allah'a inanıyordu.
Ama birinin inancı onu kibre düşürdü.
Diğerinin imanı ona teslimiyeti getirdi.
Amaç şahit olmak.
İnançta kalmak değil.
Amaç eminlik makamına ermekti.

Kuru kuruya bir inançta kalmak değil.
Amaç her varlıkta Allah'a nazar etmektir.
Varlığın toprak boyutunda kalmak değil.
Amaç Hâbil makamına ermekti
Kâbil durumundan kurtulmaktır.
İnançta kalmak yetmiyordu.
İman boyutuna yâni eminlik boyutuna ermek gerekiyordu.
Maksat ulvî duygulara erişmektir.
Zanlar içinde kalmak değildir.
İnanç boyutunda kalanın inancı kendi çıkarı için olacaktı.
Onun Allah'a yönelişi, Allah için değil, kendisi için olacaktı.
Hâbil olan ise Kevser ırmağından içecekti.
Onun her şeyi Allah için olacaktı.
Hâbil, Kevser'e dalandı.
Kâbil, kibirde kalandı.
Hâbil, sevgiyle davranandı.
Kâbil, öfkeyle saldırandı.
Hâbil, ilâhi aşka erişendi.
Kâbil, hevayı aşk zannedendi.
Hâbil, kendinin fâni olduğunu bilendi.
Allah'ın bâki olduğunu bilendi.
Kâbil fenânın, bekânın sırrına eremeyendi.
O sadece kendi çıkarı için yaşıyordu.
Hâbil olan, Halk'ta Hakk'a nazar edendi.
Hâbil olan, her yerin sahibi olan Allah'a teslimiyet içinde yaşıyordu.
Hâbil olan Allah'tan gayrı görmeyendi.
Hâbil olan Hâbil gibi söylerdi.

O dile erişmek gönöl evinde Allah'a secde etmekle mümkün.

Allah her varlıkta tecellileriyle her an kendini gösteriyordu.
Bunu görebilmek için, Hâbil makamına ermek gerekiyordu.
Rabıta boyutuna ermek gerekiyordu.

Her varlıkta Fâil olan, Mevsûf olan, Mevcûd olanın Allah olduğuna şahit olmak gerekiyordu.

Her varlıkta işleyen Allah idi.

Her varlıkta sıfatların sahibi Allah idi.

Tüm bedenleri tutan Allah idi.

İşte bunlara şahit olmak Hâbil olmak idi.

Hâbil olmak elbet kolay değildir.

Arınmak, temizlenmek, şahit olmak elbet kolay değildir.

Hakk üzere bakmak, her baktığında Hakk'a nazar etmek elbet kolay değildir.

Akıllar değişmeden, bakışlar değişir miydi hiç?

Hakikate ermeden, davranışlar değişir miydi hiç?

Hâbil olmak kolay mıydı hiç?

Hâbil gibi söylemek için ilâhi aşka erişmek gerekiyordu.

Her zaman aşk içinde davranmak gerekiyordu.

Hâbil olan, gönöl kırar mı hiç?

Hor, hâkir bakar mı hiç?

Senlik benlik içinde olur mu hiç?

Onun için Hâbil Kâbil'e ilâhi aşkla davrandı.

Kâbil ona saldırsa da o ona saldırmadı.

Hakk gözüyle nazar eden saldırabilir mi hiç?

Saldırmak aklından geçebilir mi hiç?

Zarar vermek aklına düşebilir mi hiç?

Hâbil gibi davranmak gerekirdi.

Hâbil gibi söylemek gerekirdi.

Hâbil olan sevgi dolu, edeb dolu söyleyebilirdi.

Karşısındaki kişinin bedeninde Hakk'ı gören edeb içinde söyleyebilirdi.

Hâbil olmanın sırrı buydu işte.

Îlâhi aşk buydu işte.

Amaç kendimizdeki Hâbil'e erişmektir.

Hâbil gibi davranmaktır.

Hâbil olanlar Kevser'e erişecektir.

Kevser'e erişenler Allah'a rabıta olacaktır.

O rabıtadan asla ebter olmayacaklardır.

Kâbillikte kalanlar firavunluğa, nemrutluğa kayacaklardır.

Ve Allah yolundan ebter olacaklardır.

Gönüller Allah sevgisinden kopacaktır

Gönüller Allah şuurundan kopacaktır.

İşte asıl ebterlik Kâbilê uymaktır.

Hakikat yolundan kesilmektir, düşmektir.

Hazreti Muhammed'in soyu hiç ebter olabilir mi?

O mânâ boyutudur, mânâ hiç ebter olur mu?

Hazreti Muhammed'in soyu gönülden gönüle akar gelir.

Hazreti Muhammed'in oğlu vefat etti diye, soyu ebter oldu diyen Mekkeli müşrikler, soyun erkekten geldiğini zannediyorlardı.

Hazreti Muhammed'in soyu, kızı Fatıma ve damadı Ali'den devam etmektedir.

Mekkeli müşrikler soyun erkekten geldiğine inanırdı.

Hatta bu meâllere de yansımıştır.

Kadını insan yerine koymayan, insan denilince erkek anlaşılan bir toplumun inancı iyi anlaşılmalıdır.

Neden kadını görmezlikten geldiler?

Kadınları insan yerine koymayan zihniyetlerin inançları nasıl olur da meâllere yansır?

Okuyalım ve inceleyelim.

Târık Sûresi 6: “Hulika min mâin dâfik.”

Hulika : Yaratıldı, halk edildi, var edildi,
Min mâin : Sudan, bir sudan, ilim, damla, hücre, yumurtadan,
Dâfik : Gömme, ekilen, düz, akan, atılan, dökülen meni,

Meâli: “Dökülen bir meniyle birleşen yumurtadan yaratıldı.”

Bu âyeti bazı müellifler şöyle meâl etmişlerdir.

Diyanet İşleri Meali (Yeni): Fıskırıp çıkan bir sudan yaratıldı.

Kur’an Yolu (Diyanet İşleri): O, atılan bir sudan yaratıldı.

Muhammed Esed Meali: O spermalı bir sıvıdan yaratılmıştır

Başka bir âyeti inceleyelim.

İnsan Sûresi 2: “İnnâ halaknel insâne min nutfetin emşâcin nebtelîhi fe cealnâhu semîan basîrâ.”

İnnâ halakna el : Muhakkak ki, doğrusu, yarattık, halk ettik,
insane insan,
Min nutfetin : Nutfe, bir damla, öz taşıyan hücre,
Emşâcin : Gametler, iki hücrenin birleşmesiyle,
Nebtelî-hi : Onu, çıkma, meydana gelme,
Fe cealnâ hu : Sonra, öyle ki, kıldık, yapıldı, düzenlendi, o,
Semian basiran : İşitmek, görmek,

Meâli: “Biz insanı, iki hücrenin birleşmesiyle, öz taşıyan bir nutfeden yarattık. Sonra onu işitici, görücü bir hâlde düzenledik.”

Bazı müellifler bu âyeti de şöyle meâl etmişlerdir.

Diyanet İşleri Meali (Yeni): Şüphesiz biz insanı, karışım hâlindeki az bir sudan (meniden) yarattık ve onu imtihan edeceğiz. Bu sebeple onu iştir ve görür kıldık.

Muhammed Esed Meali: Şüphesiz, [sonraki hayatında] denemek için insanı katışık bir sperm damlasından yaratan Biziz: Biz, onu iştirme ve görme (duyuları) ile donatılmış bir varlık kıldık.

Yaşar Nuri Öztürk Meali: Doğrusu, biz insanı karışım olan bir spermden yarattık. Halden hale geçiririz onu. Sonunda onu iştirici, görücü yaptık.

Şimdi başka âyeti inceleyelim.

Yâ-Sîn Sûresi 77: “E ve lem yerel insânü ennâ halaknâhu min nutfetin fe iza huve hasîmun mubîn.”

E ve lem yera el insân	: Görmüyorlar mı, insanı,
Ennâ halaknâ hu	: Nasıl, halk ettik, yarattık, var ettik, o, kendisi,
Min nutfete	: Bir nutfе, öz taşıyan, hücre, zigot,
Fe iza huve	: Fakat, sonrada, o,
Hasîm mubîn	: Hasım, ayrı gören, ben benim diyen, açıkça,

Meâli: “İnsan, bir öz taşıyan bir hücreden onu nasıl var ettiğimizi bakıp da görmez mi? Fakat o kendini o özden ayrı görüp, açıkça ben benim der.”

Bazı müellifler bu âyeti de şöyle çevirmişlerdir.

Diyanet İşleri Meali: İnsan, bizim, kendisini az bir sudan (meniden) yarattığımızı görmedi mi ki, kalkmış apaçık bir düşman kesilmişti.

Diyanet Vakfı Meali: İnsan görmez mi ki, biz onu meniden yarattık. Bir de bakıyorsun ki, apaçık düşman kesilmiş.

Muhammed Esed Meali: İnsan bilmez mi ki kendisini [tek] bir sperm damlasından yaratırız; ve o anda kendisini düşünme ve tartışma yeteneği ile donatılmış görür.

Süleyman Ateş Meali: İnsan, bizim kendisini nasıl bir nutfe(sperm)den yarattığımızı görmedi mi ki, şimdi apaçık bir hasım kesildi?

Yaşar Nuri Öztürk Meali: Görmedi mi insan, kendisini bir spermden yarattığımızı! Bir de bize açık bir hasım kesilmiştir o.

Mekkeli müşrikler çocuğun erkeğin menisinden yaratıldığına inanırlardı.

Kadının bir tarla olduğuna, erkeğin fışkıran sıvısından, kadının tarlasına tohum atıldığına ve oradan bebeğin yaratıldığına inanırlardı.

Ne yazık ki bu inanç incelendiğinde, görüleceği gibi meâllere de yansımıştır.

Hazreti Muhammed'in erkek çocuğu vefat edince de soyu kesildi, ebter oldu dediler.

Acı olan şu ki meâlleri layıkıyla çeviremedik.

Bizlere hep erkekerkil zihniyete göre mealler sundular.

Kadını insan yerine koymadılar.

Kadın erkek eşit değil dediler.

Kadının rûhu yok dediler.

Kadından imam olmaz dediler.

Erkek kadından üstündür dediler.

Çocuk erkekten olur dediler.

Peki, Kur'ân'da hakikatler böyle mi?

Yoksa mealleri kendi anlayışlarına göre mi yaptılar?

Çocuk, yalnızca erkeğin fışkıran menisinden yaratıldı diye sundular.

Oysa böyle değildi, Kur'ân böyle demiyordu.

Kur'ân; dökülen bir meniyle birleşen yumurtadan yaratıldı diye bildiriyordu.

Çocuk, kadının yumurtası ve erkeğin sperminden birleşen hücreden yaratıldı diye bildiriyordu.

Kur'ân kadını bir insan yerine koyuyordu.

Kadın erkek eşittir diyordu.

Ama meâller nasıl çevriliyordu?

Hazreti Muhammed; “kadın erkek eşittir, kadın da insandır” dediğinde onunla alay etmişlerdi, ona gülmüşlerdi.

Hâlâ kadını insan yerine koyuyor muyuz?

Kadın erkek eşittir diyebiliyor muyuz?

Kadına hak ettiği makamı verebiliyor muyuz?

Meâlleri doğru çevirebiliyor muyuz?

Erkekleri üstün gören inançlar meâllere de bunu yansıttılar.

Hazreti Muhammed zamanında müşrikler, kadınları eşya yerine koyarlar, erkek kadından üstün derlerdi.

Oysa Hazreti Muhammed “kadın erkek eşittir” mücadelesini verdi.

Nisâ Sûresi 34. âyetin baş kısmını inceleyelim.

Nisâ Sûresi 34: “Er ricâlu kavvâmûne alâ en nisâi bi mâ faddalallâhu badahum alâ badın ve bi mâ enfekû min emvâlihîm.”

El ricâlu	: İleri gelen, ehil kimse, devlet adamı, er kişi,
Kavvamûne	: Bakıcı, koruyucu, idareci, yetiştiren, yardımcı,
Alâ en nisâi	: Karşı, göre, için, nefsinin bilme yolunda olanlar, kadınlar,
Bi mâ faddala Allah	: Sebebiyle, dolayısıyla, lütuf, değer, fazilet, Allah,
Bada hum ala badın	: Onların bir kısmı, bazıları, bazılarına, birbirlerine,

Ve bi mâ enfeku : Sebebiyle, dolayısıyla, vermek, infak etmek, teslim etmek,

Min emvâli him : Kendi varlığı, mallarından, değerlerinden,

Meâli: “Ehil kimseler; nefsinin bilme yolunda olanları hakikatleri anlamaları için yetiştirirler. Onlar birbirlerine Allah’ın lütuflarını anlamak istediklerinden dolayı yardımcı olurlar ve onlar kendi varlıklarının sahibini bilip infak ederler.”

Şimdi bu âyetin meâllerini farklı müelliflerden inceleyelim.

Abdulgazi Gölpinarlı Meali: Erkekler, kadınlardan üstündür, çünkü Allah onları birçok şeylerde kadınlardan üstün etmiştir, çünkü onlar, kadınları, mallarıyla geçindirirler, doyururlar; iyi kadınlar da itaatli olurlar.

Diyanet Vakfı Meali: Allah’ın insanlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılması sebebiyle ve mallarından harcama yaptıkları için erkekler kadınların yöneticisi ve koruyucusudur.

Mehmet Okuyan Meali: Allah’ın onlardan (insanlardan) bir kısmını diğerlerine (farklı oldukları noktalarda) üstün kılması ve (bir de) mallarından harcama yapmaları sebebiyle erkekler, kadınların koruyucusudur.

Süleyman Ateş Meali: Allah, insanları birbirinden üstün kıldığı ve mallarından harcayıp kadınların geçimini sağladıkları için erkekler, kadınlar üzerinde yöneticidirler.

Yaşar Nuri Öztürk Meali: Erkekler; kadınları gözetip kolayıcıdırlar. Şundan ki, Allah, insanların bazılarını bazılardan üstün kılmıştır

Görüldüğü gibi müellifler erkeğin kadından üstün olduğu algısını veriyorlar.

Maalesef müşriklerin üstünlük inancı meâllere yansımıştır.

Aslında kelime kelime incelediğimizde bunun böyle olmadığı görülecektir.

“Er ricâlu kavvâmûne alâ en nisâi bi mâ faddal.”

Şimdi kelime kelime bunu inceleyelim.

Önce “Ricâl” kelimesini inceleyelim.

Ricâl kelimesinin erkek olarak çevrilmesi ne kadar doğru olabilir?

Ricâl; konusuna vâkıf olan, aslına rücu etmiş olan, kâmil insan anlamındadır.

Devletin ricâli dediğimizde, Devletin erkekleri demek de-ğildir.

Devleti yöneten konusuna vâkıf olan kimseler demektir.

Şimdi “Kavvam” kelimesini inceleyelim.

Kavvâm kelimesi; olgunlaştıran, bakan, idare eden, oluş-turan, yetiştiren demektir.

Kıvamına geldi sözü buradan gelir, yetiştirdi, olgunlaştı de-mektir.

Nisâ kelimesini inceleyelim.

Nisâ kelimesinin bir anlamı da kadın demektir, başka an-lamları da vardır.

Nâs; ünsiyete erişmiş, kendini bilmiş, nefsini bilmiş, insan, nâsa erişmiş, değerlere erişmiş anlamındadır.

Nisâ; insan olma yolunda olan, değerler yolunda olan, nef-sini bilme yolunda olan demektir.

İncelendiği zaman görülecektir ki “nâs- النَّاسُ” ve “nisâ-النِّسَاءُ” aynı harflerle yazılmıştır.

Nâs; “Nûn-Elif-Sin” harfleri ile yazılmıştır.

Nisâ; “Nûn-Sin-Elif” harfleri ile yazılmıştır.

Bunu yazan kâmil kimse bir şeye işaret etmiştir.

Faddal kelimesini inceleyelim.

Fadal kelimesi, fadıl, fazıl kelimesi ile bağlantılıdır.

Fadıl kelimesi üstün demek değildir, değerler, fazilet, erdem, lütuflar anlamlarına gelir.

İşte kelime kelime incelediğimiz zaman, erkek kadından üstündür diye bir anlam oluşmuyor.

Kadını aşağı gören zihniyetler, erkekten gelen meniye çocuğun oluştuğu sıvı olarak gördüler.

Ve bu inanç meâllere yansdı.

Hazreti Muhammed'in beşerde soyu, kızı Fatma'dan devam etti.

Ama mânâda soyu, onun yoluna tâbi olan Ehl-i Tevhîd'den devam etti.

Hazreti Muhammed yaşadığı topluma hakikatleri gece gündüz anlattı.

O günün toplumu da Allah'a inanıyordu, ibadetlerini yapıyordu.

Ama Hazreti Muhammed'in anlattığı hakikatler o günün toplumuna ters geldi.

O "kadın erkek eşittir" dediğinde o günün inanç grupları bu söz karşısında alay ettiler.

O "kölelik cariyelik yoktur" dediğinde, güldüler, alay ettiler.

"Köle Bilal ile biz bir olabilir miyiz?" dediler güldüler.

"Allah göklerde bir yerde değil, O size şah damarınızdan yakındır, O sizdedir" dediğinde, onlara ters geldi.

Çünkü onlar, kendilerinin dışında olan bir yerlerde olan Allah'a inanıyorlardı.

"Allah kötülük vermez, Allah şer vermez" dediğinde, onların kader inancına ters geldi.

Onlar hayır da şer de Allah'tandır diye inanıyorlardı.

"Eğer Allah isteseydi biz ve atalarımız kötülüklerde olmazdık" diyorlardı.

En'âm Sûresi 148: "Seyekûlullezîne eşrekû lev şâallâhu mâ eşrekânâ ve lâ âbâunâ ve lâ harremnâ."

Meâli: "Ortak koşan kimseler derler ki: Eğer Allah isteseydi, biz ve atalarımız ortak koşanlardan olmazdık ve kötülüklerde kalmazdık."

Hazreti Muhammed'in söyledikleri, o günün müşriklerine ters geldi.

Hakikati anlatmaya çaba gösteren kimseler, her zaman atalarının yargı dolu inancında kalan kimselere ters gelmiştir.

Hakikatin yoluna tâbi olanlar, toplumda atalarının yargılayıcı inancında kalanlar tarafından hep dışlanmışlardır.

Dini farklı anlatanlara hoş bakılmamıştır.

İçlerinde kin, nefret taşıyanlar hakikat yoluna intisap edemezler.

Hakikatin yolunda kıskançlık içine düşenler, bu yoldan koparlar.

İşte hakikatte ebter olmak, hakikatin yolunda kopmak, soyunun Allah olduğunu bilememektir.

Hepimizin tek soyu vardır, o da Allah'tır.

Râhim boyutu sırrı budur.

Bir ağaçta ne varsa ağacın soyu tohumdur.

Bu âlemde ne kadar varlık varsa, bu zamana kadar gelen ve bu zamandan sonra da gelecek olan her varlık Allah'ın rahîm boyutundan gelmiştir.

Allah'ın soyu asla kesilmez.

Allah'tan geliş her zaman devam edecektir.

Besmelede geçen rahîm ve rahmân boyutuyla, her varlığın soyunun Allah olduğuna işaret edilmiştir.

Bismillâhir rahmânir rahîm; her şey rahîmiyetten gelir, rahîmiyetten açığı çıkan her şey rahmân boyutudur, rahmân

boyutunda olan her şey esmalarla sarılıdır, işte bunların hepsine Allah denilir.

Rahîm; varlığın açığa çıkmadan önce bulunduğu öz boyuttur, soy boyutudur.

Rahîm; rahîmiyet boyutudur, rûh boyutudur.

Nasıl ki insan, ana rahminde hücre hücre oluşmuş ve bedenlenip açığa çıkmıştır.

Nasıl ki bir ağaç, bir tohumun özünden süzülüp gelmiştir.

İşte her varlık da Allah'ın rahîmiyetinden süzülüp gelmiştir.

Her varlık, rahîm boyutunun levh-î mâhfûzunda, rûhun ulviyetiyle muhafaza edilmiştir.

Rahîm boyutunda her varlık, görünmez bir hâlde bulunmaktadır.

Rahîmiyet; gizlilik, görünmez, öz, rûhanî, tanımlanamaz bir boyuttur.

Rahîmiyetten üflenen rûh, rahmân boyutunu açığa çıkarır.

Rahmân; rahîmiyette olanın açığa çıkışıdır.

Rahmân; beşeri âlem, halk boyutu, sıfatlar boyutu, esmalar boyutudur.

Rahmân, insan boyutunun sırrıdır.

İnsandan murad, beşeri âlemin “ins-öz-birlik-kaynak-sıfatların birliği-tekvin” boyutudur.

Rahîm, Hakk boyutudur.

Rahmân, Halk boyutudur, Halk'dan murad insandır.

Halk'dan murad Muhammed boyutudur.

Muhammed boyutundan maksat, Hamd boyutudur, sıfatlar boyutudur.

Rahîm ve rahmân birliği “Bismillah” boyutudur.

İşte râhim boyutu:

Rûh boyutu, Hakk boyutu, cân boyutudur.

Tüm varlığın geldiği öz boyutu, her varlığın geldiği kaynak boyutudur, soy boyutudur.

Tüm varlığın tek soyu vardır, o da Allah'ın kendisidir.

Bunu, açığa çıkan ağacın geldiği tohum boyutu ile zevk edebiliriz.

Ağacın gövdesi, kökü, yaprakları, dalları, çiçekleri, meyveleri hepsi tohumdan süzülüp gelmiştir.

İşte ağacın soyu, tohumdur.

Tohumdan açığa çıkan ağacın kendisi ise rahmân boyutudur.

Rahmân boyutu:

Halk boyutu, İnsan boyutu, Muhammed boyutu, Hamd boyutu, sıfatlar boyutudur.

Tohumdan açığa çıkan ağaç boyutu olarak düşünebiliriz.

Tohumda olan her şey ağaçta kendini gösterir.

Rahîmde olan her şey, rahmân boyutunda zamanı gelince bir bir tecelli eder.

Rahîm boyutunda da rahmân boyutunda da, Allah kendi zâtını gösterir.

Rahîmden rahmân akar, rahmân rahîme akar.

Şahitlik boyutu, rahmân boyutudur.

Rahmân boyutuna şahit olan, rahîm boyutuna erebilir.

Yâni ağacı inceleyen, ağacın geldiği yer olan tohumu anlar.

Tüm âlemin tohumu, yâni süzülüp geldiği yer rahîm boyutudur.

İşte Hazreti Muhammed'in insanlığa sunduğu soy hakikatı Allah'ın kendisidir.

Tüm varlığın geldiği soy Allah'tır.

Her varlığın nesebi, zürriyeti Allah'tır.

Neseb, zürriyet, soy demektir.

“Neslimiz, aslımız Allah’tır” sözü buradan gelir.

Secde Sûresi:

7-

Ellezî ahsene kulle şeyin halakahu ve bedee halkal insâni
min tîn

Ellezi ahsen	: Ki o, en güzel, iyi,
Kull şeyin halak hu	: Bütün her şey, halk eden, var eden, yaratan, o
Ve bedee halk	: Başladı, ilk başlangıç, halk etme, varoluş, yaratma
El insan	: İnsan,
Min tîn	: Özünden, toprak, kil,

Meâli: “Ki O bütün her şeyi en güzel bir şekilde halk eden-
dir ve insanın halkoluşu O’nun özünden başlamıştır.”

8-

Summe ceale neslehu min sulâletin min mâin mehîn

Summe ceale	: Sonra, kıldı, yaptı, düzenledi,
Nesle hu	: Nesli, soyu, o, insan
Min sulalet	: Ondan çıkan, sülale, nesil,
Min main mehin	: Su, akıp giden, kolay, kolaylıkla,

Meâli: “Sonra insanı nesilden nesile kolaylıkla akıp gide-
cek bir halde düzenledi.”

İşte âyette belirtildiği gibi insana soy veren, nesilden ne-
sile akıp götüren Allah’tır.

Kur’ân’da başlı başına “Zâriyât-Zürriyet-Soy” Sûresi vardır.

Zâriyat Sûresi 1:

Vez zâriyâti zerven.

Ve el zâriyâti : Soy, çoğalma, zürriyet,

Zerven : Sürükleme, dağıtan, kuvvet, savuran, devam ettiren,

Meâli 1: “Zürriyeti-soyunu devam ettirene.”

Meâli 2: “Her varlıktan soyunu gösteren Allah’tır.”

İşte açığa çıkan her varlığın geldiği zürriyet-soy Allah’ın kendisidir.

Hepimizin tek aslı vardır, o da Allah’tır.

Hazreti Muhammed’in erkek evladı vefat ettiğinde, onun soyu kesildi diye alay edenler bu hakikatin farkında değillerdi.

Hazreti Muhammed’in İlm-i Tevhîd soyu ilelebet devam edecektir.

Kâmil insanlar, Hazreti Muhammed’in yolu olan mânâ yolunu, İlm-i Tevhîd’in yolunu her dâim devam ettireceklerdir.

Hazreti Muhammed’in yolu gönüllerden gönüllere akıp gelecektir.

Kâmil insanlar onun yolunu yaşatacaklardır.

Onlar hakikati anlama sevdasına düşenlere yardım edeceklerdir.

Kâmil kimseler gönüllere hitap ederler.

Gönül evini temizletmeye gayret ederler.

Gönüllerden gönüllere aktılar.

Yeşeren gönüller, gönülleri yeşerttiler.

Kevser ırmağı hiç durmadı.

Evvelden Âhire akıp gitti.

Aç gönüller sulandı.

Arayanlara kapılar aralandı.

İlm-i Ledün Kevser sırrı idi.

Kevser nûrun sırrı idi.

Her varlık nûrdan akıp gelmişti.

Yine nûr olup nûra dönecek idi.
Nûrdan akıp gelen nûr idi.
Nûr Kevser'in sırrı idi.
Kevser nûrun akışı idi.
Kevser Muhammed sırrı idi.
Muhammed makamının nûru idi.
Nûr, Muhammed makamının sırrı idi.
O nûra gark olanlar Kevser olacak idi.
Kevser'e erenler Kevser'den sunacak idi.
Kevser'e erenler ırmak olup aktılar.
Gönüllere Güneş olup doğdular.
Kevser İlm-i Tevhîd idi.
Kevser Allah'ın ilâhi lütufları idi.
Kevser hayat ırmağının ışığı idi.
O ışıktan gelen sırlar idi.
Kevser diriliğe erişmek idi.
Diri olanda dirilmek idi.
Bilene ölüm olur mu hiç!
Buz eridiğinde ölür mü hiç!
Aslı olan suya döner.
Nûrdan doğanlar ölür mü hiç!
Nûrdan gelen nûra dönmez mi hiç!
Gelen mutlaka dönecektir.
Ölüm olumdur, olmaktır, oluşmaktır, karışmaktır.
Ölümü bilen akışın ne olduğunu bilir.
Akışın Hakk'tan Hakk'a olduğunu bilir.
Kevser, sırların akışıdır.
Kevser, râhimiyetten rahmâniyete akıştır.

Kevser, ışığın kâlbidir.
O kâlbın nefesidir.
O nefesin bedenlere dönüşüdür.
Bekânın Fâni olanda gizleniştir.
Kozayı yapan ipek böceğinin kozada gizleniştir.
Fâni olan bâki olana akar.
Bâki olan fâninin sahibidir.
Fâni olan bâki olana dönecektir.
Fâni olan bâki olanın bekâsıdır.
Kevser bekânın ulviyetidir.
Tüm âlem vahdet olanın zâhiridir.
Görünen O'nun kendisidir.
Görünen varlığın ardında Kevser'in akışı vardı.
Kevser Hakk'ın kendisi idi.
Kevser Hakk'ın sıfatları idi.
Görünen de görünmeyen de O'nun kendisi idi.
O'nun evveli yoktur.
O sonsuzdan gelir sonsuzluğa akar gider.
O'nun sonu yoktur.
O sonsuzluğun sahibidir.
Cümle varlık O'nun kesret boyutudur.
Kesret gibi görünen varlık Vahdetin kendisidir.
Vahdet var edenin tekliğinin sırrıdır.
Var eden varlıkta tekliğini gösterir.
Suyun damlaları sonsuz olsa da...
Hepsi bir denizin vahdetidir.
Kevser sırrı, kesretin vahdet sırrıdır.
Vahdetin içinde nehir olup akan kâmil insanlar...

Kevser nehrinin damlalarıdır.
Onlar secde makamının erleridir.
Onlar dâim secdededirler.
Onların sözleri, Kelâm makamından gelir.
Onların sözleri İlim deryasından süzülüp gelir.
Onların sözleri vahiy deryasının esintileridir.
Kâmiller Kevser makamının sırrıdır.
Kâmiller Kevser sırlarını gönüllere sunanlardır.
Onlar gönüllere nehir olup akanlardır.
Resûl nebîler Kevser nehrinin kayıklarıdır.
Onlar Kevser nehrinden aldıkları nimetleri gönüllere bırakırlar.

Kevser Allah'ın İlm-i Ledün lütuflarıdır.
Kevser Allah'ın Muhammed sırrıdır.
"Biz sana İlm-i Tevhîd'i sunduk" âyetinin muhatabı âşıklardır.
"Biz sana İlm-i Ledün-ü sunduk."
"Biz sana kesrette vahdeti sunduk" âyetinin muhatabı İlm-i Tevhîd yolunun âşıkları idi.

Kevser Muhammed'in evlatları idi.

Kevser Ehl-i Beyt idi.

Kevser'in erleri O'nun yolunun erleri idi.

O yol kesilir mi hiç!

O yol ebter olur mu hiç!

Kevser'in erleri mânâ erenleridir.

Mânâ erenleri âlemlere rahmet olmak için gönderilmişlerdir.

Onlar asla kendi egoları için yaşamazlar.

Mânâ erenleri, Allah'ın ulviyetine erenlerdir.

Onlar Halk'ta Hakk'a nazar ederler.

Onlar Allah'ın dostluğuna sığınmışlardır.
Allah'ın dostluğuna erenlerin kâlbî insanlık için atar.
Onların kâlbî başkalarının iyiliği için atar.
Onlar asla kendileri için yaşamazlar.
Hep insanlığın iyiliği için koşarlar.
Onlar başkalarının iyiliği için kendilerini feda ederler.
Onlar Ehl-i Beyt'in âşıklarıdır.



EHL-İ BEYT

Hazreti Muhammed'in soyu Ehl-i Beyt'tir.

İlm-i Ledün erleri Ehl-i Beyt erleridir.

Allah'ın nûru sırrı Ehl-i Beyt'tir.

O nur sırrı Ehl-i Beyt sırrıdır.

Şimdi Ehl ve Beyt kelimelerini inceleyelim.

EHL:

Ehil, kâmil, usta, uzman olan.

Mürşid-i Kâmil.

İnce ince nakış nakış dokuyan.

Halk makamına eren.

Konusuna vâkıf olan.

Hâlini, Elife yâni Allah'a teslim eden.

Halk'ta Hakk'ı gören.

Hâl ve davranışlarını Rızâ-ı İlâhî'ye uygun olan.

Allah'ın fiil, sıfat, zât tecellilerini her daim seyreden.

Allah'ın varlıktaki kemâlat boyutu.

İlm-i Ledün yoluna ehil olan.

Gönüllere hakikati açıklamaya vâkıf olan.

İlm-i Tevhîd yolunda ehliyeti olan.

Kevser ırmağından alıp veren.

Allah'ın rûhundan rûhlanan.

Allah'ın nûrundan nûrlanan.

O nûru dâim yansıtan.

Ulvîyete gark olan.

O ulvîyetin şuuruyla yaşayan.

BEYT:

Ev, vücûd evi, kâinat evi.

Vücûd evinin sahibi.

Allah'ın zâtı.

Teni tutan cân evi.

Cân evinin sahibi olan cân.

Gönül boyutu.

Yerlere göklere sığmayan Allah'ın sığıdığı yer.

Kâbe.

Mürşid-i Kâmil'in yeri.

Mürşid-i Kâmil'in gönlü.

Mânâ boyutu.

Hazreti Muhammed'in boyutu olan nûr evi.

EHL-İ BEYT:

Ev halkı.

Vücûd evinin halkı.

Evin sahibi.

Kâinat vücûdunun sahibi.

Allah'ın hakikatlerine ehil olan.

İlme teslim olan.

İlmin kaynağı olan.

Vücûd sırlarına vâkıf olan.

Mânâ yolunun erleri.

Muhammed boyutunu gösteren.

İlm-i Tevhîd Kâmilî.

İlm-i Ledûn Sultanı.

Hazreti Muhammed'in sulbü.

Hakk âşıkları.

Mânâ yolunun şehitleri.

Allah'ın nûrunda dirilenler.

Âdem'den Muhammed'e Allah'ın sırlarını taşıyanlar.

Ehl-i Beyt açılımı:

Allah:

Zerreden küreye cümle âlemdeki tek Kudret.

Her bir varlıktaki mutlak nûr.

Her varlığı Zâtıyla kuşatan.

Her varlığın içiyle dışıyla kendisi.

Kadir-i Mutlak olan.

Evvel olan, Âhir olan.

Zâhir olan, Bâtın olan.

Hayy esmasıyla varlıkta diri olan.

Kayyûm esmâsıyla varlığı ayakta tutan.

İlim esmasıyla varlıktaki ilmin sahibi, Âlim olan.

İrade sıfatıyla varlığın yaratılışında mürid olan.

İlmiyle kendini ispat eden, mürşid olan.

Semi esmasıyla varlığın iletişimini sağlayan.

Basir esmasıyla varlığı birbirine gösteren.

Kudretini her şeyde gösteren.

Her varlıktan her an Kelâm eden.

Muhammed'in nûrundan Kelâm eden.

Tüm esmâsıyla varlığı ihâta eden.

Her varlıkta her an tecelli eden.

Her varlıkta Zâkir olan.

Fiiliyle fâil olan.

Sıfatların sahibi olan.
Bedenlerdeki vücûd-u mutlak olan.
Rûhundan üfleyen.
Nûrundan nûrlandıran.
Ulvîyetin sahibi olan.

Muhammed:

Nûrun sırrı.
Halkiyetin sırrı.
Nûrdan gelen nur.
Nûr alâ nûr sırrı.
Her zerredeki cüzî nûr.
Her varlıktaki hamd boyutu..
Tüm niteliklerin zâta bağılılık boyutu.
Allah'ın, el zâhir boyutu.
Bâtındaki nûr boyutu.
Denizin damlaları boyutu.
İlm-i Ledün Sultanı.
İlm-i Tevhîd irfânı.

Hatice-Hattice:

Hidâyete kapı açan.
Hidâyetin yolu.
Aslını gösteren.
Doğuşu gösteren.
Gönüllere ışık veren.
Aydınlatan.
Hidâyete ermiş olan.
Hûdâ'nın yolunda olan.
Tanrı'nın görevlisi.

Bilge'liğe erişmiş olan.

Kâmillerin yolu.

Ali:

İlme kapı açan.

İlim boyutu.

Her varlığın açığa çıkışındaki yazılımın boyutu.

Beşeri âlemin varoluşunun yazılım boyutu, canlı kitap boyutu.

Âliyy boyutu.

Yüceliğini her yerden gösteren.

Nûrun kapısı.

İlmin açılımı.

Fâtıma:

Nûrdan açığa çıkan nûr parçacığı.

Nûrdan süzülüp gelen beşer elbisesi giyen.

Nûrun açığa çıkan boyutu.

Nûrun zâhire çıkış boyutu.

Tenlerin de nûrdan olduğu boyut.

Toprağın cevheri de nûrdan.

Cümle âlemin nûru Fâtıma boyutudur.

Cümle varlık, nûrun şekle dönüşmüş hâlidir.

Cümle varlık Fâtıma'nın elbisesini giymiştir.

Sûret topraktır diyeni

Gönlüm kabul etmez onu

Bu toprağın cevherini

Hazrette gördüm âhi (Yunus Emre)

Hasan-Hüseyin:

Hasenât boyutu.

Varlıktaki güzellikler boyutu.

Varlıktaki hikmetler boyutu.

Her varlıkta olan öz değerler.

Bir varlıktaki değerler, Hasan boyutu.

Tüm varlıktaki değerler, Hüseyin boyutu.

Nisâ Sûresi 79: “Min hasenetin fe minAllâh.”

Meâli: “Hasenât Allah’tandır.”

Hasenât; güzellik, iyilik, yararlı olan, faydalı olan, yaşayan, hayr getiren, nimetler, lütuflar, rızıklar boyutu.

Hasan, Hüseyin; hayr, hayırlar, güzellik, güzellikler demektir.

Hasan tekil, Hüseyin çoğuldur.

Hasan:

Zâta mahsus güzellikler.

Vücûdları tutan Zât boyutu.

Zâtın değerleri.

Cümle vücûdları tutan tek vücûd boyutunun esması.

Hâsenatın Zât boyutu.

Zâtın cemâli.

Zâtından gelen lütuflar

Zâtına ait hayr boyutu.

Hüseyin:

Hasan’ın çoğuludur.

Sıfatlar boyutunun nimetleri.

Sıfatlardaki hâsenat boyutu.

Hâsenatlar, güzellikler.

Sıfatlarının sonsuz güzellik boyutu.

Sıfatlarda ki hayr boyutu.

Sıfatlar Zâta secde eder.

Her kim Muhammed yoluna intisab etti, o Ehl-i Beyt'in yoluna dâhil oldu.

Her kim Muhammed nûrunun evladı oldu, o Ehl-i Beyt oldu.

Her insan, Ehl-i Beyt sırrıdır.

Muhammed, Hatice, Ali, Fatıma, Hasan, Hüseyin sırrı insanın vücûd evindedir.

Bu makamlara erişenler, Ehl-i Beyt makamıyla müşerref olmuşlardır.

Ehl-i Beyt şuuruna ulaşanlar, Ehl-i Beyt'tendir.

Allah hakikatinin sırlarına ulaşanlar Ehl-i Beyt'tir.

Ehl-i Beyt, İlm-i Ledün yoludur.

O yolun erleridir.

Ehl- Beyt, Kevser'in sırdaşlarıdır.

Kevser ırmağından lütuflar sunandır.

Ehl-i Beyt, ilim irfan yoludur.

Nice sırlara kapılar açandır.

Ehl-i Beyt, İlm-i Tevhîd yoludur.

Nice makamlara kapılar açandır.

Ehl-i Beyt, Allah'ın rûhundan gelen üflenıştır.

Nûrun erleridir.

Ehl-i Beyt, Allah'ın nûrundan olan doğuştur.

O nûr ile aydınlatandır.

Ehl-i Beyt, Muhammed'in sulbüdür.

O sulbü yaşatanlardır.

Ehl-i Beyt, Hakk ehildir.

Hakikat yolunun ehlidir.

İlim irfan ehlidir.

Kur'ân'da, Ehl-i Beyt üç yerde geçer.

Kasas Sûresi 12 “Ve harremnâ aleyhil merâdîa min kablu fe kâlet hel edullukum alâ ehli beytin yekfulûnehu lekum ve hum lehu nâsîhûn.”

Ve harremnâ	: Mahrum, güvenilir, haram ettik, uzak,
aleyh	yasakladık, ona,
El merâdîa min	: Sütannesi, çocuk emziren, önceden, daha önce,
kablu	
Fe kalet hel	: Dedi, sapmak, yol bulayım, size göstereyim mi?
edullu kum	
Alâ Ehl-i Beyt'in	: Bir aileye, ev halkı, ilim irfan ehli,
Yekfulûne hu	: Ona kefil olacak, onun bakımını üstlenecek,
lekum	sizin için,
Ve hum lehu	: Onlar, onu, öğüt, iyi yetiştirir, sadık, doğruluk,
nâsîhûne	samimi,

Meâlî: “Onu daha önceden çocuk emziren kadınlardan uzak tuttuk. Kız kardeşi dedi ki: Ben sizin için ona iyi bakacak ve onu iyi yetiştirecek, ilim irfan ehli yapacak bir aileyi size göstereyim mi?”

Ahzâb Sûresi 73: “Kâlû e tacebîne min emrillâhi rahmetul-lâhi ve berekâtuhu aleykum ehlel beyt innehu hamîdun mecîd.”

Kâlû e tacebine	: Dediler, şaşırma, şaşkınlık, hayret,
Min emri Allah	: Her işleyiş, hüküm, Allah'ın
Rahmetu Allâh	: Rahmet, Allah'ın
Ve berekâtü hu	: Bereketi, nitelik, o, sizdeki,
aleykum	
Ehle el beyti	: Sahip, mâlik, ev halkı, vücûdun sahibi,
İnne hu hamîd	: O, niteliklerin sahibi,
Mecîd	: Asliyetinin sahibi, Zaati ile tutan, yüce olan,

Meâli: “Dediler ki: Şaşırma, her iş Allah’ındır. Rahmet Allah’ındır ve sizin üzerinizdeki tüm niteliklerin sahibi, vücudun sahibi O’dur. Muhakkak ki O tüm varlıktaki niteliklerin sahibidir, tüm varlığı Zâtıyla tutandır.”

Ahzâb Sûresi 33: “Ve karne fî buyûtikunne ve lâ teberrecne teberrucel câhiliyyetil ûlâ ve ekimnes salâte ve âtînez zekâte ve atı’nallâhe ve resûleh innemâ yurîdullâhu li yuzhibe ankur ricse ehlel beyti ve yutahhirekum tathîrâ.”

Ve karne	: Yakın, dengeli, kararlılık, oturmak, asır, hayat,
Fî buyût kunne	: Evleriniz, gönülleriniz, iç âlem, bulunduğunuz yer,
Ve lâ teberrecne teberruc	: Yok, hava atmak, gösteriş yapmak, büyüklenmek
El câhiliyeti el ûlâ	: Cahillik, önceki hal, evvelki
Ve ekimne es salâte	: Her an salât üzere olun, hakka bağlılık şuuru,
Ve âtîne el zekâte	: Zekâtı verin, temizlenme içinde olup paylaşmak,
Ve âtîne Allah	: Allah’a itaat edin, anlayın, uyun,
Ve resûl hu	: Resulü, hakikati gösteren,
İnnemâ yurîdu Allah	: Muhakkak, irade, istemek, ister, Allah’tan
Lâ yuzhibe	: Gidermek, yok etmek,
An kum el ricse	: Sizden, fenalar, günah, nefret, kirlilik,
Ehlel el beyti	: Ehli beyt, ev halkı, hakk ehli, ilim irfan,
Ve yutahhire kum tathîrâ	: Sizi temizliyor, temizlenme, tertemiz,

Meâli: “Ve bulunduğunuz yerlerde kararlılık içinde olun ve önceki câhil hallerinizdeki gibi büyüklenip gösteriş yapmayın ve her an Hakk’a bağlılık şuuru ile hareket edin ve temizlenme içinde olup kendinizdekini paylaşın ve Allah’a itaat edin ve resulünü anlayın. Muhakkak ki Allah, sizlerin fena

hallerinizi yok etmenizi, Hakk ehli, ilim irfan ehli olmanızı ve sizin hakikatlerle tertemiz temizlenmenizi ister.”

Kur’ân’da da belirtildiği gibi, Ehl-i Beyt; ilim irfan ehilleridir, hakikat yolunun âşıklarıdır.

İlm-i Ledün yolunun hakikatine vâkıf olanlardır.

İlm-i Tevhîd makamları görerek, bekâya erenlerdir.

Fenâfillah makamına erenler, bekâya karışanlardır.

Ehl-i Beyt erenleri, huzur erenleridir.

Onlar dâim Hakk’ın huzurunda durarak hareket ederler.

Her varlık Hakk’ın Zâtını taşır.

O Zâtın karşısında duranlar, huzur ehlidir.

Huzur, hızır, haz, hazerat, hazret, hazır, aynı kökten gelen kelimeler.

Huzur Hazreti Muhammed’in makamıdır.

O’nun makamı Hazret makamıdır.

O makamın erleri, her daim Halk’ta Hakk’a nazar ederek hareket ederler.

Hazret-Huzur; ilâhi huzurda durmaktır.

O huzurdan hiç ayrılmamaktır.

Kendinde O’nu görmektir.

O’nda kendini seyretmektir.

Baktığın her yerde O’nun vechînde sarhoş olmaktır.

İlâhî meyhanede hep sarhoş yaşamaktır.

Dâim Kevser nehrinden nasiplenmektir.

Huzur; Halk’ta Hakk’ı seyretmenin zevkidir.

Her varlığı tutanın Allah olduğunu bilmektir.

Her varlıktan kendini gösterenin O olduğunu görmektir.

Her an O’nun huzurunda olduğunu bilmenin verdiği ilâhî hazdır.

Kevser'in âşıkları, ilâhî huzura ermişlerdir.

Dünya çıkarının hevâsında olmazlar.

Şan, şöhret, makam, mevki dertleri yoktur.

İçsel kavgaları yoktur.

Ne kendilerine ne başkalarına zulmetmezler.

Gönülleri Hakk ile doludur.

O doluluktan taşan duygular, onların aşkıdır.

Kevser'in sâkileri dâim halka hizmet ederler.

Sıkıntısı olana koşarlar.

Derdi olanın derdini bitirmek için gayret gösterirler.

Onlar çok çalışkan, yeteneğine göre üretkendirler.

Onlar çevrelerine huzuru hissettirirler.

Onların yüzlerinden huzur akar.

Âl-i İmrân Sûresi 106: "Yevme tebyaddu vucûhun ve tesveddu vucûh fe emmellezînesveddet vucûhum e kefertum bade îmânikum fe zûkûl azâbe bimâ kuntum tekfurûn."

Meâli: "Hakikatleri anlamış yüzler her zaman mutludur, huzurludur. Huzursuz yüzler de vardır. İşte hakikatleri anlamamış olanların yüzleri huzursuzluk içindedir. Siz iman ettikten sonra hakikatleri görmemezlikten gelerseniz, artık hakikatleri görmemezlikten gelmenizden dolayı sıkıntılı hallerde kalırsınız."

Âl-i İmrân Sûresi 107: "Ve emmellezînebyaddat vucûhum fe fî rahmetillâh hum fîhâ hâlidûn."

Meâli: "Hakikatleri anlamış olanların yüzlerinde huzur vardır. Öyle ki onlar Allah'ın rahmetini içlerinde hissederler, onlar devamlı o halde hareket ederler."

Allah hakikatine ermiş olanlar, Ehl-i Beyt yolunun erleridir.

Onlar dâim huzur içindedirler.

Ehl-i Beyt erenleri, her an Allah ile birlikte olduklarını bilerek hareket ederler.

Onlar kulluk şuuruyla yaşarlar.

Hiçbir varlığın Allah'tan ayrı olmadığını bilirler.

Onlar, Kevser'in erenleridir.

Kevser ile tanışmak isteyenler;

Kendilerine dönmelidirler.

Yaptıklarını muhasebe etmelidirler.

Hatalarını görmeli, tövbe etmelidirler.

Dillerini tutmalı, sabretmelidirler.

Başkasını kırmamaya özen göstermelidirler.

Başkasının hakkına girmemelidirler.

Kevser'in sâkilerini bulmalı, onlarla arkadaş olmalıdırlar.

Gel kardeşim;

Allah hakikatine erelim.

Her nefeste, nefesin sahibinin O olduğunu anlayalım.

Her an O'nunla olduğumuzu anlayalım.

O'ndan gelip O'na döndüğümüzü anlayalım.

Ve o ilâhî huzuru gönlümüzde hissedelim.

Ve o gönül hissiyle yaşayalım.

Ehl-i Beyt Erenleri, Kevser'in Kâmilleridir.

Onlar cennetteki Kevser ırmağının sahipleridir.

Onlar gönüllere cenneti sunarlar.

Onlar gönüllere Kevser'i sunarlar.

Onlar yaşarken cennete girerler.

Onlar cennet ehlidirler.

Onlar çevrelerine cenneti hissettirirler.

Onlar ilâhî huzurun erenleridir.

Ey kardeşim!
Gel Kevser'in âşıklarından ol.
Gel cennetin duyusunu çevrene yayanlardan ol.
Bedeninden cennetin kokusunu sunanlardan ol.
Gel çevrene cennet ol.
Gönlünden sevgi aksın.
Dilinden şefkat aksın.
Bedeninden çevrene huzur yayılsın.
Seninle buluşan cenneti hissetsin.
Cennetin kokusu senden gelsin.
Gel sıkıntısı olana yardım için koş.
Gel derdi olanın dermanı ol.
Cennete gitme derdine düşme.
Sen insanlara cennet ol.
Sen huzur ol.
Sen gönüllere rahmet ol.
Cennet, cân ile cân olmaktır.
Tenlerde cânı görmektir.
Her yerde Allah'ın yüzüne nazar etmektir.
Sarılmaktır, kavuşmaktır, koklaşmaktır.
Cennet, Allah'ın cemâlidir.
Cennet, cemâlullah makamıdır.
Cennet, cân şehrinde Sultan'a teslim olmaktır.
Sultan'da bekâ bulmaktır.
Cennet, gönülde akan Kevser ırmağıdır.
Cennet, gönüllerin ilâhi aşka ermesidir.
Cennet, âşıkların makamıdır.
Cennet, mânânın lütfudur.

Allah'ın ulviyetinde huzur bulmaktır.
Cennet, ilâhi huzurun sırrıdır.
Cennet, Firdevs makamıdır.
Firdevs, Halk'da Hakk'ın seyridir.
Tüm kâinatı halk zevkiyle seyretmektir.
Halk'ta Hakk'ı görebilmektir.
Cennet, İlliyyun makamıdır.
Tüm varlıkta ulvî olana teslim olmaktır.
Gel kardeşim!
Öldükten sonra cennete girme derdine düşmeyelim.
Çevremize cennet olalım.
Birilerine umut olalım.
Dertlilere derman olalım.
Acı çekenlere şifâ olalım.
Umutsuzlara umut olalım.
Çaresizlere çare olalım.
Biz kendimiz cennet olalım.
Çevremize cennetin kokusunu yayalım.
Şefkati, merhameti hissettirelim.
Gönüllere sevgi tohumları ekelim.
Aşkın ulvî makamını hissettirelim.
Allah'ın ulviyetini hissettirelim.
Gel cennete gitme derdine düşmeyelim.
Birbirimize cennet olalım.
Gönüllere huzur olalım.
Gel Kevser ırmağına dalanlardan olalım.
Nice lütuflara erenlerden olalım.
Gel ilâhi huzura erenlerden olalım.



İLM-İ LEDÜN

İlm-i Ledün, Kevser ırmağından akan hakikatlerdir.

Kevser ırmağının sâkileri İlm-i Ledün Sultanlarıdır.

Onlar İlm-i Ledün'den lütuflar sunarlar.

İlm-i Tevhîd makamları ile İlm-i Ledün deryasına adım atılır.

İlm-i Tevhîd makamları, Fenâ makamlarındaki; “Zikr-i ilâhiye, Efal-i ilâhiye, Sıfat-ı ilâhiye” hakikatlerine kapılar açar.

Bekâ meratipleri olan; “Rûh, Nûr, Hû” deryasına kapılar açar.

İlm-i Ledün yolculuğu, bir Kevser sâkisi olan Mürşid-i Kâmil'den İlm-i Tevhîd dersleri ile başlar.

Talebe, mürşidinden aldığı derslerle, kendi içsel yolculuğuna başlar.

Kendi beden şehrine adım atar ve nice hakikatlere erer.

İşte bu hakikatler Kevser makamının hakikatleridir.

İlm-i Ledün, varlığın ten boyutuna, rûh ve cân boyutuna ait olan tüm ilimlerdir.

İlm-i Ledün varlığın özünden gelen her türlü sırların akışıdır.

Nûr boyutunun ilme açılımıdır.

İlm-i Ledün, kitaplardan ya da kişilerden öğrenilemez.

Bir kişinin içinde mânevi alan filizleniyorsa, bir Mürşid-i Kâmil onun mânevi alanının güçlenmesine, Kemâl bulmasına yardımcı olur.

İçinde Kevser makamının damarı filizlenenler İlm-i Ledün'e adım atarlar.

Mânevi alan açılan kişilere, İlm-i Ledün kapıları açılır, nice sırlar kâlbine ihsan edilir.

İlm-i Ledün resûl ve nebi boyutlarının ilmidir.

Kâlbinde, resûl ve nebi boyutlarından gelen ilmî doğuşlar olan kişilerde İlm-i Ledün açılıyor demektir.

Süleyman Çelebi'nin (1351-1422 Bursa) gönlünden doğan mısralarda, İlm-i Ledün boyutunun Muhammed boyutu, nûr boyutu olduğu zevk edilmiştir.

“Bu gelen İlm-i Ledün sultanıdır

Bu gelen Tevhid-i İrfan kânıdır

Bir adı Mahmud, bir adı Ahmed'dir

Varlığı cümle âleme rahmettir”

Hazreti Muhammed Kevser ırmağının sâkisidir.

Kevser deryasının âşığıdır.

Hazreti Muhammed İlm-i Ledün sultanıdır, İlm-i Ledün boyutunda Allah'ın ubûdiyetine bakan adı Ahmed'dir, Allah'ın ulûhiyetine bakan adı Mahmud'dur.

Hazreti Muhammed, Mustafa esmasıyla İlm-i Ledün'den süzülüp gelen lütufları sunar.

Hazreti Muhammed, nûr boyutunun, hamd boyutunun habercisidir.

Allah nûruyla, her şeyi kuşatmıştır.

Her şey O'nun nûrundan halk olmuş, O'nun nûruyla sarılıdır.

İlm-i Ledün, O'nun nûrunun ilmidir.

Cümle âlem o ilimle kuşatılmıştır.

Hâdid Sûresi 3. âyetinde belirtildiği gibi, evveli, âhiri, zâhiri ve bâtını ilimler vardır.

Zâhirî ilimler beşerî ilimlerdir.

Evveli, âhiri, bâtını ilimler ise mânevi ilimlerdir.

Beşerî ilimler ve mânevi ilimler birbirini tamamlar.

Bir tohumu düşünelim; ağacın evveli tohumda gizlidir, ağacın zâhiri açığa çıkan boyuttur, ağacın bâtını görünen ağacın iç yüzüdür, ağacın âhiri yeni oluşan tohumda gizlidir.

İnsanı düşünelim; insanın evveli geldiği kaynaktır.

İnsanın zâhiri; insanın görünen beden yönüdür.

İnsanın bâtını; bedeninin ilâhî işleyişinin sırlarıdır.

İnsanın âhiri; yaşamında bir sonraki akıştır, bu akışların sonrası ölüm denilen olayla başka bir âleme akışdır.

Zâhir boyut, beşerî ilimler boyutudur.

Beşerî ilimler bir eğitimle öğrenilebilir, lâkin beşerî ilimlerin de rûh boyutu ile ilgili bölümü vardır, bunun için İlm-i Ledün boyutunun mâneviyatı gereklidir.

Gönlünde mânevi bir filizlenme başlayan kişinin, Hızır ile yolu buluşur.

Hızır ile başlayan yolculuk, İlm-i Ledün yolculuğudur.

İlm-i Ledün, Levh-i Mahfûz sayfalarının bir bir açılımıdır.

Levh-i Mahfûz sayfalarından akan sonsuz ilim, İlm-i Ledün boyutudur.

Levh-i Mahfûz sayfalarından akıp gelen nehir Kevser nehridir.

Gönlünde mânevi alan filizlenen kişiler; inançların kavgasından kurtulursa, dilini tutup sabrederse, dünya hırsından sıyrılırsa, her türlü öfke, hiddet, dedikodu, kavgadan uzaklaşırsa, İlm-i Ledün yolunun nice sırları onlara nasip olacaktır.

Kevser nehrinden akıp gelen hikmetlere erişeceklerdir.

Varlığın varoluşunda, şekillenmesinde ve yaşam sürecinde bir ilim vardır.

Her varlığın kendine ait özelliklerinin, o varlığın özünden akışı vardır, o akışta bir ilim vardır.

Varoluşu anlamak için ilim gerek.

Dinin hakikatının anlaşılması için ilim gerek.

Allah hakikatının idrak edilebilmesi için, İlm-i Ledün kapısının açılması gerek.

Nice akışları okuyabilmek için, İlm-i Ledün gerek.

İnsanın nice hakikatlere erişebilmesi için, kendi vücûd meclisine dönmesi gerekir.

Kâinatın yaratılışında, varlığın şekillenmesinde, olayların akışında hep bir ilim vardır.

Bedenlerden; duyguların, düşüncelerin, yaşanan olumlu ya da olumsuz olayların etkilerinin akışı vardır.

Her varlığın bir mânâ boyutu ve o mânâ boyutunun manyetik alanı vardır, buna enerji alanı da denir.

O manyetik alan, o varlığın tüm özelliklerini yansıtan alandır.

O alan İlm-i Ledün ile bağlantılıdır.

Bedenlerden akan enerji dalgalarının içinde, nice bilgiler vardır.

O bilgilerin okunuşu İlm-i Ledün boyutudur.

Varlığın oluşu ve işleyişi ilmî bir nizamla göredir.

İlim, varlığın varoluşunun ve varlığın işleyişinin temel değerlerinden biridir.

Fizik, Kimya, Biyoloji, Matematik, o ilmin beşerî boyutlarıdır.

Allah hakikatine erebilmek için ilim şarttır.

Varlığın varoluşunda bir ilim vardır, varlığın kendine ait özelliklerini gösteren bir ilim vardır.

İlim, soruların cevaplarını getiren bir nûrdur.

İlim, içinde nice sırları barındırır.

İlim, nice kapıları açar.

İlmin içinde nice ilimler vardır.

İlmin sahibi Allah'tır, âlim olan Allah'tır, âlim "İlmin sahibi" demektir.

İnsan ilim sahibi olamaz, insan Allah'ın ilmini okumakla, bilgi sahibi olur, ârif olur, kâmil olur.

İnsan yaratıcı değildir, ne kendini ne de bir atomu yaratan değildir.

İnsan ilim nedir çok iyi anlamalı ve ilimden ayrılmadan hareket etmelidir.

Kur'ân'da İsrâ Sûresi 36. âyette "İlimden ayrılmayın" öğüdü vardır.

İsrâ Sûresi 36: "Ve lâ takfu mâ leyse leke bihî ilm."

Meâli: "Bir ilim ifade etmeyen şeylerin ardına düşmeyin."

İlimden ayrılmayan, nice hakikatlere erişecektir.

İlimden ayrılmayan geçmişten geleceğe nice mesajlara erişecektir.

İlim üzere hareket etmeyen ise gaflete düşecektir, zalimliğe kayacaktır.

Bâtıl bilgilerle hareket eden, benliğe düşecektir, kibre kayacaktır.

İlme sarılmayan, yargılayacaktır, hor bakacaktır, küçük görecektir.

İblisi iblis yapan şey, ilmî bakmaması değil miydi?

İblisi iblis yapan şey; libasta kalmak, toprak görmek, dışı görüp içi görememek değil miydi?

İblis sûret gördü, o toprak dedi.

Oysa o toprak, özünde toprağın sahibini taşıyordu, O'nun sonsuz ilminin tecellilerini taşıyordu.

Bir rûhun üflenışıyle tecelli eden bir ilmin akışını taşıyordu.

O toprak, bir rûhun üflenışiydi, o rûh ile işlemekteydi.

İlim gemisine binen, yaratılışı ve yaratıcıyı tanıyacaktı.

Varoluşun nice ince sırlarına şahit olacaktı.

Mûsâ'nın bindiği gemi, onun vücûd gemisiydi, o gemide nice sırlara şahit oldu.

Yeter ki insan, ilimle tanışıp onunla hareket etsin.

İlim gemisine binmenin yolu edeb ve tenezzül idi.

O gemiye, bilmişlik içinde olanlar binemezdi.

O gemiye, gurur, kibir içinde olanlar binemezdi.

O gemiye, zalimlik içinde olanlar binemezdi.

O gemiye binmenin yolu, bilmediğini bilmekten geçiyordu.

O gemiye, Hızır'a teslim olanlar, sabredenler, ben bilmem diyenler binebilirdi.

Hızır ile buluşanlar, İlm-i Ledün yolunun kapısına ereceklerdi.

İlm-i Ledün yolculuğu, İlm-i Tevhîd derslerinin tebliği ile başlar.

İlm-i Ledün yolculuğu kişinin mirâcıdır.

Kişi mirâcında, "İlmel Yakîn, Aynel Yakîn, Hakkâl Yakîn" olarak nice sırlara şahit olur.

Kişi mirâcında, varlığın ardını görebilme ve olayların iç yüzünü çözebilme yeteneğine erişir.

İlmel Yakîn ile başlayan yolculuk, Aynel Yakîn, Hakkâl Yakîn olarak kişiyi Allah hakikatine erdirecektir, kişiyi teslimiyete, dâim secdeye erdirecektir.

İlmel Yakîn, Aynel Yakîn, Hakkâl Yakîn, İlm-i Ledün boyutuna eriştirir.

Varoluşu ve var edeni anlamının yolu, hissiyatı, İlm-i Ledün'dür.

Görünen bu âlem nasıl var olmuştur ve nereden var olmuştur ve işleyişi nasıldır, nereye akmaktadır? Hep böyle soruların cevabının yeri İlm-i Ledün'dür.

İlm el Yakîn-İlmel Yakîn.

Tekasür Sûresi 5-6: “Kellâ lev talemûne ilm el Yakîn, le terevunnel cahîm.”

Meâli: “Eğer hakikatleri kesin delilleriyle bilerseniz, elbette cehâletin o benlik hâllerini anlayıp tanırırsınız.”

Ayn el Yakîn- Aynel Yakîn.

Tekâsûr Sûresi 7: “Summe le terevunnehâ aynel Yakîn.”

Meâli: “Ardından O’nu aynel Yakîn görüp anlayacaksınız.”

Hakk el Yakîn- Hakkâl Yakîn.

Vakîâ Sûresi 95: “İnne hâzâ le huve hakkul yakîn.”

Meâli: “Muhakkak ki kesin olan o gerçek elbette budur.”

İlmel Yakîn:

Tüm kâinat kitâbı Allah’ın ilminin yazılı olduğu sayfalardır.

Hakikatler kâinat kitâbında satır satır yazılıdır.

Her varlık ilmin sonsuz sayfalarıdır.

Varoluşu ve var edeni anlamak, ancak ve ancak varlık kitâbındaki ilmi okumakla, anlamakla mümkündür.

İlim Allah’ın âlim sıfatının tecellileridir ve tüm varlık bu ilimle açığa çıkar, varlık sayfalarında hep o ilim yazılıdır.

Kişinin Hakk’ı kesin delilleriyle bilmesi, kâinattaki matematiksel sistemi, fiziksel, kimyasal, biyolojik işleyişi idrak etmesiyle mümkündür.

Varoluşu ve her an devam etmekte olan varoluşu anlamak varlıktaki ilmî işaretleri okumaktan geçer.

İşte, İlmel Yakîn; kâinatta her an olmakta olan tecellileri idrak etme boyutudur.

Varlığın beşerî sistemi olan, fiziksel, kimyasal, biyolojik işleyişi okumak, anlamak İlmel Yakîn boyutudur.

Varlıktaki fiziksel işleyişi, fizikten çıkan kimyasal işleyişi, kimyadan çıkan biyolojik işleyişi, biyolojiden çıkan bedenleri ilimsel boyutta incelemek ilmel Yakîn boyuttur.

Her varlıktaki işleyişin ilimsel boyutu o varlığın varoluşunu bizlere gösterir.

Misal; gözün varoluşu ve gözün görmesi ilimsel bir işleyiş ileler.

Aynel Yakîn:

Ayn kelimesi; bakış, göz, zât, benzer, seyretmek, tıpkısı, kendisi, aynısı demek gibi birçok anlamlara gelir.

Kişî, her varlıkta Hakk'a ait olan aynılıkları müşahede ettiğinde yâni şahit olduğunda Yâni gördüğünde bu makamı anlar.

Varlık farklı farklı görünse de, her varlığı tutan aynılık boyutu vardır.

Yâni şöyle örnek verirse, elektrik lambada da, fırında da, buzdolabında da aynıdır.

İşte her varlıkta olan rûh aynıyla Hakk'a aittir.

Rûh'dan açığa çıkan fiil ve sıfatlar tüm varlıkta aynıyla Hakk'a aittir.

Tüm bedenleri tutan Hakk aynıyla Hakk'tır.

Hangi varlığa bakarsak bakalım, her varlıkta aynılık dereceleri vardır, her varlığın içindeki işleyiş, sıfatlar birbirinin aynısıdır tüm varlığı tutan Zât aynıdır.

Hallacı Mansur bu zevkle "Enel Hakk" dedi.

Aynîyle bu kâinat "Zâtı Mutlak" olanı gösterir.

Ayn makamında talebe rûh sırrına vâkıf olur, bilir ki kendindeki ve varlıktaki rûh aynıyla Hakk'tır

Hakkâl Yakîn:

Hakkâl Yakîn nûr boyutudur.

Yâni damlanın deryadan, deryanın damladan ayrı olmadığı boyuttur.

Muhammed makamıdır.

Halk makamıdır.

“Allah ile Muhammedi gördüm bir vücûd” sırrı buna işaretler.

Talebe bu makamda, Hakk ve Halk sırrına vâkıf olur.

İşte bu kâinat Halkiyet sırrıdır ve Hakk ile kâimdir.

Hakkâl Yakîn, Halk ve Hakk birbirinden ayrı değildir.

Halkiyette Hakk vardır.

İşte kesin olan gerçek Halk Hakk yakınlığıdır, aynılığıdır.

Gözleri düşünelim.

Gözleri anlamak için, gözün hücre hücre incelenmesi “İlmel Yakîn” boyutudur.

Gözlerin görmesi ve tüm gözlerin aynıyla birbirine benzermesi, görme niteliklerinin aynı olması “Aynel Yakîn” boyutudur.

Tüm gözleri şekillendiren, gözlerden görme tecellisini var eden, gözlerin ustasına şahit olma boyutu “Hakkâl Yakîn” boyutudur.

İşte bedenın işleyişinin ilmî olarak incelenmesi; bedendeki işleyiş ve sıfatlar boyutuna ve bedeni tutan kuvveye, ilmî olarak şahit olunması, “İlmel Yakîn” boyutudur.

Tüm bedenlerin geldiği ve tüm bedenleri ayakta tutan rûh boyutu “Aynel Yakîn” boyutudur.

Âyetle “Nefahtu fîhi min rûhî” “Rûhumdan üfledim” diye bildirilir.

Tüm varlıktaki rûh aynısıyla Allah’ın rûhudur, onun için âyetle “rûhumdan” diye bildirilir.

Görünen bu âlemi anlamanın yolu “İlmel Yakîn” yoludur.

Varlığın birbiriyle aynılık derecesinde yakınlığı ve aynı kaynaktan gelişini hissetmenin yolu da “Aynel Yakîn” hissidir.

Tüm varlığı tutan Hakk boyutu da “Hakkâl Yakîn” zevkidir.

İşte, İlmeî Yakîn; tecelliler boyutu olup, bu boyut, varlığın varoluşunun ve işleyişinin boyutudur.

Varlığın varoluşu ve işleyişi fiziksel, kimyasal, biyolojik işleyişle mümkündür.

İşte bunları anlamak “İlmeî Yakîn” boyutudur.

Aynel Yakîn ise, rûh boyutudur.

Tüm varlığın geldiği kaynak, rûh boyutu olup, tüm varlıktaki rûh Hakk’ın rûhudur.

Rûhun üflenmesiyle başlayan bir canlanma vardır.

İşte tüm varlıkta olan cân aynıyla aynı cânıdır.

“Hakkâl Yakîn” boyutu ise; nûr boyutudur.

Rûh boyutunun geldiği âlem, nûr boyutudur.

Nûr Sûresi 35. âyette:

“Nûrun alâ nûr-Nûr üzere nûr.”

“Allâhu nûrus semâvâti vel ard-Allah yerlerin ve göklerin nûrudur” âyeti bu hakikate işaret eder.

Her varlıktaki nûr Hakk’tır.

Cümle varlıktaki nûr Hakk’tır.

Her varlıktaki nûr ile cümle varlıktaki nûr tek nûrdur ve Hakk’tır.

Her varlıktaki damla nûra Muhammed boyutu denir.

Cümle varlığı tutan tek nûra Allah denir.

“Kendi nûrundan seni, senin nûrundan âlemi yarattım” hakikati bu boyutu işaret eder.

Her varlıktaki nûr, Muhammed nûrudur, Muhammed makamıdır.

“Allah ile Muhammed’i gördüm bir vücûd” sırrı buna işarettir.

Kim ki bu makamın zevkine ulaşırsa o kişi Muhammedî şuur üzere yaşar.

İlmel Yakîn, Aynel Yakîn, Hakkâl Yakîn sırlarına erişmek kişinin mirâcıdır.

Miraç, göğeyi yükselmek değil, kendi cân semâna yükselmektir. Kevser makamına erişmektir.

Miraç, tenden cânâ olan irfân yolculuğudur.

Beden şehrinde Ulvî makamlara şahit olma yolculuğudur.

Miraç, bir makamdan diğer makama yükselme yolculuğudur.

Miraç, kendi vücûdunda, vücûdun Zâtına şahit olma yolculuğudur.

İnsan vücûdu Allah'ın şehridir.

İnsan vücûdu, tüm hakikatlerin bulunduğu şehirdir.

O şehirde Allah, kendine ait olan tüm hakikatleri teşhir etmiştir.

İnsan vücûdu, varlığın cem olduğu boyuttur.

İnsan vücûdu, Ulvî makamların cem olduğu boyuttur.

Miraç, insanın kendi bedenine ârif olma yolculuğudur.

Miraç, insanın kendini keşfetme yolculuğudur.

Miraç, insanın kendi vücûdunda, ona şah damarından yakın olan Allah'a şahit olma yolculuğudur.

Meâric Sûresi 3: "Minallâhi zîl meâric."

Meâli: "Ulvî makamların sahibi Allah'tır."

Meâric, "miraç" kelimesinin çoğuludur.

Miraç, uruç aynı kökten gelir.

"Uruc" Ulvî makamlara bir bir erişmek anlamına gelir.

Uruc eylemek, bir makamdan diğer bir makama erişme yolculuğudur.

Bir makamın hakikatine erme yolculuğu, miraçtır.

Birçok makamın hakikatine erme yolculuğu, meâric'tir.
Halk arasında miraç; merdivenle semâya yükselmek, diye bilinir.

Merdivenden maksat; makam makam yükselmektir.

Semâdan maksat; insanın vücûd semâsıdır, yâni Ulvî boyutudur, yâni cân boyutudur.

İşte miraç; tenden câna olan makam makam ilerleyiştir.

Miraç, kişinin gönlünde, kendini bilme isteğinin oluşmasıyla başlar.

Kişi, kendinin ve varlığın nasıl var olduğunu anlamak için bir merakın içine düşer.

Bu merak kişiyi, bir arayışa düşürür.

Bu arayış:

Bu görünen âlem nedir?

Bu âlem nereden gelir, nereye gider?

Ben kimin, ben nasıl var oldum?

Bu görünen varlığın aslı nedir?

Varlık çeşit çeşit nasıl varolmuştur?

Doğmadan önce ben neredeydim?

Öldükten sonra ne olacağım, nereye gideceğim?

Yeniden yaratılış var mı?

Gibi onlarca sorunun cevabını bulmanın arayışıdır.

Bir kişinin gönlüne aramanın ateşi düştüğünde, kendini bir yolda bulur.

Bu yol onu, kâmil kişilerle buluşturur.

Kâmil kişiler de zamanında böyle soruların cevabını arayan kişilerdir.

Mûsâ bu arayışla Hızır'ı buldu.

Hızır Kevser'in sâkisiydi.

Mûsâ Kevser'i arıyordu.

Mûsâ Kevser'de nasip bulacaktı.

Yûsuf da bu arayışla Kenan diyarından Mısır diyarına yol aldı.

Yûsuf Mısır şehrinde Kevser ile tanış oldu.

Yûnus da içine düşen bu arayışla, Taptuk Emre'nin kapısına vardı.

Taptuk Emre'nin kapısına varıldığında,

Ne ararsın diye sorulduğunda,

Gönlüne aşk düşmüş mü diye bakıldığında,

Önce edep bulmak için yoğrulduğunda,

Edep bulduğuna kanaat edildiğinde,

Mürşidine el verip teslim olunduğunda,

Mürşidin elinden, Hakk'ın eli tutulduğunda,

İlm-i Tevhîd dersleri tebliğ edildiğinde,

Kevser ırmağından nasip bulunduğunda,

Miraç'ın başlamıştır.

Miraç seni sana döndürür.

Benlik ateşini söndürür.

Sendeki Hakk'ı sana bildirir.

Nice makam gördürür.

Hakk ile Hakk'a erdirir.

Miraç yolculuğu, kendi vücûd Kur'ân'ını okuma yolculuğudur.

Miraç yolculuğu, kendinde Hakk'a şahit olma yolculuğudur.

Miraç yolculuğu, nice Ulvî makamı kendinde bulma yolculuğudur.

Miraç, Âdem'den Muhammed'e nice makamı kendi vücûd şehrinde görme yolculuğudur.

Miraç yolculuğu Kevser'e olan yolculuktur.

Kevser yolculuğunda her makamda Allah'ın cemâline nazar etmek vardır.

Miraç; insanın kendinden kendine olan yolculuktur.

Miraç; insanın kendi vücûdunda nice hakikate erişmesidir.

Miraç; beden şehrini keşfetme yolculuğudur.

Miraç; kendini bilme yolculuğudur.

Miraç; varoluşu ve var edeni idrak etme yolculuğudur.

Miraç; kişinin kendi beden yolunda, nice makama şahit olma yolculuğudur.

Miraç; Allah hakikatine erme yolculuğudur.

Miraç; kişinin kendindeki Muhammed nûruna erme yolculuğudur.

Miraç; Tevhîd'e erişme yolculuğudur.

Miraç yolculuğunda Kevser nehrine erişmek vardır.

Her varlıkta Allah'a ait nûrların akışı vardır.

Her varlık Allah'ın efâli ilâhiyesinin akışıdır.

Efâl makamında, Fâil olana nazar edilir.

Sıfat makamında, Mevsûf olana nazar edilir.

Vücûd makamında, her varlığı tutan Zâta nazar edilir.

Tüm bedenleri tutan vücûda nazar edilir.

İşte miraç, Kevser yolculuğudur.

Kevser yolculuğu; kişinin vücûd şehrinden, cân şehrine; aşk, ilim, tevekkül, tefekkür, teslimiyet, secde içinde olan yolculuğundur.

Kevser yolculuğu; Ülvî bir hissiyat içinde gönül deryasına dalma yolculuğundur.

Kevser ırmağına girenler, nice lütuflara erişeceklerdir.

Kevser ırmağına girenler, kendi asliyetlerini göreceklerdir.

O yolculukta nice makamlar görülecektir.

İlmeî Yakîn, Aynel Yakîn, Hakkâl Yakîn boyutlarda, aslımız olan Hakk’a şahit olunacaktır.

İşte Kevser ırmağına olan yolculuk miraç yolculuğudur.

Miraç; ten şehriden cân şehrine olan gönül yolculuğudur.

Miraç; Mescid-i Harâm’dan, Mescid-i Aksa’ya olan Ulvî bir yolculuktur.

Mescid-i Harâm; kişinin vücûd şehridir.

Mescid-i Aksa; kişinin cân şehridir.

İşte miraç; vücûd şehriden cân şehrine, yâni Mescid-i Harâm’dan, Mescid-i Aksa’ya olan gönül yolculuğudur.

Gönlüne aşk ateşi düşenler mirâca erecektir.

Miraç, İlm-i Ledün boyutudur, İlm-i Ledün’ün nice sırlarına erişme yolculuğudur.

İlm-i Ledün ehilleri, görünenin görünmeyen boyutunu görürler, bilinenin bilinmeyen boyutunu bilirler.

Onlar Kur’ân’ın işaret ettiği mânâlara ererler.

Çoğu kişi Kur’ân’ı Arapça okur, ama onlar mânâca okurlar.

Kıssaların ardındaki hisselere ererler.

Her varlığın özünde arşın sahibini görürler.

Süleyman ve Belkıs hikâyesi ne mesajlar verir?

Süleyman kimdir, Sebe ülkesi nedir, Belkıs kimdir, Belkıs’ın tahtı nedir, Süleyman’ın onu istemesi nedir, tahtın Belkıs’tan önce gelmesi nedir?

Tahtın, göz kapağının açılıp kapanmasından hızlı gelmesi nedir?

Neml Sûresi 40: “Kâlellezî indehu ilmun minel kitâbi ene âtîke bihî kable en yertedde ileyke tarfuk fe lemmâ reâhu mustekırran indehu kâle hâzâ min fadlı rabbî li yebluvenî e eşkur em ekfur ve men şekere fe innemâ yeşkuru li nefsih ve men keferu fe inne rabbî ganiyyun kerîm.”

Kâle ellezi inde hu	: Dedi, ki o, onun katında, ona ait,
İlmin min el kitâbi	: Bilgi, ilim, kitâbtan, canlı kitâb, hakikatlerin sözleri,
Ene atike bihî kabl	: Ben, sana getiririm, onu, önce,
En yertedde ileyke tarfuke	: Gözün açılıp kapanması,
Fe lemmâ reâ hu	: Sonra, olduğu zaman, onu gören, dururken, mustekır
İnde hu	: Onun önünde, yanında, katında,
Kâle hâzâ min fadl Rabbi	: Dedi, bu, rabbimin, yaratılış incelikleri, fazilet, erdem,
Li yebluv nî	: Deneme, sınama, anlama, çeşitlilik, renk, beni,
E eşkur	: Şükür, teslim etme,
Em ekfur	: Görmemezlikten gelen, hakikati örten,
Ve men şekere	: Kim, şükretti, teslim etti,
Fe innemâ yeşkur	: Böylece, muhakkak, şükür, teslim etme,
Li nefsi hi	: Kendisi için,
Ve men kefare	: Kim, hakikatleri örterse
Fe inne Rabb	: Muhakkak ki Rabbim,
Ganiy kerîm	: Ganiy olan, tüm varlığın sahibi, asil, yüce,

Meâli: “Canlı kitâbın ilmine erişen bir kimse dedi ki: Ben onu sana, senin göz kapağının açılıp kapanmasından önce getiririm. Böylece onu önünde duruyor görürken dedi ki: Bu Rabbimin, yaratılış inceliklerinin sırlarıdır. Benim hakikatleri anlamam içindir. Ya şükredenlerden olurum ya da hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerden olurum ve kim ona verilen nimetlerin sahibini bilir teslim ederse, muhakkak ki o teslimiyet kendisi içindir ve kim hakikatleri görmemezlikten gelip örterse, böylece bilsin ki Rabbim muhakkak ki tüm varlığın yüce sahibidir.”

Her beden Allah'ın tahtı değil midir?

O tahtta, zâtıyla oturan Allah değil midir?
Allah'ın tecellileri ışıktan bile hızlı değil midir?
Allah'ın nûru, göz kapağının açılıp kapanmasından daha hızlı tecelli etmez mi?
İlm-i Ledün ehilleri, nice sırlara ışıktan daha hızlı ermez mi?
Süleyman'ın sarayı Allah'ın zâtı ilâhîsi değil midir?
Süleyman'ın kuş dili bilmesi, zâkir olan Allah'ın zikrini gönlünde duyması değil midir?
Her varlıktan seslenen Allah'ı duymak değil midir?
Cümle mahlukâtın sesi Allah'ın zikri değil midir?
Süleyman, Allah'ın selametine erişen değil midir?
Süleyman'ın Belkıs'ın tahtını istemesi, her varlığın ardında tahtın sahibini görebilmek değil midir?
Sebe şehri, bedenler boyutu, dünya boyutu değil midir?
Sebe Hükümdarı Belkıs, dünya boyutunun güzelliğine, şöhretine kapılan değil midir?
Dünyanın Hükümdarlığına kapılıp giden değil midir?
İlm-i Ledün boyutu tüm bunların cevaplarının olduğu yerdir.
"İlmin min el kitâb" canlı kitâb olan bedenler boyutunun ilmine erişen İlm-i Ledün ehilleri değil midir?
İlm-i Ledün nice sırların açılımıdır.
İlm-i Ledün ehilleri varlığın sırlarına erişirler, bedenlerden akan mesajları okurlar ve rahmet için koşarlar.
İlm-i Ledün canlı Kur'ân ile tanışmaktır.
Vücûdlardan akan ilimle buluşmaktır.
O ilimden feyz bulmaktır.
O ilimle nice kapılar açmaktır, nice rahmete vesile olmaktır.
Canlı Kur'ân, insanın kendi vücûdu ve her bir varlığın vücûdudur.
Canlı Kur'ân ile tanışmak, İlm-i Kur'ân ile tanışmaktır.

Evet, Kevser yolculuğunda İlm-i Ledün sırlarına erişilir.
“Biz sana Kevser’i verdik” âyeti, İlm-i Ledün’e işaret eder.
Kevser’in Sultanını bulan, İlm-i Ledün sırlarına adım atacaktır.

Nice makamda cemâlullaha erişecektir.
Kevser nehrinden içenler, o nehrin şarabından içeceklerdir.
Kevser şarabından içenler, her dâim sarhoş gezeceklerdir.
Onlar Kevser’in kâmilleridir.
Onlar Ehl-i Beytin yolunda olanlardır.
Onlar aşk yolunda yürüyenlerdir.
Onlar mânâ yolunun dervişleridir.
Rûhun deryasına gark olanlardır.
Bedensiz yürüyenlerdir.
Onlar Hakk yolunun âşıklarıdır.
Hakk yolunun dervişleridir.
Muhammedî mertebeye erenlerdir.
Nûrun elbisesini giyenlerdir.
Hakk’ta Hakk olanlardır.
Halk’tan Hakk’a akanlardır.
Onlar İlm-i Ledün Sultanlarıdır.
Onlar İlm-i Tevhîd Erenleridir.
Hakk’ın vahyinden duyanlardır.
Her yerden akan o vahye tâbi olanlardır.
Onlar nûr alâ nûra ermişlerdir.
Hakk’ın nûrunun ışıklarıdır.
Işığı tutulmuş meczuplardır.
Aşka tutulmuş esirlerdir.
Aşkla gezen âşıklardır.
Hayret makamında yaşayan gariplerdir.

Tenlerin ardını gören delilerdir.
Cemâle erişen mecnunlardır.
Onlar ulvî âlemin kandilleridir.
Kevser'in sâkilerdir.
İşte onlar âşıklardır.
İşte onlar aşk makamına erişmişlerdir.
İlâhi aşka müşerref olan, her nereye dönerse dönsün, ma-
şuğunun yüzünü görecektir.
Kevser'in şarabından içen "semme vechullâh" makamına
erişmiştir.
Nereye dönerse dönsün Allah'ın vechîni görür.
Âşık nereye bakarsa baksın maşuğunu görür, maşuğunu
seyreder.
Nereye dönerse dönsün, her yer maşuğunun yüzüdür.
Bakara Sûresi 115: "Ve lillâhil meşriku vel magribu fe ey-
nemâ tuvellû fe semme vechullâh."
Meâli: "Doğu da ve batı da Allah'ındır. Nereye dönerseniz
dönün Allah'ın yüzü oradadır."
Kevser'in âşıkları, Ehl-i Beyt'in erenleridir.
Onlar Hazreti Muhammed'in talebeleridir.
Onlar gece gündüz Hakk'ın yolunun hizmetkârlarıdır.
Onlar Hakk yoluna tâbidirler.
Onlar Hakk yolunun yolcularına Kevser'den sunarlar.
Onlar Halk için yaşarlar.
Onlar sevginin Sultanlarıdır.
Onlar rahmet üzere koşanlardır.
Onlar umut verenlerdir, sevindirenlerdir.



SON DEĞERLENDİRME

Bu kitabımızda Kevser hakikatini anlatmaya çalıştık.

Kevser ırmağının ne olduğunu anlatmaya gayret gösterdik.

Kevser ırmağının sâkileri, o ırmağı arayanlara nasipler sunar.

Kevser'in sâkileri Ehl-i Beyt yolunun erenleridir.

Onlar rahmet ehlidir.

Kevser'in kâmilleri Halk'ta Hakk'ı görür.

Yâni açığa çıkanda açığa çıkaranı görür.

Yaratan yarattığında gizlidir.

Nasıl ki ipekböceği kendinden çıkardığı ipekten koza yapar.

Ve ipekten yaptığı kozanın içine girer ve kozayı yapmaya devam eder.

Ve kendi yaptığı koza kalınlaştıkça kozanın içinde görünmez olur.

İşte her varlık da bir kozadır.

Allah varlık kozasını da kendinden açığa çıkarmıştır.

Kendinden açığa çıkardığı kozanın bâtınında O vardır.

Kozanın sahibi kozanın içindedir.

Yaratılışın sırrı, yaratanın sırrıdır.

Yaratılanın bâtın ve zâhir'i O'nun kendisidir.

Yaratan bâtın yönüdür, yaratılış zâhir yönüdür.

Yaratan yaratılış, yaratılan yaratandan ayrı değildir.

Bâtın idi, zuhur etti, yâni açığa çıktı, göründü.

Tohum sükûn hâlinde iken, bir hareketlenme olur, kabuk yarılr ve filiz açığa çıkar.

İşte o filiz büyür ağaca dönüşür.

Yâni ağaç bâtında gizli iken, zâhire çıkar, görünür olur.

Aslında ağaç tohumda sükûn hâlde idi, gizli idi, yâni bân idi.

Gün geldi, tohum hareketlendi, tohumda olan zâhire çıktı, yâni göründü.

Bu âlem de bir özde, yâni râhîmiyette, yâni kaynağında sükûn hâlde idi, gizliydi.

Bir dalgalanma ile yâni bir hareket ile yürüyüş oldu ve âlem var oldu.

O dalgalanma anbean olmakta, bâtından zâhire akış her an olmakta.

Deniz de dalgasızken sükûn hâldedir.

Ne zaman bir hareketlenme olur, dalgalar meydana gelir.

Artık denizde dalgalar oluşmuştur.

Deniz görünmez olur, dalgaları görünür.

Aslında görünen de görünmeyen de denizden başkası değildir.

İşte bu âlem de bir denizin dalgasıdır, hareket boyutudur, varoluş boyutudur.

Varolan, var edenin kendisidir.

İşte buna; varlık, oluş, hareket boyutu denir.

Cümle kâinat Allah denizinin dalgalarıdır.

Hepimiz Allah denizinin dalgalarıyız.

Dalga denizden ayrı değildir, deniz dalgadan ayrı değildir.

Dalga da desek sudur, deniz de desek sudur.

Su bir öz idi, kaynak idi, her şey sudan göründü.

Suyun sükûn hâli deniz, hareket hâli dalgadır.

Dalga, denizin hareket hâlidir.

Bu âlem de Allah'ın hareket hâlidir.
Hepimiz aynı denizde olan dalgalarız.
Hepimizin aslı O'nun kendisidir.
Bu âlem O'nun, kendinde kendinin kendiyle dalgalanmasıdır.
Âşık olan dalgadır.
Mâşuk olan denizdir.
Kevser sırrı her varlığın kendinde olan ilâhi lütuflardır.
Her varlıkta akan Allah'ın sıfatlarıdır.
Kevser o sıfatların esmalarıdır.
O esmalardan akan hikmetlerdir.
O hikmetlerden akan himmetlerdir.
Kevser'in Sultanları, o himmetlerle iç içe olanlardır.
Kevser, varlığı saran Allah'ın nûrudur.
O nûr Muhammed sırrıdır.
O sır Ehl-i Beyt sırrıdır.
Halk, Nûr-u Muhammed'dir.
Halkiyetten akan Hidâyet sırrı Nûr-u Hatice sırrıdır.
Hattice, Hidâyet'e açılan kapının sırrıdır.
Haticeyi bulan hidâyet kapısını açacaktır.
Halk'tan akan hikmet Hûda makamıdır.
İşte hidâyet o makamdan nasiplenmektir.
Nûrdan akan hidâyet nûru, Nûr-u Fatıma'dır.
Nûrun nûr parçası Fatıma'dır.
Nûrdan akan Nûr Fatıma sırrıdır.
Her varlıktan yansıyan Allah'ın sıfatlarının nûru, Muhammed'dir.
Her varlıktan yansıyan işleyişin nûru, Fatıma'dır.
Her varlığın İlim boyutu, Ali'dir.
İlimle açılır Kevser'in kapıları.

Allah'ın yüceliğine ilimle erişilir.

Tüm sıfatlar ilimle kuşatılmıştır.

Ali sırrı A'lâ sırrıdır.

“Sebbih isme rabbikel alâ” Tüm bedenler A'lâ olanın sonsuz hikmetleri ile sarılmıştır.

Ali; El Aliyy, El Mûtaâli esmâlarının makamıdır.

Cümle varlıktan Allah yüceliğini gösterir.

Aliyy esmâsı, nûr boyutunun ve rûh boyutunun özüdür.

Yâni varlığın geldiği boyut olan, ulvî boyuttur.

Bu öz, varlığın şekillenmesinde kendini gösterir.

Aliyy esmâsı, alîm esmâsının varlıkta tecelli etmesiyle kendini gösterir.

Allah, ilmiyle her yerden yüceliğini ispat eder.

Allah, tüm sıfatlarının idrak edilebilmesi için, ilmi bahşetmiştir.

“Aliyy, Mûteâli” Alâ, Ulu, Ulvî, Uluv birbirine bağlı kelimelerdir.

Allah her varlıkta, varlığı tutan zâtıyla yüceliğini yansıtır.

Allah'ın zikrinde, fiilinde, sıfatlarında ve zâtında aliyy esmâsı vardır.

Allah'ın “El Aliyy” esmâsı tüm âlemleri kuşatır.

“El Aliyy” esmâsı, tüm esmâlardan kendini gösterir.

“Allah yücelerin yücesidir” demek, tüm sıfatlarıyla yücedir, sıfatların bağlı olduğu zâtı ile yücedir demektir.

Ra'd Sûresi 9: “Âlimul gaybi veş şehâdetil kebîrul muteâli.”

Meâli: “Görünen ve görünmeyen bütün her şeydeki ilmin sahibidir. Nitelikleriyle yüce olandır, sonsuz ilmiyle yüce olandır.”

Ali ve Fatıma'dan Hasan Hüseyin doğar.

Tüm varlıktaki hasenat Hasan ve Hüseyin sırrıdır.

Hasan Hüseyin Kevser nehrinden akan lütuflardır, güzel-
liklerdir.

İşte Kevser sırrı, mânâlardan gelen lütuflardır.

Ehl-i Beyt, Fâtıma ve Ali boyutundan gelen nesebtir-nasıptır.

O neseb Allah'ın ulviyetinin akışıdır.

Allah derya boyutudur.

Varlık o deryanın dalgaları boyutudur.

Dalga boyutu kulluk boyutudur.

Deniz boyutu "Hû" boyutudur.

Kul ondan ayrı değildir, O kuldan ayrı değildir.

Dalga ciheti kesrettir.

Deniz ciheti vahdettir.

Kesret de vahdet de Kevser'dir.

Dalgalar birbirine benzer, işte bu cihet "Teşbih"dir.

Denizin benzeri yoktur, tektir, işte bu "Tenzih"dir.

Dalga deniz ayrı değildir, birdir, işte bu "Tevhîd"dir.

Teşbih de Tenzih de Tevhîd de Kevser'dir.

Cümle Kevser'in dalgalarıdır.

Cümle varlık, aynı denizin dalgalarıdır.

Dalga denizden denize dalgadan ayrı değildir.

İşte cennetteki Kevser ırmağı, denizin de dalganın da
mânâlar boyutudur.

Kevsere erişenler mânâlar şehrine erenlerdir.

Mânâlar şehrine erenler, hakikati arayanlara yardım ederler.

Kevser'in kâmillerini bulanlar, Kevser'in sırlarına adım
atacaklardır.

Kevser'in kâmilleri, samimi bir duyguyla hakikati arayan-
lara eğileceklerdir.

Onların gönöl elinden tutup, Kevser'den nasip sunacaklardır.
Gelen talebeye tevâzuyla davranacaklar, onun anlayış nisbetince konuşacaklardır.

Kâmil insanların görevi, hakikati arayanlara yardım etmektir.

Kevser ırmağı, Allah'ın her varlıktan akan nûrunun sırlarıdır.
O nûrun nehrine gark olanlar, cennetin makamlarına ermişlerdir.

Cennet Allah'ın cemâlullah sırrıdır.

Cennete eren, her yerde Allah'ın cemâline nazar eder.

Kâmillerin tek cenneti her yerde Allah'ın cemâlini görmektir.
Allah'ın cemâlinden gayrı cennet yoktur.

Allah'ın cemâline eren kimse, kâmil kimsedir, sâlih kimsedir.
Kâmil kimseye Allah'ın cemâli cennettir, hûşûdur, huzurdur.
Cennet aşk-i ilâhidir.

Allah'ın ulvî cemâlidir.

Her yerde o ulviyette kendinden geçmektir.

Îlâhi zevke ermektir.

Nice hikmetlere kapılar açmaktır.

İlimle yol almaktır.

İşte Kevser'in sâkileri olan kâmiller, Kevser Sûresinin muhataplarıdır.

Kevser Sûresi, Kevser'in kâmillerine olan sesleniştir.

Hakikati arayanlara nasıl yardım edileceği ile ilgili ulvî öğütlerdir.

Gelen talebeye, Allah'ı unutmadan hakikatin bir üslup içinde nasıl sunulacağını öğütler.

İşte bu kitabımızda Kevser hakikatini açıklamaya gayret gösterdik.

Hatamız eksikimiz elbette olmuştur.
Bilmeden yaptığımız hatamız, eksikimiz için affola.
İnşallah Kevser makamına erenlerden oluruz.
İnşallah Kevser ırmağını bulanlardan oluruz.
O ırmaktan akan mânâyı tadanlardan oluruz.
Varlığın yaratılış hikmetlerine erişenlerden oluruz.
Birbirimize Kevser'i hissettirenlerden oluruz.
Kevser'in sâkilerini bulanlardan oluruz.
Sulbümüz olan Allah'ın râhimiyetine râbıta kuranlardan oluruz.

Dâim orada bağlı kalanlardan oluruz.
Oradan ebter olmayanlardan oluruz.
Birbirimize umut olalım, moral olalım.
Sevgiyle huzurla kalın.
Îlâhi aşkla kalın.
Her an Allah'a rabıta içinde kalın.
Kevser'in sâkilerinden olun.
Çevrenize huzur verenlerden olun.
Çevrenize umut verenlerden olun.
Birbirinize cennet olanlardan olun.
Halk'ta Hakk'a nazar edenlerden olun.
Aşkla kalın.
Sevgiyle kalın.
Umutla kalın.
Îlâhi heyecanla kalın.
Hoşca kalın.

İsmail Dinçer
19-03-2025